

Az öltöny!

Félegyházi János
2016

Az öltöny!

Félegyházi János

2016

Írta: Félegyházi János
Szerkesztette: Félegyházi János
Borítót készítette: Félegyházi János

2016

1. fejezet

Jánkmajtis, a Nyírségben. Egyutcás falu. Az ide érkezőnek nem szabad megkérdezni, hogy melyik a Fő utca. Innen minden messze van, orvos is csak hetente egy napot rendel. A talaj olyan, mint a száraz iszap, vagy porzik, vagy térdig ér a sár. Ez a sár olyan sár, ami nem is sár, hanem vízzel elkevert föld. Képes a talaj fél méter mélyen felázni, és pépes anyag keletkezik belőle, ami csak gumicsizmában járható. A felázott földalatti rész mégis kemény, csak akkor mélyül a pépes réteg, ha sokat tapossák. Olyan nehezen keveredik a föld a vízzel, mint ha kormot próbálnánk nedvesíteni. A faluban valamikor vályogházak voltak, egy-két kivétellel. Ez a helyzet 1970-ben változott meg, mert a tiszai árvíz elmosta szinte az összes házat, kivéve a betonlapra épült téglaházakat. A falu képe ekkor gyökeresen átalakult, mert országos összefogás eredményeként, típustervek alapján újjáépült a falu. Önként jelentkezett kőművesek építették a házakat, és középiskolából toborzott fiatalok, lányok, fiúk vegyesen alkották a segédmunkás brigádokat. Egy nap alatt kiásták, természetesen gépekkel, a ház alapját, és bezsaluták a lábazatot. Második napon kiöntötték betonnal. Harmadik nap leszedték a zsalut, és még aznap felállították a következő udvarban. Negyedik nap estére már fel volt tűzve a glejtnifa a fal tetejére. Egy hét elteltével már fent volt a tető, és elkezdődtek a belső munkálatok. Sietni kellett, mert a falu népe a megmaradt pajtákban, ólakban töltötte az éjszakákat, még szerencse, hogy nem volt túl hideg. A tragédiától függetlenül az épülő házak körül csak nagyon boldog tulajdonosokkal lehetett találkozni.

Naponta többször körbehordták a boros vagy a házi-pálinkás, (finom nyírségi) demizsont. Senkit nem érdekelt, hogy a diákok nem voltak a pálinkázáshoz szokva. Azt mondták, a kemény munkához kell az energia. Az utca két oldalán egyforma homlokzatok, egyforma ablakok, és az udvari oldalon egyforma teraszok. Ebből az egyformaságból csak a templom emelkedett ki, meg azok a házak, amelyeket érintetlenül hagyott az árvíz.

Ezen a környéken nagyon meggondolják az emberek, hogy mikor vesznek öltönyt. Nem így volt ezzel Péter. Nem érdekelték a körülmények, ő csak arra vágyott, hogy öltönyben legyen. Egyelőre saját ruhatára nem rendelkezett az áhított ruhadarabbal, ezért kénytelen volt apja ruháját igénybe venni.

- Péter, mikor unod már meg, hogy apád öltönyét szinte minden nap felveszed? - kérdezte édesanyja, mikor ismét a tükör előtt találta fiát talpig öltönyben.

Megszokhatta volna már, hiszen hét éves kora óta ezt csinálja. Ez a legkedvesebb játéka. Ha öltönyben van, úgy érzi, más ember. Pár évvel ezelőtt még a zakó ujjából nem látszott ki a keze, a nadrág pedig a térdéig harmonikában állt. Mosolyogva nézett egyre növekvő fiára, de azért tovább korholta, mint majdnem minden nap. - Ez az egy öltönye van, ne tedd tönkre - kérte -, nem mintha olyan sűrűn felvenné, itt az isten háta mögött nincs rá alkalom - eddig csak temetésre vagy esküvőre vette fel.

Mivel kicsi a falu, kevés már a fiatal, ezért esküvő nagyon régen nem volt. Temetés sajnos sűrűbben előfordul.

- Nem teszem tönkre - mosolygott édesanyjára -, tudod, hogy vigyázok rá.

- Majd egyszer neked is lesz öltönyöd - simította meg a haját, közben a tükrön keresztül csodálta, hogy mennyire megnyúlt. Hosszára már teljesen jó volt, bőségre viszont kétszer belefért volna.

- Mikor?

- Mit mikor? - tért vissza a gondolataiból.

- Mikor lesz saját öltönyöm? - kérdezte Péter, és már előre nagyot dobbant a szíve.

- Amikor érettségizel, akkorra biztos, hogy vennünk kell egyet.

- Az még nagyon sokára lesz - mondta kicsit elszomorodva -, de akkor nagyon szép öltönyt szeretnék. Olyat, amelyet csak híres emberek vagy miniszterek hordanak.

- Előre ilyet nem ígérhetek - válaszolta nagyon őszintén fiának -, sajnos nem állunk úgy anyagilag, tudod, itt a környéken nincs sok munkalehetőség.

- Majd én megveszem magamnak - húzta ki magát Péter.

- Örülnék neki, de honnan lesz rá pénzed?

- Dolgozni fogok, és spórolok - mondta, és látszott rajta, hogy nagyon komolyan gondolja.

- Ahhoz viszont jól kell tanulnod, mert különben nem lesz jó munkád.

- Eddig is jól tanultam, és ha valamit elhatározok, azt meg is csinálom.

Ebben nem vitatkozhatott vele édesanyja. Csodálta is kitartásáért, pedig soha nem kellett kényszeríteni a tanulásra, és nem kellett figyelmeztetni az ígéretei betartására.

- Szeptemberben már nyolcadikos leszel - nézett komoly tekintettel fiára -, ebben az évben dől el, hogy milyen iskolába vesznek majd fel.

- Tudom, Anya - nyugtatta Péter. - Utána gimnázium-ba akarok menni!

- Akarni sok mindent lehet, de elég jó lesz a bizonyítványod ehhez?

- Eddig is minden évben jó volt. Tavaly is csak egy négyest kaptam, azt is csak testnevelésből - büszkélkedett Péter.

- Ez igaz - nyugtázta édesanyja -, pedig az a négyes is csak azon múlt, hogy nem szaladgáltál a szabadban eleget a barátaiddal. Emlékszel, hányszor hívtak focizni? Neked mindig volt valami kifogásod.

- Nem szeretek focizni - nézett durcásan Péter -, jobban szeretek olvasni. Azt is lehet a levegőn.

- Az is nagyon fontos, de attól nem fejlődnek az izmaid.

- Ha jól tanulok, nem az izmaimmal kell a pénzt keresnem.

- Attól félek, hogy elrepül ez az év, felvesznek valamelyik gimnáziumba, és itt hagysz minket - gördült le egy könnycsepp az arcán.

- Ne sírj, anyu. Nem megyek én sehova. Ha nem vesznek fel a gimnáziumba, akkor is Fehérgyarmatra megyek, ott van szakközépiskola is. Oda bejárhatok kerékpárral. Akkor minden este itthon lehetek.

- Kisfiam, az több mint 15 kilométer. Sok az biciklivel.

- Miért lenne sok, csak edzés kérdése. Legalább kicsit sportosabb leszek. Úgy is azt mondtad, rám fér egy kis izom.

- De ha nem a gyarmati gimnáziumba vesznek fel, a legközelebbi Nyíregyházán van. Onnan nem járhat sz haz minden nap.

- Az igaz. Onnan hétvégékre tudok csak eljönni. Nincs olyan messze, vonattal csak egy óra.
- Nagyon fogsz hiányozni - ölelte meg édesanyja.

2. fejezet

- Édesem - szólt be Mária, kislánya szobájába -, mit csinálsz? Nagyon nagy a csend.

- Beszélgetek a babáimmal - kiabált ki Éva, és beletúrt hullámos szőke hajába. - Mintha nem tudnád, hogy mindig ezt játszom.

Éva legkedvesebb játéka az volt, hogy kérdezgette babáit mindenféle dolgokról.

Anyja ügyvéd, apja orvos, pontosabban szívsebész. Ebben a környezetben született gyereknel természetes, hogyha felnő az ő neve előtt is ott kell lenni a „dr.” betűknek. Apja dr. Kovács József, természetesen azt szeretete volna, ha sebész lesz. Anyja dr. Fehér Mária pedig annak örült volna, ha ügyvédnek tanul. Játékait elemezve hamar rájöttek, egyiküknek sem lesz igaza, valószínűleg pszichológus vagy pszichiáter lesz. Így apja közelebb lesz az igazsághoz, mert azért ez is a gyógyításról szól.

- Hamarosan középiskolás leszel, és még mindig babázol? - kérdezte Mária, kis szigort erőltetve hangjába.

- Te mondtad kis koromban, hogy a babázás az életre készít fel - értetlenkedett Éva.

- Én akkor úgy gondoltam, az anyaszerepet lehet vele gyakorolni.

- Arra majd felkészülök könyvekből, vagy ha akarsz, akkor te is segíthetsz a gyereknevelésben, amúgy is ezt nálam kihagytad.

- Ha már az élet további részénél tartunk - elengedve a füle mellett a csípős megjegyzést, lépett be Éva szobájába, hogy ne az ajtón keresztül kelljen beszélgetni -, elhátározta már, hogy hova mész továbbtanulni?

- Igen, de már mondtam.

- Sok mindent mondtál már - ült le mellé a kanapéra -, tudom, legutóbb azt találtad ki, hogy pszichológus leszel.

- Ez még mindig életben lévő terv, de az is lehet, hogy pszichiáter. Majd ezt még eldöntöm.

- Akkor első lépésként gimnáziumba kell menned. Az eddigi eredményeid, ha az utolsó évet el nem lazásod, akkor megfelelőek arra, hogy akár a legjobb iskolát kiválasszuk neked.

- Lehetne, hogy én válasszak? - kérdezte Éva, és bosszúsan anyjára nézett -, mindig mindent el akartok dönteni helyettem.

- Mi csak segíteni akarunk.

- Az én életem, hadd éljem úgy, ahogy akarom.

- De még gyerek vagy - állt fel Mária kicsit mérgesen.

- 13 múltam - szögezte le a tényt Éva -, eddig is egyedül tanultam. Ti soha nem voltatok itt, amikor elkelt volna a segítség. Apával sokszor egy hétig sem találkoztam, te meg este olyan későn jöttél, hogy én akkor már aludtam, reggel, mikor iskolába indultam, még aludtál. Engem Olga nevelt. Már amennyi nevelés elvárható, egy gyengén iskolázott, rengeteg munkát végző, idős háztartónőtől. Ő néha még kedves is volt hozzám, úgy bánt velem, mintha a gyereke lennék.

- Igazad van - ismerte be Mária -, keveset foglalkoztunk veled, apának ott vannak a frissen műtött betegek, nekem meg az ügyfelek. Ebből a munkából teremtettük elő ezt a jólétet, amiben élsz.

A XII. kerületben laktak egy villában. A kaputól murvával felszórt kocsi behajtó vezetett a ház elé. A háromszintes épület alagsorában legalább négy autónak való teremgarázs volt. Az első szinten nyílt a bejárati ajtó, oda két lépcső vezetett fel jobbra-balra ívben kanyarodva. A legfelső szinten hálósobák voltak mindenki számára. Szobánként egy-egy fürdőszoba. Kicsit elszeparálva a családi résztől, egy kisebb lakrész a házvezetőnőnek. A földszinten - ahogy ők nevezték -, persze az az első szint volt, a tágas, bálteremnek is beillő nappali mellett a konyha, szép nagy étkezővel. Ezen a szinten volt még két vendégszoba is, a hozzátartozó zuhanyzókkal.

- Nem biztos, hogy vágytam erre a jólétre - vonta le a végkövetkeztetést Éva.

- Lehet, hogy nem vágytál, de azért örülsz neki, hogy mindened megvan.

- Ha a mindenbe ti nem számíttok bele, akkor tényleg mindenem megvan. Ha kiskoromban választhattam volna, valószínű, hogy a minden helyett a szülői szeretetet választom.

- De hát mi szeretünk téged.

- Legalábbis ezzel vigasztaljátok magatokat - állt fel Éva, és kezdte elrakni a babáit -, de én nem éreztem. Az is lehet, hogy maximalista vagyok.

3. fejezet

Távolsági busszal nem kellett fél óra sem Fehérgyarmatig. A buszvezető, amikor megállt a jármű, hátrafordult az utasok felé.

- Fiatalember, megérkeztünk a postához - nézett Péterre, jelezve neki, hogy itt kell leszállni.

- Köszönöm - állt fel a helyéről Péter.

Nem ült messze az ajtótól, csomagja sem volt sok, csak a hátizsákja, majdnem üresen.

- További jó utat - szólt oda a sofőrnek -, viszontlátásra.

- Viszontlátásra - fogadta a köszönést, és még hozzátette: - Sok sikert, vagy azt szokták mondani, hogy egy kalappal?

Azt nem tudta, csak gyanította, hogy felvételizni megy az utasa, mert amikor megkérte, hogy szóljon neki, amikor le kell szállnia, akkor Deák Ferenc Gimnáziumot említette úticélként.

- Köszönöm - szólt vissza Péter, már a járdáról.

- A posta felé induljon - irányította Pétert az úticélja felé, és kezével a busz végére mutatott.

Péter már csak visszabólintani tudott, mert az ajtó már be is csukódott. Hátára kapta a hátizsákot, csak úgy félvállra, és határozott léptekkel indult célja felé. A posta majdnem a megállóban volt. A hosszú épület egyhangúságát egy függőleges ablaksor szakította meg, sok négyszögletes üveggel, az egy emeletes épület fölé magasodva. - Biztos az a lépcsőház - gondolta Péter, de már lépkedett is tovább.

Az út túloldalán hosszú háromszintes épület húzódott, egészen a kereszteződésig.

Ott lámpa irányítja a forgalmat. - Valószínűleg az lesz a Kiss Ernő utca, hamar ideértem.

Otthon hosszabb gyaloglásokhoz szokott. A bolt, ahol vásárolni szoktak, több mint egy kilométerre volt a házuktól.

Alig ért gondolatai végére, már be is kellett kanyarodni. Egyre közeledett az iskola, amit szüleivel választott. Gondolkodtak még szakközépiskolán is, de Péter a hűmán tárgyakat mindig jobban szerette. Ment neki a matematika meg a fizika is, de az nem érdekelte annyira, mint a történelem és az irodalom. A sportok pedig egyáltalán nem érdekelték. A saroktól 200 méterre megpillantotta, amit keresett. A kerítésen belül már több hasonló körű gyerek várakozott, kisebb csoportokban beszélgetve.

Az iskolaudvarba lépés előtt még körülhordozta tekintetét a környéken. Az iskolával szemben szépen rendben tartott házak sorakoztak. A többségük egyszintes épület nyeregtetővel, de volt köztük kétszintes és tetőtér beépítéses is. Körbefordulva ismét szemben találta magát a gimnáziummal. A kerítéstől 20 méterre állt az épület, a bejárat fölött méretes előtélővel, aminek a teteje háromszög alakban végződött. A háromszögben barna betűkkel „Deák Ferenc Gimnázium” felirat jelezte, hogy jó helyen jár. Ide hívta az értesítő a felvételi elbeszélgetésre. Kicsit erősebben kezdett dobogni a szíve, ahogy átlépte a kerítés vonalát, rögtön érezte, hogy a mai napon sok múlik. Ettől függ további élete, és ami számára nagyon fontos volt, előmenetele anyagi szempontból. Még mindig, vagy talán egyre jobban ott lebegett szeme előtt az áhított öltöny.

- Nekem ide kell járnom, én ezt akarom, és mindent megteszek, hogy így legyen - fohászkodott magában, mivel szüleinek is ezt ígérte.

- Te is a felvételire jöttél? - kérdezte tőle a hozzá legközelebb álló csoportból kiváló lány.

Péter válaszadás előtt kicsit félszegen végigmérte a lányt, aki kedvesen mosolygott rá. Barna, vállig érő haját

a lengedező szél az arcába fújta, de így is átsugárzott rajta az izgatottságtól csillogó, nagy barna szeme. Alakja talán túlzottan is karcsú volt, fehér blúza elől alig domborodott. A magassága, ha nem lett volna azonos Péterrel, nem nézett volna ki hatodikosnál idősebbnek. Összességében nem volt az esete, de kedvessége ezt pillanatnyilag feledtette. Ovális arcát, kislányos mosolyát valamelyest rontotta a kicsit nagyra szabott orra. Ettől valahogy Pinocchio jutott eszébe. Ekkor vette észre, hogy a rövid gondolkodása alatt már teljesen előtte állt, eltakarva a kilátást.

- Nem hallasz? - kérdezte, és megrázta a kezét.

- Ne haragudj - nézett most már tényleg a szemébe -, kicsit elgondolkodtam.

- Nem kérdeztem olyan bonyolultat - bosszankodott a lány -, egy kihallgatáson ennél sokkal bonyolultabb kérdésre is azonnal válaszolni kell, különben azt hiszik, hogy hazudsz.

- Milyen kihallgatáson? - értetlenkedett Péter. - Nem oda készültem.

- Ezt csak képletesen mondtam.

- Én csak felvételi elbeszélgetésre jöttem - nézett tágra nyílt szemekkel az egyre furcsább lányra.

- Tudom, hogy nem vizsga, csak úgy mondtam, de még be sem mutatkoztam. Zoltán Kinga vagyok, én is ide jelentkeztem, és nagyon megörültem, hogy még egy fiú van a jelentkezők között.

Péter úgy érezte, hogy máris tele a feje. Ez a lány csacsog-csacsog egyfolytában, az ember szóhoz sem jut.

A hirtelen támadt szünetben csak úgy mellékesen megjegyezte: - Fazekas Péter vagyok, és nem gondoltam, hogy ilyen kevés fiú jelentkezik ide.

Alig mondta ki a nevét, a mondat folytatása csak gépiesen jött belőle, mert olyat látott, amelyet még soha. Kinga benyúlt a szoknyája redői közé, és valószínűleg egy rejtett zsebből előhúzta a noteszét, amihez vékony spárgával egy ceruza volt erősítve. Ahogy a zsinagoga végighúzott kezével elérte a ceruzát, azonnal írni kezdett.

- Most mi írsz? - kérdezte kíváncsian Péter.

- Felírom a nevedet, később lehet, hogy fontos lesz, és mellé írom az időpontot is.

- Minek? Nem tudod megjegyezni?

- Dehogyan nem, de törekedni kell a pontosságra. Minden nyomozás ezen áll vagy bukik - magyarázta, mint valami teljesen magától értetődő dolgot.

- Milyen nyomozás? - értetlenkedett Péter. Választ már nem kapott, mert az épületből ekkor kilépett egy tanárnő kinézetű hölgy.

- Aki a felvételi elbeszélgetésre jött, az fáradjon be az aulába.

Az ajtót fogva félrelépett a bejárat elől, szabad utat engedve az összegyűlt társaságnak. A közelben állók már tolongtak is befelé, mikor Péter azt érezte, hogy Kinga belekarol, és húzza a bejárat felé.

- Menjünk - mondta -, nehogy mi legyünk az utolsók.

Nem ők lettek, mivel nem egyszerre hívták be őket, de Péter már azt hitte, hogy róla elfelejtkeztek. Rajta kívül csak egy valakit hívtak később.

Átsétált a kapun, átgondolva, hogy miket kérdeztek. Biztos volt benne, hogy nem ezen fog múlni a felvétele. Teljesen átlagos kérdéseket tettek fel. Mi motiválta, hogy ebbe az iskolába jelentkezett? Mi az érdeklődési köre? Végiggondolni azonban nem tudta, mert, ahogy átlépte a kapu vonalát, ismerős hangra lett figyelmes.

- Na, megfeleltél? - kérdezte Kinga. - Nem kérdeztek nehezeket, ugye?

- Nem - nézett csodálkozva Péter. - Te még itt vagy?

- Persze, téged vártalak - és általa megszokott mozdulattal vette elő a noteszét, csak hogy belepillantson -, Péter.

Nem derült ki, hogy onnan olvasta a nevet, vagy csak egy kényszeres mozdulat volt.

- Miért? - kérdezte Péter.

- Mert így mehetünk együtt haza.

- Ezt hogy érted?

- Egyfelé lakunk - közölte, magától értetődően Kinga.

- Honnan tudod?

- Csak megfigyelés kérdése. Amikor az iskola elé értél, csak azzal a busszal jöhettél, amelyik arról jön, ahol én lakom.

- Hol laksz? - tette fel Péter a lány szerint első értelmes kérdését.

- Zsarolyán. Jöhettem volna kerékpárral is, de nem akartam izzadtan állni a kihallgatók elé.

- Milyen kihallgatók elé?

- Ja, bocsánat, a tanárookra gondoltam, akik elbeszélgettek velünk.

- Én Jánkmajtison lakom - tájékoztatta Kingát Péter, és már meg sem lepődött, hogy újabb bejegyzés került a noteszbe. Természetesen dátummal együtt.

- Akkor mehetünk? - kérdezte Kinga, és egyből belekarolt Péterbe.

Mivel ellenkezésnek helye nem volt, elindultak a buszmegálló felé.

- Milyen jó lesz, egy osztályba fogunk járni. Te biztos jó vagy matekból meg fizikából, én nem annyira, majd segítesz nekem, én pedig amiben csak szeretnéd, min-

denben segíték neked - csacsogta mondandóját folyamatosan Kinga.

Péternek várnia és figyelnie kellett, mikor vesz levegőt, csak akkor tudott közbeszólni.

- Még fel sem vettek - jelentette ki határozottan.

- Megnézted, hányan voltunk? Az a létszám pont egy osztályra elegendő, tehát mindenkit felvesznek, ez csak egy kis idegesítés volt, hogy aggódjunk, hátha nem kerülünk be az osztályba. Nekem elhiheted, örülnek, hogy ennyien összejöttünk, különben nem tudnának egy évfolyamot indítani, egy csomó állami támogatástól elesnének.

Amíg levegőt vett, Péter közbekérdezett. - Ezt te honnan tudod?

Egyre jobban tudott igazodni Kinga levegővételeihez, vagy csak már nem annyira zavarta a folyamatos csacsogás. - Előnyomozást végeztél a témában?

Ahogy kimondta a kérdést, legszívesebben visszaszívta volna.

Azt hittem megsértette azzal, hogy ilyen határozottan rákérdezett az egyre nyilvánvalóbb kényszeres viselkedésére.

Kinga megállt, és mivel bele volt karolva Péterbe, őt is visszafogta és maga felé fordította.

- Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy ezt szórakozásból csinálom - nézett a szemébe egyre szúrósabb tekintettel. - Ha minden állampolgár csak fele ennyire odafigyelne a környezetében történő dolgokra, és esetenként felírnák, amit tapasztalnak, akkor sokkal jobban tudnánk segíteni a rendőrség munkáját. Ettől rohamosan csökkenne a bűnözés, mert félnének a lebukástól. Ez olyan lenne, mintha egyik napról a másikra felszerelnének több millió térfigyelő kamerát.

Péter észlelte a levegővételt, tudta, hogy rajta a sor.

- Nem akartalak megsérteni, csak nekem egyelőre szokatlan az, hogy mindent felírok, amit látok.

- Nem kell mindent felírni, én csak azért szoktam rá, mert sok bűnügyi könyvet olvastam, és én is nyomozó szeretnék lenni. Minél előbb rögződik bennem ez a mozdulat, annál természetesebb lesz, amikor már tényleg ezt csinálom.

- Bocsánat - nézett bánatos szemekkel Péter. - Nem tudtam, hogy ez nálad már a hivatás része.

- Remélem, máskor nem gúnyolódsz ezen? - húzta tovább Pétert a buszmegálló felé. - Igyekezzünk, mert két perc múlva itt a busz.

- Honnan tudod? Fejedben a menetrend? Nem is néztél az órádra.

- Nem akarlak ezzel tovább untatni, de egy jó nyomozónak beépített órája van a fejében, és kérlek, ne neved ki.

- Nem is mernélek - fordult mosolyogva Kinga felé. - Fegyvered ugye nincs?

Kinga olyat bokszott Péter karjába, amilyet már csak hosszú ismeretség után enged meg magának az ember egy ismerőssel szemben.

- Mondtam, hogy ne gúnyolódj.

- Ne haragudj, de ezt nem lehetett kihagyni - kihúzta kezét Kinga fogásából, áttette a vállán, és magához húzta.

- Csak az öregek járnak egymásba karolva. Mi, ha jól értem, barátok vagyunk.

- Reméltem, hogy így lesz - mondta Kinga, és boldogan mosolygott Péterre.

Abban a pillanatban, hogy a megállóba értek, már ott is volt a busz. Nyitotta az ajtaját, és leszólt a sofőr:

- Milyen volt a felvételi? Látom már barátot vagy barátnőt is talált.

Péter felnézett a nyitott ajtón. Felismerte a buszvezetőt, aki olyan kedvesen útbaigazította, amikor még csak igyekezett az iskolába.

- Csak elbeszélgettek velünk, és igen, ott ismerkedtünk meg.

- Akkor szeptembertől sokszor találkozunk? - kérdezte, és Péterre kacsintott.

- Az elképzelhető, de ha jó idő lesz, akkor lehet, hogy biciklivel jövünk - kapcsolódott a beszélgetésbe Kinga is.

- Minden nap ezen a járaton vezet? - kérdezte és már nyúlt is a noteszért. - Hány órai járatral jön reggel, és mikor megy délután? - sorjázta a szerinte logikus és kézenfekvő kérdéseket.

- Ezt ráérünk akkor felírni, amikor már biztos, hogy ide járunk - fogta meg az írni készülő kezét Péter.

- Minden kérdést akkor kell feltenni, amikor lehetőség van rá, mert lehet, hogy az volt az utolsó alkalom, és egy fontos információ nem kerül a birtokunkba. Ezt sose felejtse el - hadarta Kinga, mintha az élete függne ettől az adattól.

- Jegyezze, kislány - szólt le a sofőr -, amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra, mellesleg, ha sokáig diskurálunk, kicsúszok a menetrendből.

Kinga jegyzetelt, a pilóta diktált, mintha életbevágóan fontos lenne, hogy a két fiatal mindig vele utazzon.

A buszon nem volt egymás mellett lévő két üres hely, de a vezető megint segített. Beleszólt a mikrofonba:

- Fiatalember, a negyedik sorban, legyen szíves, üljön egy sorral hátrább, hogy a most felszállt pár egymás mellé tudjon ülni. Köszönöm.

A busz már indult is, és nem várta meg, hogy minden új felszálló helyet tudjon foglalni.

Alig helyezkedtek el egymás mellett, Kinga ült az ablak mellé, de már készülődhetett is a leszálláshoz, így Péter ismét felállt, hogy kiengedje. Az ülések közti folyosón állva megvárta, míg Péter visszaül a helyére, majd gyorsan odahajolt, pusztit nyomott az arcára, és búcsúképpen csak annyit mondott:

- Még találkozunk.

Abban a pillanatban hátat fordított, és elindult az ajtó felé. Ahogy odaért, a busz már állt, és az ajtó nyitva volt. Még visszapillantott Péterre, rámosolygott, majd gyorsan lement a lépcsőn. Mivel csak egyedül szállt le, már csukódott is az ajtó, és a busz elhúzott mellette, de még anynyi ideje volt, hogy intsen Péternek.

Azt, hogy viszonozták-e az integetést, már nem figyelte, mert futásnak eredt a házuk felé, ami a megállótól csak egy sarokra volt. Tudta, hogy a busz még egyszer megáll, mielőtt Jánkmajtisra ér, addigra majdnem utoléri kerékpárral, ha jól behúzza. Még ma ki akarta deríteni, hogy Péter pontosan hol lakik. Ahogy hazaért, azonnal, úgy ahogy volt, fekete szoknya, fehér blúz, felpattant a versenykerékpárjára és már tekert is a busz után. A legnagyobb áttételre kapcsolt, igaz, így volt a legnehezebb a tekerés, de csak úgy repültek a fák mellette. Még nem érte el a következő megállót a busz, de már látta, így már lazíthatott, csak a jármű sebességét kellett tartania. Nagyon közel nem akart menni, nehogy Péter észrevegye. Amikor megállt a jármű, Kinga is fékezett, és bekanyarodott egy mellékutcába, onnan figyelte a leszállókat. Ahogy sejtette, Péter nem szállt még le. Tovább kellett

tehát követni, megfelelő távolságból. Mire a második megállóhoz értek, Kinga már kezdett fáradni.

- Ha itt sem száll le, lehet, hogy a következő megállóig már nem tudom ezzel a tempóval követni - gondolta -, akkor elvesztem. - Kérlek, szállj le - fohászkodott.

Imája nyitott fülekre talált, a következő megállóban, igaz elég távolról, de látta, hogy Péter is a leszállók között van. Szerencsére a busz eleje felé folytatta az útját, így nem láthatta, hogy idáig követte. Ment utána, de már csak tolt a biciklit, így is eléggé lihegett. Hamarosan látta, hogy Péter megáll egy zöld kerítés előtt, és a zsebében kotorászik. Hamar kinyitotta a kaput és belépett rajta.

4. fejezet

Gyorsan reggel lett, pedig úgy érezte, alig aludt éjszaka. Állandóan a lány járt a fejében. Ilyen határozott, mondhatni rámenős lánnyal még soha nem találkozott.

Kicsit bosszantotta, hogy mellette nem ő lesz a kezdeményező, mert mire neki valami eszébe jut a következő lépéssel kapcsolatban, Kinga már meg is tette azt a lépést. Így kénytelen lesz csak kullogni utána. Már fel volt öltözve, mikor anyukája beszólt az ajtaján:

- Péter.

- Igen - szólt ki az ajtón -, már felkeltem.

- Eltekernél a pékhöz? Úgy gondoltam - nyitott be az ajtón -, vehetnél friss kiflit a reggelihez.

- Jó, már indulok is, mert én is éhes vagyok.

Baseball sapkát tett a fejére, és már indult is a verandára, ahol a kerékpárját tartotta. A kapuig csak tolt, nem ült fel rá, mert úgy nem volt egyszerű a kaput leküzdeni,

főleg, ha fújt a szél. Még be sem csukódott mögötte, amikor egy ismerős hang ütötte meg a fülét.

- Elkísérhetlek? - kérdezte Kinga a lehető legtermészetesebb hangon.

- Te... - nézett csodálkozva Péter. - Te, hogy kerülsz ide? Honnan tudtad, hogy hol lakom?

- Már elfelejtetted? Nyomozónak készülök. Még tegnap követtem a buszt, megnéztem, melyik a ti kaputok. Reggel nagyon korán keltem, hogy legalább hat órára ide érjek, gondoltam, korábban csak nem kelsz fel, így nem foglak szem elől téveszteni, és ezzel kicsit gyakorlom a megfigyelést.

Péter észlelte, hogy most egy nagyobb levegővétel következik, itt az ideje, hogy ő is megszólaljon.

- Miért nem kérdezted meg tegnap, hogy hol lakom?

- Mert abban semmi izgalmas nincs...

- Azt is elmondtam volna, - vágott a szavába, mert félt attól, hogy ismét hosszan kell várakozni, hogy szóhoz jusson -, hogy hét óra előtt soha nem kelek fel, tehát addig nem érdemes ide jönnöd.

- Szeretek meglepetést okozni.

Most először megállt a folytatás előtt, hátha Péter szeretne válaszolni. Aki ki is használta az alkalmat.

- Sikert. Amúgy, szia, ha már így összefutottunk. Véletlen - tette hozzá enyhén gúnyosan.

- Bocsánat. Szia. El is felejtettem köszönni - áttette lábát a túloldali pedálra, mint aki indulni készül. - Hova megyünk? Persze csak ha mehetek veled. Én ráérek - nyugtatta meg Pétert, mintha ideges lett volna.

- A pékhez indultam, friss kifliért - szállt fel ő is a kérekkre -, ha tényleg ráérsz, elkísérhetsz.

- Ki a gyorsabb? - taposott a pedálra Kinga, és mire Péter feleszmélt, már ötven méterrel előtte járt.

- Na, már megint kulloghatok utána - gondolta Péter, de széles mosollyal a száján, ő is beletaposott a pedálba.

Hamarosan már egymás mellett „falták” a méterekeket, és élvezték, hogy lengeti a szél a hajukat. A forgalmat nem zavarták, pedig a főútcán tekertek, de ilyenkor se autó, se busz nem járt erre. Hamar a pék elé értek. Péter betolta biciklijét a tárolóba.

- Majd én vigyázok rá - ajánlkozott Kinga -, nehogy ellopják, látom nincs láncod, hogy leláncold.

- Minek, még soha nem lopták el.

- De ezzel felhívod a tolvajok figyelmét, hogy itt egy egyszerűen eltulajdonítható tárgy.

- Neked tényleg mindig ezen jár az eszed?

- Nem mindig - nézett ismét bosszúsan Kinga. - Csak ezek alapvető dolgok.

Péter kicsit elgondolkodott azon, amit Kinga mondott, és be kellett vallania magának, hogy van abban valami igazság, amire figyelmezteti.

- Igazad van - hajolt meg Kinga akarata előtt. - Majd veszek rá zárat. Különben is, ha ezzel járok suliba, akkor biztos, hogy szükségem lesz rá.

- Majd én veszek neked, ismerek egy jó biztonságtechnikai boltot, de menj már vásárolni, mert megszárad a kifli, és akkor mit szólnak a szüleid.

Péter érezte, hogy már megint igaza van, ezért semmit sem szólt, csak belépett az üzletbe. Hamar végzett, nem sokan voltak. A reklámszatyrot a kormányra akasztotta, és már fel is pattant a nyeregbe, gyorsan a pedálra taposott, és széles mosollyal szólt vissza Kingának:

- Na, ki ér előbb haza?

Végre sikerült megelőzni Kingát, ez némi elégtételt jelentett számára. Igaz, nem tartott hosszú ideig, mert hamar utolérte. A kapuhoz már együtt kanyarodtak oda. Péter le is szállt a kerékpárról és Kingára nézett.

- Bejössz reggelizni? - kérdezte. - Biztos megéheztél ettől a tekeréstől. Kettővel több kiflit vettem, gondolom elég lesz?

Kinga szinte meg sem állt a kapuban, már indult haza.

- Köszönöm, nem - szólt vissza tekerés közben. - Nem vagyok, még felkészülve a szülőkkel való találkozásra, talán majd legközelebb - mint legutóbb, búcsút intett, és még visszakiabált: - Még találkozunk.

Péter integetett neki, és csak magának mondta: - Remélem.

5. fejezet

Felvették mind a kettőjüket a gimnáziumba, de nem is csodálkozott ezen Péter. Kinga megmondta, már pedig a nyár folyamán rájött, hogy amit Kinga megmond, az nagy százalékban úgy is van. Sokszor találkoztak, főleg azért, mert Kinga meglátogatta Pétert. Eljártak együtt a Tisza holtágához, ahol lankás homokos parton egy leterített pokrócon fekvé mindenféléről beszélgettek. Elrepült a nyár, és azon kapták magukat, hogy ismét iskolapadban ülnek, de már középiskolában. Péter nem ellenkezett, amikor vele egy padba ült, már amikor olyan tanteremben voltak, ahol kétszemélyes padokkal rendezték be a termet. Nem is olyan padok voltak ezek, amit általánosban megszoktak, inkább kétszemélyes hosszúkás asztalok két székkal. Volt az iskolának két nagy előadóterme, ahol

a lépcsőzetesen emelkedő sorok egybefüggő asztalból és lehajtható ülésekből álltak. Itt akár három osztálynak is lehetett egyszerre előadást tartani.

Kabinet rendszerű oktatás folyt az iskolában, így általában minden óra után át kellett sétálniuk a következő tantárgynak megfelelő terembe. Kivéve, ha két egyforma órájuk jött egymás után.

A harmadik óra utáni szünet öt perccel hosszabb volt, mint a többi, az a tízórai szünet.

Ilyenkor a megszokott ablak mellett ácsorogva fogyasztották el az otthonról hozott, vagy Kinga esetében a büfében vásárolt ételt.

- Ma mit hoztál? - kérdezte Kinga.

- A szokásosat - válaszolta Péter.

Rendszeresen vágtak disznót, ezért még így nyár végén is lógott a kamrában pár szál kolbász vagy szalámi, amiből szendvicset lehetett készíteni.

- Szalámis zsemle meg házi tej - részletezte Péter.

- Cserélünk? - kérdezte Kinga.

- Neked mi van?

- A szokásos. Tudod, hogy a szüleim nem tartanak állatokat és nem kertészkednek, így nekem csak az van, amit a büfében veszek. Három kifli és egy dobozos kakaó.

- Oké - bólintott Péter. - Én egész évben ezeket a „disznóságokat” eszem, időnként már unalmas.

Ezt szinte minden nap eljátszották, hozzátartozott a tízóraihoz. Már mikor elkezdték, tudták, hogy cserélni fognak. Kinga apja háziorvos volt, édesanyja nővérképzőt járt. Mivel nem akart kórházban dolgozni, ő látta el az adminisztrációs feladatokat a férje mellett, így minden nap együtt dolgoztak. Amikor nem a rendelőben voltak, akkor, apja, dr. Zoltán a fekvő betegeit látogatta végig,

anyja pedig a nehezen mozgó betegeket, akiknek rendszeresen injekciót kellett beadni, de képtelenek bejönni a rendelőbe. Kinga hamar önállóan ellátta magát, a kapott pénzből gazdálkodott. Amióta Péterrel jár egy iskolába, azóta tud csak igazi tehéntejet inni, és nagyon megszerette.

Péter pedig csak azóta ismeri a dobozos kakaót meg a zacskós tejet, és ő is egyre jobban megszerette.

Boldogan majszolták a csere ételt. Evés közben nem beszélgettek, mert a 15 perc, amit erre fordíthattak, elég rövid volt. Már az utolsó falatoknál tartott Kinga, amikor jelentőségteljes arccal Péter felé fordult.

- Furcsa dolgok történnek mostanában nálunk.

- Miféle furcsa dolgok? - nézett kíváncsian Péter.

A válasz elmaradt, mert megszólalt a szünet végét jelző csengő. Együtt indultak vissza a következő órára.

- Majd óra után elmesélem - mondta Kinga, amikor leült Péter mellé, és kezdte előpakolni a matematika könyvet és füzetet.

Nem nagyon érdekelte a matematika, de kénytelen volt figyelni, mert a rendőrtiszti főiskolán az egyik felvételi tantárgy. Tudta, hogy Péterre ebben a tantárgyban számíthat, de nem akart csak rá támaszkodni, igyekezett megtenni, amit saját erejéből is meg tudott. Az óra hamar eltelt, feleltetés nem volt, új anyagrészt vettek és ez mind a kettőjüket lekötötte. Mikor ismét a folyosón sétáltak egymás mellett a következő tanterembe, Péternek eszébe jutott, amit Kinga az előző szünetben elkezdett mesélni.

- Milyen furcsa dolgokról kezdte mesélni?

- Ami az egyik szomszéd házában történik.

- Melyikben? - kérdezte Péter, mintha tisztában lenne vele, hogy Kingaék szomszédságában kik laknak.

- Nem is egészen a szomszédban - helyesbítette Kinga.

- Akkor hol?
 - A telkünk mögött lévő utcában a központ felé, úgy 500 méterre.
 - Akkor miért mondd, hogy a szomszédban?
 - Kicsi a falu - mentegetőzött Kinga -, gyakorlatilag mindenki szomszéd.
 - Mindjárt vége a szünetnek, és még nem mondtál semmit - bosszankodott Péter.
 - Nem olyan egyszerű. Főleg itt az iskolában. Hátha valaki meghallja. Már így is ferde szemmel néznek rám, kis Sherlocknak csúfolnak.
 - Szerintem, ez téged egy cseppet sem érdekel. Most mi ütött beléd?
 - Ez most más, ez már igazi bűnügy, csak ki kell derítenem.
 - Milyen bűnügy? Már megint belekeveredtél valami-be? - bosszankodott Péter.
 - Nem keveredtem semmibe.
- Folytatni ismét nem tudta, mert megzavarta őket a felharsanó csengő hangja. A maradék két óra között már nem tudták folytatni a beszélgetést, mert történelem óra volt az utolsó, amire a tanár kiválasztotta Kingát szertárosnak, és ilyenkor a teremnek neki kellett a szünetben felkészíteni a tananyagot megfelelően. Behordta a kikészített térképeket és a tanár által kijelölt szemléltető eszközöket.
- Az óra hamar eltelt, együtt indultak a busz felé. Alig léptek ki az iskola udvaráról, Kinga megindult, mint akit húznak a sarok felé. Péter gyors léptekkel sietett utána, közben szemével kereste a sietség okát. A sarkon nagy csoportosulást látott, és mindenki mereven felfelé nézett.
- Hova sietsz? - kiabált Péter Kinga után.
 - Nem látod, ott valami baj van.

- Na és, mi közünk hozzá?

- Lehet, hogy tudunk segíteni - kiabált hátra.

Amit Péter mondott, már nem hallotta, mert ellenállást nem tűrve furakodott be a báméskodó tömegbe, és már látta is, hogy mit néznek olyan mereven. Egy férfi ül a háromszintes épület tetején körbefutó párkányon.

- Le akar ugrani - kapta kezét a szája elé egy testes asszony.

Péter végre utolérte, megfogta könyökét és próbálta visszahúzni.

- Hova mész? - kérdezte.

- Fel kell mennem - válaszolta a legtermészetesebb hangon, és már vette le hátizsákját. - Van nálad ásványvíz?

- Minek mennél fel? Semmi dolgod ott.

- Nem érted? Nem fogtad fel? Leugrik. Beszélni kell vele - hadarta Kinga -, most adsz vizet, vagy nem?

Mivel Péter erre nem tudott mit mondani, elvette Kinga hátizsákját, a sajátjából pedig kivett egy bontott fél literes ásványvizet.

- Csak ennyi van - nyújtotta oda Kingának. - Úgy érzem, ebből megint baj lesz - próbálta eltántorítani Kingát az ötletétől.

Kivette a kezéből a vizet és már indult is a bejárat felé.

- Tudom, mit csinálok - szólt vissza Péternek.

Futva tette meg a három szintet a lépcsőkön. A tetőre vezető ajtó szerencsére nyitva volt, ezért csak lassan közeledett az utolsó lépcsőfokokon. Nem akarta, hogy a kívül lévő túl hamar észrevegye. Mivel betájolta felfelé menet, hogy az „ügyfele” az ajtótól jobbra lehet, ezért szorosan a jobboldali fal mellett haladva, kidugta a fejét a nyíláson. A férfi háttal ült a párkányon.

- Nagyon meleg van kint? - kérdezte. - Nem szomjas?
Hoztam ásványvizet.

- Ki maga? - nézett hátra idegesen a férfi.

- Nyugodjon meg, én csak egy középiskolás lány vagyok. Nem akarom zavarni, csak gondoltam, ilyen melegben biztos megszomjazott. Amúgy szólíthat Kingának. Magát hogy szólíthatom? Nem merek innen kimenni, amíg azt nem mondja, hogy nem zavarom, de addig nem tudom oda adni a vizet - csacsogta Kinga, arra gondolva, amíg lefoglalja, addig nem ugrik le.

- Gyere ki nyugodtan - mondta hátrafordulva. - Szólíts Sándornak. Eddig fel sem tűnt, hogy milyen szomjas vagyok.

- Ha az embernek a testi egyensúlya rendben van, akkor a lelki is helyreáll - lépett ki most már megnyugodva Kinga.

- Tessék - nyújtotta a nyitott palackot Sándor felé.

- Köszönöm - vette el a vizet, és jó nagyot húzott belőle. - Ez jól esett.

Ekkor vette észre, hogy amíg ivott, addig Kinga is kiült a párkányra.

- Már ketten vannak - sikoltott lent a testes asszony.

- Te mit csinálsz? - szólt rá idegesen Sándor. - Még a végén leesel.

- De maga is így ül - nézett rá csodálkozva Kinga.

- Igen, de én le akarok ugrani.

- Miért? - tette fel a kérdést a lehető legközömbösebben. - Nem valami magas ez az épület, ha leugrik, lehet, hogy csak jól összetöri magát.

- Nincs a környéken magasabb, és különben is, ha fejest ugrok, akkor meghalok.

- Maga toronyugró? - kérdezte Kinga kikerekedett szemekkel.

- Nem. Miért kéne annak lennem?

- Szoktam nézni a spotközvetítésekben a toronyugrást, és azt láttam, hogy a nagyon képzett ugrók is elvétik néha, és nem sikerül nekik teljesen fejfel érkezni a vízbe. Tehát, ha nem toronyugró, akkor honnan tudja, hogy gyakorlás nélkül elsőre sikerül a fejes? - tette fel a kérdésözönt olyan sebességgel, hogy közben Sándornak gondolkodni se legyen ideje.

- Még nem válaszolt a kérdésemre, miért akar leugrani?

- Túl sokat kérdezel, már zsong a fejem.

- Ezt mások is szokták mondani. Kíváncsi természetű vagyok.

- Félek - mondta Sándor, minden átmenet nélkül.

- Mitől? Attól, hogy nem sikerül az ugrás?

- Nem. Attól, hogy mi lesz azután, ha nem ugrok? Akkor el kell mondanom a feleségemnek, hogy megszűnt a munkahelyem - fordult vissza az utca felé, és ijesztően bámult a mélységbe.

- Kirúgták?

- Nem. Én voltam az egyik legjobb munkaerő, ezt a főnök is mindig hangoztatta. Csődbe ment a vállalat, mindenki utcára kerül. A feleségem terhes a második fiammal, ha megszületik és nincs munkám, miből élünk?

- Ha leugrik, még nehezebb lesz a feleségének. Egyedül marad két gyerekkel. Gondolja, akkor fel fog nézni magára? Azt mondja, majd milyen bátor férjem volt? Csak ő lehet ilyen okos. Itthagytott, így eggyel kevesebb szájba kell az ételt előteremtenem.

Szerintem forgolódna a sírjában, persze, csak akkor, ha tényleg meghal. Ha pedig túléli, mozgásképtelen lesz, akkor még egy gondot varr a felesége nyakába, aki erről nem tehet.

- Erre nem is gondoltam - fordult Kinga felé és egyik lábát visszahúzta a tetőre.

Kinga is testhelyzetet változtatott, szembefordult Sándorral, és felé nyújtotta a kezét.

- Fogja meg. Bízson bennem. Tegyük meg együtt.

- Le akarsz ugrani, amikor én már letettem róla? - fogta meg szorosan Kinga kezét.

- Arra gondoltam, inkább a lépcsőn menjünk. Kevésbé veszélyes.

Alig jöttek le egy emeletet, összetalálkoztak két rendőrrel.

- Maguk kicsodák? - kérdezte az egyik rendőr, akinek a váll-lapján több csillag volt.

- Üdvözlöm, főtörzs - szólította a rangján Kinga -, mi vagyunk a toronyugrók, de ma hideg a víz, úgy döntötünk, nem ugrunk.

- Csak én akartam leugrani, de Kinga lebeszélte róla - tette egyértelművé kilétüket Sándor.

- Akkor nincs a tetőn már senki? - kérdezte a főtörzs. Levette a sapkáját, és megtörölte a homlokát. - Szerencsésen megoldódott. Kérem a személyigazolványukat - váltott hivatalos hangra.

- Nálam nincs semmilyen igazolvány - tárta szét karjait Kinga -, lent van a hátizsákom az osztálytársamnál.

Sándor már nyújtotta a sajátját, lehajtott fejjel. Érezte, hogy ebből lesz még egy kis kellemetlensége.

- Köszönöm - vette el az igazolványt a főtörzs -, Fodor László főtörzsőrmester vagyok, a társam pedig Tóth II. László őrmester. Be kell önöket kísérem.

- A kislányt minek? - értetlenkedett Sándor.

- Menjünk lefelé - parancsolta Fodor főtörzs. - Remélem, bilincs nem kell?

- Nem. Mindenben engedelmeskedem.

Az épület bejáratában Kinga jelent meg legelől. Péter megindult felé, gondolta, szüksége lesz a hátizsákjára. Mögötte jött az egyik rendőr.

Karjánál fogva vezette az öngyilkosjelöltet. Leghátul a másik rendőr zárta a sort.

- Itt a maradék vized - nyújtotta Péter felé a majdnem üres palackot Kinga. - Add a hátizsákomat, nekem a rendőrökkel kell mennem.

- Letartóztatnak? Mondtam, én, hogy baj lesz ebből már megint - korholta Péter -, soha nem hallgatsz rám.

- Ilyenkor ez a szokásos eljárás, fel kell venni a jegyzőkönyvet. Menj nyugodtan haza, majd holnap mindent elmesélek.

Másnap Kinga majdnem elkésett, épp a tanár előtt esett be a tanterembe. Leült Péter mellé, és elkezdte kipakolni a tanszereit, közben Péter elé csúsztatta a történelem atlaszt.

- Nem történelem óra lesz - nézett csodálkozva Kingára.

- Tudom - súgta oda Kinga, talányos mosollyal az arcán. - Nézd meg, mi van benne.

Péter kinyitotta az atlaszt, és rögtön a borító alatt egy oklevelet talált, Kinga nevére kiállítva. Arról szólt az okmány, hogy tiszteletbeli túsztárgyalónak nevezték ki.

- Ne mondd el senkinek - súgta Péternek Kinga. - Azért egy kicsit le is szúrtak.

- Meg is érdemelted - szögezte le Péter -, de most már figyelj az órára, mert mindjárt itt is leszúrnak, ha még sokat beszélgetünk.

6. fejezet

- Édesem - szólt be Mária kislánya szobájába -, mit csinálsz? Nagyon nagy a csend.

- Nyugodt lehetsz, már nem babázok - szólt ki Éva az éppen kinyíló ajtón.

- Hallom, jól mennek a dolgok a gimnáziumban - ült le Mária lánya ágyára.

- Milyen jól terjednek a hírek mifelénk - nézett gúnyos mosollyal Éva anyjára.

- Jó, tudom, elég régen nem beszélgettünk.

- Tényleg? Pedig lett volna mit mondanom.

- Mi történt? - kérdezte érdeklődő szemeket meresztve lányára.

- Szerelmi bánatom volt, jó lett volna megbeszélni - nézett elgondolkozva a tankönyvére Éva.

- Miért nem szóltál?

- Szóltam.

- Nem emlékszem - mentegetőzött Mária.

- Fél évvel ezelőtt, egyik reggel. Azt mondtad, most nagyon sietsz, majd délután beszélünk, de az a délután még nem jött el.

- Tudod, hogy sokat dolgozom - hajtotta le a fejét szégyenkezve, mert tudta, hogy lányának igaza van.

- Anya - állt fel Éva idegesen. - Tudod, hogy már második gimnazista vagyok, de még az elsős bizonyítványomat sem láttad?

- Persze, hogy tudom - törölt ki egy könnycseppet a szeme sarkából -, én akartam, de tudod, korán megyek, későn jövök. Nem vagyok már fiatal, elfáradok.

- Amióta az eszemet tudom, mindenre ez a válaszod. „A sok munka.” Nem tudnál valami újat kitalálni? Fogd

már fel, nekem nem kell ebből a fene nagy gazdagságból semmi. Ez tette tönkre az életemet, gyűlölök itt mindent, és ha tudni akarod, nem azért tanulok ilyen jól, hogy örüljek neki. Már régen letettem arról, hogy örömet szerezzek a jó jegyekkel. Már csak az hajt, hogy minél jobb eredménnyel végezzek, felvegyenek az orvosira, és minél előbb elköltözzek innen.

- De, kislányom, az általunk előteremtett jólét adta meg a lehetőséget, hogy tanulhass.

- Te is tudod, hogy ez nem igaz, fele vagy negyede ennyi pénzből is eljutottam volna idáig, mellesleg lettek volna szüleim. Nem ismerlek benneteket, és ti sem ismeritek engem. Amióta apu kevesebb műtétet vállal, ami szorintem még mindig sok, azóta vele legalább hetenként egyszer el tudok beszélgetni. Jelentéktelen dolgokról, mert nem tudja, hogy kell viszonyulni egy ekkora lányhoz. Nem kaptam egy ölelést sem általános negyedikes korom óta. Pedig tudod, mennyire hiányzik? 16 éves vagyok, de még mindig babával alszom, mert így azt hiszem, hogy valaki szeret. Osztálytársaim nem barátkoznak velem, különcknek tartanak. Nem tudom, hogy közeledjek hozzájuk. Mivel én nem kaptam, nem is tudok adni szeretetet.

- Pedig szeretünk - állt Mária Éva elé és ölelésre tárta karjait.

Éva zokogva borult anyja vállára és szorosan átölelte, de a felgyülemlett hiányérzet még mindig ott volt benne. Ölelték egymást, míg Éva kicsit meg nem nyugodott. Könnyei még nem száradtak fel, de már kezdett kibontakozni az ölelésből.

- Azt hiszed, ezzel minden el van felejtve? - nézett még mindig bánatos szemekkel anyjára.

- Édesem, ígérem, minden megváltozik.

- Ezt már mondtad máskor is.
- De most úgy is lesz - mondta határozottan Mária -, tudod, miért jöttem ma be hozzád?
- Nem.
- Azt akartam elmondani, hogy ezentúl több időt leszek itthon, de valahogy kisiklott a beszélgetésünk és nem hagytál szóhoz jutni. Azért nem szakítottalak félbe, mert tudom, hogy mindenben igazad van. Nem voltam jó szülő.
- Végre rájöttél? - vágott közbe Éva gúnyosan.
- Légy szíves, ne szakíts félbe. Azt hiszed, nekem könnyű bevallanom, és főleg magamnak, hogy nagyon elrontottam. Azt is tudom, hogy már késő, ezt már nem lehet helyre hozni. Mégis szeretném. Az elmúlt napokat, éveket már nem tudom pótolni, de legalább mától csináljunk mindent másképp. Mától szeretnék mindent tudni rólad, és veled lenni, amennyit csak tudok.
- Ezt eddig is megtehetted volna, és ismerve a körülményeket, már el sem tudom hinni, hogy ez igaz lehet. Holnap reggel felkelsz, indulsz az irodába, és mindent elfelejtesz.
- Mondtam, hogy ezután minden más lesz.
- Mi fog változni? - kérdezte Éva, és szeretett volna hinni anyjának.
- Átadtam az iroda vezetését Zsoltnak - ült le Mária az Éva íróasztala oldalánál lévő székre. - Már minden papírt aláírtunk. Jövő héttől kezdve csak egy vagy két napot megyek be, és már csak tanácsadóként dolgozom nekik. Saját ügyet már nem vállallok, bírósági tárgyalásra többé nem megyek.
- De anya, ez az életed - ült vissza az asztalához Éva -, te építetted fel az irodaláncot. Egyedül kezdted és most húsz ügyvéd dolgozik neked. Vagy ezek szerint dolgozott?

- Ezeket honnan tudod? - kérdezte Évától csodálkozva. - Soha nem meséltem neked erről.

- Azért, hogy nem sokat találkoztunk, azért én odafigyeltem a szüleimre. Minden elejtett szót megjegyeztem, ebből raktam össze a munkáddal kapcsolatos képet.

- Bár én tudnék ennyit rólad - nézett szomorúan lányára.

- Ha több időd lesz rám, majd mindent elmesélek - fogta meg anyja kezét Éva. - Ha gondolod, kezdhethük is.

- Majd kicsit később, - állt fel Mária - még van egy kis elintéznivalóm.

- Nem változott semmi, csak hitegettél? - nézett ismét szomorúan Éva.

- De, minden megváltozott, és jó irányba, csak hallottam, hogy megjött apukád. Szeretném neki is elmondani. Eddig neki sem mondtam, pontosan azért, nehogy azt higgye, hogy csak hitegetem. Már minden végleges, így neki is elmondhatom.

Mária már az ajtóból nézett vissza lányára, és még annyit mondott:

- Utána visszajövök, és beszélgethetünk, amíg akarod.

- Az jó lesz.

7. fejezet.

- Péter, ne csináld ezt többször, ha velem vagy - fordította maga felé és mélyen a szemébe nézett Kinga.

- Mit ne csináljak? - kérdezte Péter értetlenül. - Nem csináltam semmit.

- Utána fordultál annak a fickónak, mintha fixíroznád, és közben csöpögött a nyálad - már kiabált vele Kinga. - Ez nekem nagyon ciki.

- Milyen fickó? - nézett csodálkozva Péter. - Én nem néztem semmilyen fickót.

- Dehogy nem, most fordul be a sarkon, a posta felé.

- Én az embert nem láttam, az öltönyét néztem. Te nem láttad, milyen jó öltöny volt rajta?

- Nem, nem láttam. Engem nem érdekelnek a férfiöltönyök.

- Bevallom neked, engem igen.

- Akkor is kellemetlen, ha utánafordulsz minden öltönyös embernek a jelenlétemben.

- Gyerekkorom óta imádom az öltönyöket. Észre sem veszem, amikor megnézem valakin.

- Még te mondod rám, hogy mániákus rendőr vagyok. Szerinted ez nem mánia?

- Nem nevezném annak, mert akkor azt kezeltetni kellene pszichológussal.

- Szerinted, ha már ilyen régóta tart és másra sem tudsz gondolni, akkor nem kellene?

- Tudok másra is gondolni, és nem nézek meg minden öltönyöst.

Kinga elgondolkozott a hallottakon, és megpróbált mindkettőjük számára megfelelő megoldást találni.

- Van egy ötletem - fogta meg Péter kezét. - Megígéred, hogy nem forgolódsz az öltönyök után, és nemcsak azért, mert nekem kellemetlen, hanem azért, mert mások esetleg melegnek néznek.

- Mit kapok cserébe? - mosolygott Kingára.

- Számítónak tűnsz, nem gondolod? Azt kapod cserébe, hogy hazafelé akár mindennap bejöhetsz hozzánk és az interneten olyan öltönyöket nézegethetsz, amelyet akarsz.

- Megegyeztünk - fordult utána egy lánynak, akin nadrágkosztüm volt.

- Rendben - fordította maga felé Péter arcát Kinga. - Megengedem, hogy olyan öltönyöket az utcán is nézegethetsz, amik egy nőn vannak.

- Milyen öltöny? - kérdezte széles mosollyal Péter. - Én csak a lányt láttam.

Kinga egy hirtelen mozdulattal rápaskolt Péter fenekére, megfogta a kezét és húzni kezdte az iskola felé.

- Igyekezzünk, már ott kellene lennünk.

A tízórai szünetben a már megszokott egyezkedés után ismét elcserélték az ennivalójukat és csendben falatoztak. Az ablakon kinézve, Péter szólalt meg először.

- Elkezdted a múltkor valamit mesélni.

- A furcsa dologra gondolsz, ami a szomszédban történik? - kérdezte Kinga.

- Igen, a szomszédban, két utcával odébb.

- Nem kettő, csak egy - bökte oldalba Pétert. - Mindennap figyelem, hogy mit csinálnak. Rendszeresen jön oda egy furgon. Eleinte nagy dobozokat pakoltak le róla, aztán nagy mennyiségű virágföldet. Most meg már kisebb dobozokat hordanak be a házba. Egyik éjjel odaosontam a kirakott kukájukhoz és átvizsgáltam a szemétüket.

- Jó ég! - nézett ijedten Péter. - Mi van, ha észrevesznek? - kérdezte, de azért kíváncsi is volt a folytatásra. - Mit találtál?

- Csak összetépett dobozok voltak kidobva, de sikerült néhánynak a feliratát összeraknom. Nem találsz ki, milyen dobozok voltak.

- Nem is próbálok. Meséld már, mindjárt vége a szünetnek.

Ahogy ezt kimondta, meg is szólalt a csengő.

- Suli után, ha velem jössz, megmutatom a házat - mondta Kinga már bent a teremben.

Péter nem akart semmi olyat csinálni, amit később nehéz lenne megmagyarázni, de a kíváncsiság Kingával vitte. Együtt szálltak le a buszról, már nem először. Járt már a házukban, de csak akkor, amikor szülei is otthon voltak. Ilyen kis faluban a szomszédok mindenre figyelnek, nem maradt volna titokban, ha olyankor van ott, amikor más nincs otthon. Most nem is a házukhoz mentek, hanem egyenesen a gyanúsak nevezett portához.

- Mi olyan furcsa ezen? - kérdezte Péter, mikor Kinga az utcasarokról a házra mutatott.

- Most semmi - válaszolta -, de látnád este.

Lassú léptekkel közeledtek a házhoz, amikor kinyílt az ajtaja és egy izmos kigyúrt ember lépett ki rajta.

- Ne csinálj semmi gyanúsat - karolt bele Péterbe, és határozott léptekkel húzta tovább a házhoz tartozó kertkapu előtt.

- Azt hogy kell csinálni? - kérdezte Péter.

- Úgy, hogy nem nézed meg a házat és az embert fel-tűnő kíváncsisággal - húzta tovább Pétert.

Hamarosan elhagyták a megfigyelt telket, és már meg mert állni Kinga. Szembe fordult Péterrel és kérdően nézett a szemébe.

- Na, mit szólsz?

- Mihez? - kérdezte Péter. - Mit kéne szólnom ahhoz, hogy elsétáltunk egy ismeretlen ház előtt.

- Neked nem volt gyanús az ember?

- Soha nem láttam és azért, mert ilyen izmos, még nem gyanús.

- Nekem akkor is furcsa. Ismertem az idős asszonyt, aki itt lakott. Nyolc hónappal ezelőtt halt meg, és akkor láttam a fiát is, aki Pesten lakik. Nem is hasonlít erre az emberre.

- Biztos eladta a házat.

- Hát ez az. Ha eladnak egy házat, akkor legalább lomtalanítanak, elszállítják a bútorokat, de itt ilyesmi nem történt. Arról tudnék.

- Talán bútorozva adta el - próbálkozott a magyarázattal Péter.

- Legalább a padlásokat ki szokták pakolni. Én legalábbis ezt tenném, mert az ilyen régi padlásokon akár elfelejtett értékek is lehetnek. Itt nem csináltak semmit.

- Mi van, ha csak kiadta? - erősködött Péter.

- Ilyen kigyúrt fazonnak?

- Miért, ők nem bérelhetnek házat?

- Nem ezt mondtam, de nekem akkor is gyanús. Látad, hogy van öltözve? Egyáltalán nem illik ide falura.

- Ezt hogy állapítottad meg?

- Úgy látom, neked ehhez nincs szemed. Szerinted mitől ilyen izmos? - tette fel a szerinte kézenfekvő kérdést, ami Péternek eszébe sem jutott.

- Biztos kondizni járt.

- Itt a környéken biztos, hogy nem, mert nincs konditerem. Felvilágosítalak, ha megengeded.

- Ne kímélj - mondta enyhe gúnnal a hangjában Péter.

- A börtönben szoktak ilyen komoly izmokat növeszteni az emberek. Ahogy gyanítom, egy hónappal ezelőtt szabadult.

- Ezt miből tudod?

- Egyszerű megfigyelés - lendült bele a magyarázatba Kinga. - Az izmai még feszesek, pedig amióta figyelem, nem járhatott kondizni, mert mindig itthon van, akármikor erre járok. Szerintem még vásárolni sem jár el, hanem a furgonnal hozzák neki az ételt. Gyanús az is, hogy a kerti locsoló tömlőt levezették a pincébe.

- Miért? - kapcsolódott be most már egyre kíváncsiban Péter.

- Miért? Ezt kérdezem én is - gondolkodott el Kinga is. Szerintem valamit termelnek a pincében, amit locsolni kell.

- Lehet, hogy lefüleltél egy virágkertészt? - mosolygott Péter.

- A virágkertészek üvegházat építenek - válaszolt Kinga, és nem rejtette véka alá, hogy neheztel Péter köztözködése miatt -, és amit még nem meséltem, a kidobott, összetépett dobozok között találtam olyanokat, amibe reflektorok voltak csomagolva.

- Na és? - kérdezte Péter. - Valamivel világítani kell a pincében.

- Tényleg ilyen hülye vagy? - kérdezte Kinga mérgesen. - Vagy csak megjátszod?

- Most mi bajod, valami rosszat mondtam?

- Ha nem tudnád, itt minden kellék egyben van a vadkender termesztéséhez.

- Akkor ezt jelenteni kell a rendőrségnek - szögezte le Péter, és már egyáltalán nem viccesen.

- Már én is gondoltam rá, de félek, hogy kinevetnek, ezért meg akarok róla bizonyosodni, hogy igazam van.

- Majd a rendőrség megbizonyosodik, neked csak jelentened kell.

- Többet akarok tudni, mielőtt elmegyek a rendőrségre, nem szeretném, ha leráznának.

- Legutóbb, mikor bevittek... emlékszel? - utalt Péter az öngyilkosjelölt megmentésére. - Te mondtad, hogy leszúrtak, mert nem vártad meg őket.

- Jó, igazad van - válaszolt Kinga elgondolkodva. - Jól át kell gondolnom, hogy miket kell elmondanom, hogy higgyenek nekem.

- Ahogy engem meggyőztél, őket is meg fogod.

Másnap, tanítás után, a buszmegállóban Péter észrevette, amint Kinga feszülten figyel egy tőlük olyan távolságban álló csoportot, hogy a beszélgetésük már nem hallatszott hozzájuk.

- Mit nézel rajtuk? - bökte meg Kinga oldalát, hogy végre rá figyeljen.

- Nem látod, mi történik? - kérdezte egyre izgatottabban. - Azok a fiúk egy iskolába járnak velünk, csak már végzősök.

- Tudom, de van közöttük egy, akit nem ismerek.

- Én ismerem - szögezte le határozottan Kinga.

- Honnan?

- Ott láttam a háznál, amit tegnap megmutattam - válaszolta Kinga, és már húzta Pétert el a buszmegállóból. - Velem jössz?

- Veled - mondta Péter, mivel mást úgy sem tehetett, olyan erővel cibálta Kinga. - De hova megyünk?

- Az önkormányzathoz. Ott van a körzeti megbízott irodája. Most jött el az ideje, hogy megtegyük a feljelentést.

- Csak a magad nevében beszélj, én nem akarok belekeveredni semmibe.

- Szükségem van rád - nézett Péter szemébe olyan tekintettel, aminek senki nem tudott volna ellenállni. - Ketőnknek talán jobban hisznek.

- Menjünk - adta be a derekát Péter, mert azt hitte, így majd felhagy Kinga a megfigyeléssel. - Mikor láttad a háznál azt az idegen fiút?

- Fel van írva pontosan, de majd a rendőrnek elmondom. Most siessünk. Kétszer is járt ott és rövid idő után kis csomaggal távozott.

A körzeti megbízotti iroda várótermében ketten várakoztak, láthatóan külön-külön, ez határozottan idegesítette Kingát, aki fel-alá járkált a várakozók előtt.

- Nyugodj már meg - fogta meg, Kinga karját Péter. - Már itt vagyunk, majd egyszer sorra kerülünk.

- Addig meglóg - válaszolta Kinga, és kitépte magát Péter szorításából. - Nem várok tovább.

Azzal a lendülettel ott termett az irodaajtóban és bekopogott.

- Pillanat - hallatszott ki a rendőr mérges hangja.

Kinga türelme itt teljesen elfogyott. Határozott mozdulattal feltépte az ajtót és magával rántva Pétert, belépett a pici irodába. Leült az ott lévő íróasztal előtt álló egyik székre, a másikkra egy rántással elintézte, hogy Péter is helyet foglaljon.

- Kisasszony - nézett bosszúsan kávécsészéje mögül az ügyeletes tiszt.

Így hívják a beosztása miatt, pedig csak tiszthelyettes volt.

- Örmester - szólította rangján Kinga. - Maga itt kávézgat, az utcán meg bűnöznek az emberek! - támadt rá Kinga olyan hévvel, hogy a rendőr szóhoz sem jutott.

- Kisasszony - szólította meg másodszor ilyen régi-módian. - 24 órája vagyok szolgálatban, és nem tudom mikor ér ide a váltás, mert megfigyelésen vannak, de ez nem tartozik magára.

- A postai buszmegállóban drogterjesztés alapos gyanúja merült fel - hadarta Kinga az általa jól ismert rendőrszlang használatával a tényállást.

Láthatóan a rendőr ettől a bejelentéstől sem lett kapkodó idegbeteg, csak elővett egy úrlapot és maga előtt eligazította az asztalon.

- Neve? - tette fel az első „keresztkérdést”.

- Örmester - emelte fel amúgy sem halk hangját Kinga -, ha most ezzel a nyomtatvánnyal szarakodunk, akkor meglép a drogdíler.

- Sajnálom, kisasszony - válaszolta a rendőr, még mindig teljes nyugalommal -, amíg ezt ki nem töltöttük, nem tehetek semmit.

Kitöltötték. Eltartott legalább fél óráig, de közben Kinga már kicsit lehiggadt.

Elmesélte az egész történetet a házzal, a kartondobozokkal és a ki-be járó emberekkel kapcsolatban. A megbízott akkurátusan mindent lejegyzett, láthatóan nem törődve vele, hogy a drogárus közben lelép.

- Már nem fogjuk megtalálni a terjesztőt - mondta lehangoltan Kinga -, már valahol messze jár.

- Nézze, kisasszony - tolt a Kinga elé a felvett jegyzőkönyvet -, ha ezt a dílert elkapjuk, helyébe áll más, akit még nem látott, és megy tovább minden. Hagyja folyni az eseményeket a megszokott mederben, akkor felderítjük az egész hálózatot.

Kinga aláírta a feljelentést, majd kicsit csalódottan, Pétert maga után húzva, visszasétáltak a megállóba. A megfigyelt társaság már nem volt sehol.

8. fejezet

- Cserélünk? - kérdezte Kinga, kihagyva a megszokott felvezető csevegést.

- Mit hoztál? - kérdezte Péter, jelezve, hogy nem így szokott ez történni.

- A szokásosat. Cserélünk? - kérdezte Kinga, nem rejtve véka alá feszültségét.

- Mi bajod van? - nyomta a kezébe az otthonról hozott kolbászos zsemlet, mert látta, hogy ma kimarad rövid évődésük. - Nagyon feszült vagy.

- Eltelt egy hét - szögezte le Kinga.

- Mióta? - kérdezte Péter, mint aki nem tudja, hogy Kinga a feljelentéstől számolja a napokat.

- Nem történt semmi - harapott bele mérgesen a zsemlébe.

- Mióta? - adta az ártatlant Péter.

- Mit mióta? - nézett rá haragosan Kinga.

- Mióta nem történt semmi? - tette egyértelművé kérdését Péter.

- Már egy hete megtettük a feljelentést, és nem látom, hogy letartóztatták volna a bűnözőket.

- Csak te tettél feljelentést - szögezte le a tényeket Péter -, én csak veled voltam.

- Figyelem a házat azóta is, de minden folytatódik, ahogy eddig.

- A rendőrség végzi a dolgát, miért nem hagyod, hogy minden folyjék a megszokott mederben.

- Nem érted? - nézett csodálkozva Péterre. - Amíg folyik a megszokott mederben, ahogy a rendőr mondta, egy csomó gyereknek adnak el kábítószer.

- Még az sem biztos, hogy kábítószer ügylet van a do-logban - próbálta Kingát szerinte jó irányba terelni.

- Mi lenne? - kérdezte Kinga. - A fiú, akit a megállóban láttunk, egyre sűrűbben jár a házba. Ez szerinted nem aggasztó?

- Lehet, hogy igazad van, de beszéljünk másról. Mi-nek öltözől az iskola farsangi bálján? - kérdezte Péter, azért, hogy kizökkentse Kingát a bűnüldözésből.

- Szerinted? - nézett a témaváltástól kicsit vidámabban Péterre. - Gyorsan témát váltottál, nehogy azt hidd, hogy nem tudom, miért. Elegend van a nyomozásból. Azt hiszed, engem más nem érdekel?

- Nem tudom.

- Mit nem tudsz? Azt, hogy minek öltözöm, vagy azt, hogy engem más nem érdekel?

- Most, hogy mondod, én már semmit nem tudok.

- Sherlock Holmes-nak.

- Mi van? - nézett nagy szemekkel Péter.

- Már úgy is mindenki annak csúfol, akkor miért ne?

- Szerintem jó választás.

- Ha már itt tartunk, te minek öltözől? - nézett Kinga kacéran Péterre. - Egy nagyon drága öltönynek?

- Nem. Hogy jut ilyen hülyeség az eszedbe? - kérdezte Péter sértődötten.

- Nem tudom - szabadkozott Kinga -, de te imádod az öltönyöket, igaz, téged nem csúfolnak Versace öltönynek.

- Én 007-es ügynöknek öltözöm. James Bond, ha ez mond neked valamit.

- Ugye, ezt nem sértésnek szántad? Minden James Bond történetet olvastam. Akkor mégiscsak öltönyben leszel. Azt mondtad, egyelőre nem tartozéka a ruhatáradnak.

- Majd kölcsönzök egyet.

Mivel a szünet végét jelző csengő fülsiketítően megszólalt, menni kellett az osztályterembe. Mielőtt a tanár megérkezett volna, Péter még megkérdezte:

- Együtt megyünk a bálba?

Kinga széles mosollyal a szemébe nézett. - Persze, ha értem jössz, szívesen veled megyek.

Hamar elérkezett a hétvége, a bál napja. Péter este hétkor csengetett a Dr. Zoltán feliratú névtábla mellett lévő nyomógommbal. Elgondolkozott, hogy minek a névtábla, amikor más nem lakik itt. Berregett a kapuban az elektromos zár, kinyitotta, és a megszokott léptekkel ment fel a verandára, mivel sokszor járt már itt, de csak mikor mindenki itthon volt, mint most. Szüleit is jól ismerte, de úgy érezte, ez nem ugyanaz az alkalom, mint máskor. Ez valahogy komoly dolognak tűnt a szemében, mert elviszi a lányukat egy bálba. A ház ajtaja előtt kicsit megállt, hogy összeszedje magát. Olyan érzése volt, mintha leánykérésre jött volna. Mit kellene mondani, ha Kinga apja nyitja ki az ajtót? Még át sem gondolta, már

nyitva volt az ajtó, és Kinga állt előtte talpig Sherlock jelmezben.

- Szia, Holmes vagyok, Sherlock Holmes.

Péter tátott szájjal nézett Kingára, mert ha nem ismer-te volna, nem kételkedett volna benne, hogy találkozott a nyomozóval.

- Önben kit tisztelhetek? - kérdezte némi gúnnyal a hangjában, mert látta Péter tekintetén, hogy sikerült le-nyűgözni.

- Bond... vagyok, James Bond - mutatkozott be, átvé-ve a játék menetét.

- Nagyon örülök, hogy megismerhetem - nyújtott ke-zet Kinga a játék kedvéért -, remélem, megtisztel azzal, hogy elvisz a bálba?

- Természetesen, hölgyem, bocsánat uram, vagy mi-nek szólítsam? - zavarodott bele a szerepébe Péter.

- Szólíts, aminek akarsz, csak induljunk már, mert le-késsük az egészet.

Sokan voltak már az önkormányzat nagytermében. Évente egyszer használhatták ezt a termet, mert másik ekkora nem volt a városban. Mivel a gimnáziumban ke-vés volt a fiú, ezért együtt tartották a bált a Móricz Zsig-mond Szakközépiskolával, ott meg kevés volt a lányhall-gató. Próbáltak elvegyülni a tömegben, közben keresték az osztálytársaikat.

- Mi van, nem mertek szétszéledni ebben a hodály-ban? - vágódott közéjük Kinga. - Nem harap itt senki.

- Most vagyunk először itt, nem tudjuk, hogy mi a szokás - válaszolták szinte egyszerre.

- Mi lenne a szokás? Jól kell érezni magunkat. Remé-lem, van mindenkinél álarc, mert tudjátok, amikor beje-

lenti az igazgatónő, hogy elkezdődött a farsang, mindenkinek fel kell venni és amíg nem szólnak, nem szabad levenni.

- Szerintem jó móka lesz - jegyezte meg Péter. - Mi megismerjük egymást, mert tudjuk, ki milyen jelmezben van, de a többieket nem. Azt sem fogjuk tudni, kivel táncolunk.

Bekapcsolták az erősítőt. A hangszórókból fülsiketítő sípolás töltötte meg a termet. A hangtechnikus gyorsan lejjebb tekerte a hangerőt. A színpad majdnem tele volt a szakközépiskola amatőr rockzenekarának felszerelésével. Megkerülve a dobfelszerelést, a gimnázium igazgatónője előre jött a középső mikrofonhoz.

- Szeretettel köszöntöm a Móricz Zsigmond Szakközépiskola és a Deák Ferenc Gimnázium hallgatóit - kezdte bálnyitó beszédét Takács Márta igazgatónő - az idei farsangi bálunkon. Ezúton szeretnék köszönetet mondani a Fehérgyarmati Önkormányzatnak, hogy ismét rendelkezésünkre bocsátotta ezt a gyönyörű báltermet.

A beszéd közben a háttérben a zenekar tagjai is elfoglalták helyüket a hangszerek mellett, a vezényszóra várva.

- A hagyományoknak megfelelően - folytatta megnyitóját Márta néni -, a tus felhangzása után mindenki vegye fel az álarcot, és amíg nem szólok, nem veheti le senki. Ha álarc nélkül látunk valakit, azt a felügyelő tanárok kivezetik. Az ilyenkor elvárható és megszokott fegyelmet kérek mindenkitől, de azért ne felejtsetek el, hogy miért jöttünk össze. Azért, hogy jól érezzük magunkat. Jó szórakozást kívánok mindenkinek - a zenekar felé fordult és azt mondta: - Tus!

A teremben lévők mint egy parancsszóra felvették az álarcokat. Meglepődtek egymásra nézve, hogy mennyire megváltoztatja a külsejüket ez a kis kelléke a bálnak. Kinga azonnal elfordult a társaságtól, de mielőtt elindult volna, Péter megfogta a kezét.

- Hova mész? - kérdezte. - Nem táncolsz velem?

- Megyek, megnézem milyen a felhozatal - mosolygott az álarc alatt Péterre.

- Találsz te magadnak táncpartnert. Attól, hogy együtt jöttünk, nem kell összenőnünk.

Az utolsó mondatot már távozás közben kiabálta vissza a táncosok feje felett. Péter egyedül maradt. - Kénytelen leszek feltalálni magam - gondolta, és elindult a büféasztal felé. Először talán eszik, iszik valamit, aztán majd csak kialakul. Sokan tülekedtek, ezért kis időt igénybe vett, mire beszerezte az ételt és italt.

Éppen háttal állt a teremnek, mikor az utolsó korty narancslevet is kiitta a műanyag pohárból. Kidobta a melléte lévő szemetesbe és indult volna a táncolók felé, de elállták az útját.

- Táncolsz velem, szépfiú? - szólalt meg az utat elálló lány, bűgő lágy alt hangon.

Péter megállt a lánytól alig egy arasznyira, a szája majdnem nyitva maradt, mert ilyen gyönyörűséget ilyen közelről még nem látott. Ebből a távolságból nehéz volt teljes képet kapni, de azért megpróbálta feltérképezni a lányt. Majdnem egyforma magasak voltak, de mikor lenézett, látta, hogy a lány lábán elég magas sarkú cipő van. Fehér hosszú ruhája testre simuló. Kiemelte minden hajlatát és domborulatát. Szemét, mint mágnes vonzotta a két formás mell, ami ekkor már majdnem hozzáért. Ami-

kor sikerült tekintetét feljebb emelni a csodás domborulatokról, akkor csodálkozott csak rá arra, amit az arc helyén látott. A lányon nem olyan álarc volt, mint mindenki más. Az ő arca egyáltalán nem látszott, mert a szemeket takaró rész lefelé fekete sűrűszövésű túll anyaggal folytatódott, egészen az álláig. A szemkivágásokba két hatalmas fekete kabátgomb volt beragasztva.

Így csak a négy-négy gomblyukon keresztül tudott kinézni Péterre, aki így még a szeme színét sem látta. A fekete arcot lágy, hullámos, vállig érő szőke haja keretezte. - Biztos, hogy természetes szőke, mert a hajtöve sem sötétebb, mint a többi része - fejezte be gondolatát, mert közben ismét megszólalt a tünemény.

- Táncolsz velem, szépfiú? - ismételte meg a kérdést, most már kicsit türelmetlenebbül, de melegen bűgő hangja nem változott.

- Szívesen - nyögte ki végre Péter -, engem Péternek hívnak - tette még hozzá és előre nyújtotta a kezét.

A lány megfogta és csak annyit mondott - Éva vagyok.

Péternek torkában dobogott a szíve, remegett a lába, de megpróbálta határozott léptekkel vezetni a lányt a táncolók felé. A zene szinte el sem jutott a tudatáig. - Hogy lesz ebből tánc? - gondolta, de továbbra is bátornak mutatkozva vezette Évát. Egyszer csak arra eszmélt, hogy táncolnak, sőt talán ez már a második azóta, hogy a lány felkérte. A lába kevésbé remegett, már kicsit tudott figyelni a ritmusra és kezdett felszáradni az izzadság a tenyerében.

Tánc közben keveset beszélgettek, akkor is csak jelentéktelen dolgokról. Észre sem vették, hogy elrepült az idő.

A zene hirtelen megszakadt és felcsendült Márta néni hangja. Mindenki a színpad felé fordult, elengedték egymást a táncoló párok.

- Kedves gyerekek - kezdte záró beszédét az igazgatónő. - Ismét elérkezett a 11 óra, amikor mindenki leveheti az álarcot. Most üdvözölheti és megismerheti táncpartnerét. Köszönöm, hogy minden rendzavarás nélkül telt eddig az este, remélem, a maradék egy óra is hasonló jó hangulatban telik majd. További jó szórakozást mindenkinek.

A zene ismét felcsendült. Péter nagy lendülettel fordult partnere felé és ismét kalapálni kezdett a szíve. - Most megismerem ezt a tüneményt - de itt megakadt a gondolatmenete, mert az előbb még mellette álló Évát nem látta sehol. Körbejártatta tekintetét a termen, hátha csak arrébb sodorta a tömeg, de így sem látta. Átvágta magát az ismét táncolók tömegén, elment egészen a büféasztalokig, ott sem találta. Kiment a folyosóra, a mosdók felé, hátha ott meglátja Évát. Nyílt a lánymosdó ajtaja, sorban jöttek ki rajta a lányok. Utolsóként Kinga jelent meg, Péter azonnal elé lépett.

- Nem láttál bent egy gyönyörű szőke lányt? - kérdezte.

- Nem - válaszolta Kinga, és már indult is a nagyterem felé.

- Biztos? - fogta meg a karját Péter, hogy ne tudjon tovább menni.

- Nem készítettem feljegyzést a bent lévők hajszínéről, de így is emlékszem, hogy nem. Nincs bent egy szőke lány sem, és nem is volt - válaszolta Kinga és ismét indulni akart.

- Megnéznéd még egyszer? - kérdezte Péter, könyörgőre fogva a hangnemet.

- Ha ez megnyugtat, megnézhetem - mondta, és már nyitotta is az ajtót, hogy bemenjen.

- Fehér hosszú ruha van rajta - segített Péter, kiegészítve a személyleírást.

Becsukódott az ajtó Kinga mögött, Péter pedig izgatottan várta, hogy visszajöjjön. Pár másodperc múlva ismét kinyílt, egy vörös hajú lány után Kinga lépett ki.

- Na, bent van?

- Nincs, mondtam, hogy nem volt benn szőke lány. Egyáltalán kit keresünk és miért? Ellopta a pénzedet? - kérdezte Kinga viccesen.

- A pénzemet nem - hajtotta le a fejét Péter, és ha nem szégyellte volna, akkor elsírja magát -, csak a szívemet.

- Szerelem első látásra? - bökte oldalba Pétert, bízva benne, hogy végre ismét mosolyogni látja.

- Nem megyünk haza? - kérdezte Péter bánatosan.

- Még majdnem egy órát lehetne táncolni. Velem még nem is táncoltál.

- Már nincs kedvem - sóhajtott egy nagyot Péter.

- Jó menjünk, hozom a táskámat, addig kérd ki a kabátokat a ruhatárból.

Pár perc múlva már kézen fogva sétáltak a buszmegálló felé.

- Ki volt az a lány? - kérdezte Kinga.

- Csak annyit tudok róla, hogy Évának hívják.

- A szakközépbe jár?

- Nem tudom, azt nem mondta.

Kinga érezte, hogy jobb, ha most nem faggatja tovább. Csendben ballagtak tovább.

9. fejezet

- Leszállsz velem? - kérdezte Kinga.
 - Hol vagyunk? - nézett körbe Péter. - Persze, hogy leszállok. Szerintem úgy illik, hogy ha érted jöttem, akkor haza is kísérjelek.
 - Korán van még, csak egy óra múlva kellene haza érkeznem - nézett az órájára Kinga.
 - Nem fognak megszidni, mert korábban jöttél.
 - Az biztos, de ezt a plusz időt kihasználhatnák - válaszolta talányos mosollyal Kinga.
- Péter ránézett, és rossz előérzete támadt. Ha így nézett, akkor mindig belerángatta valamibe, ami általában rosszul sült el.
- Mit találtál már megint ki?
 - Semmi rosszat, csak sétáljunk még egy kicsit.
 - Jó - egyezett bele Péter. Egy kis sétából talán nem lesz baj - gondolta.
- Szótlanul bandukoltak egymás mellett a keskeny járdán. Péter még nem tudta elfelejteni Évát. Kinga érezte, hogy most jobb, ha nem szól. Negyedóra séta után, ahogy tisztult a fejében az Éva okozta köd, eszmélt rá, hogy ismerős a hely, ahol járnak.
- Tudtam, hogy nem szabad belemennem ebbe a sétába - állította meg Kingát Péter. - Már megint nyomozol, és engem is belerángatsz.
 - Nem rángatlak semmibe, csak körülnézünk, aztán hazamegyünk.
 - Jó, de nem csinálsz semmi hülyeséget - adta be a derekát Péter, de a rossz előérzet görcsbe rántotta a gyomrát.

- Azon a kis utcán a ház mögé tudunk kerülni - mondta Kinga, és már húzta magával Pétert.

- Minek? - kérdezte, és nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy baj lesz belőle.

Pár kanyar után azt vette észre, hogy a megfigyelt ház hátsó kertjében vannak. Szólt volna Kingának, de nem mert. Ha van valaki a házban, meghallhatja ebben az éjszakai csendben. Kinga elengedte a kezét és gyors léptekkel a házhoz osont. Péter már tudta, miért érezte, hogy ebből baj lesz. Vissza egyedül nem fordulhat, ezért a két rossz közül a rosszabbat választva követte Kingát, aki már a pinceablak előtt térdelt. Be volt deszkázva, de a réseken erős fény tör utat magának az éjszakába.

- Látsz valamit? - súszt Kinga fülébe.

- Igen, nézd meg te is - állt fel Kinga, hogy helyet engedjen Péternek.

- Koszos lesz a nadrágom. Mit szólnak a kölcsönzőben?

- Nem kell letérdelned, csak guggolj le, akkor is be tudsz nézni.

Hiába talált volna ki bármit, úgyis be kell nézni - gondolta Péter. Leguggolt, de benézni már nem tudott.

- Álljon fel azonnal - hallotta a háta mögül a felszólítást.

- Menekülj! - kiáltotta Kinga, de folytatni nem tudta, mert hátulról elkapta valaki és erős kézzel befogta a száját.

- Még egy hang - hallotta közvetlen a füle mellől -, és meghalsz.

Péter, ahogy megfordult, felismerte Kinga fogvatartóját. Őt látták, amikor erre sétáltak első alkalommal, amikor Kinga megmutatta a neki a házat.

- Engedje el azonnal - kiabált Péter, és megpróbált féltelmesnek tűnni, nem sok sikerrel.

- Miért? Ha nem, akkor mi lesz?

- Megyek és hívom a rendőrséget - válaszolta Péter, és bele sem gondolt, hogy ilyenkor hova menne.

- Nem mész te sehova - hallotta a mondatot a háta mögül.

Mozdulni már nem tudott, mert a hanghoz tartozó valaki elkapta a csuklóját, és úgy hátra csavarta, hogy felszisszent a fájdalomtól.

- Hova vigyük őket? - kérdezte a kigyúrt a később érkezőtől.

- Vigyük őket a pincébe - hallotta a választ a füle mellől Péter.

Kingának alig érte a lába a földet, úgy cibálta a pince felé a fogvatartója. Péter sem mindig úgy lépett, ahogy szeretett volna, mert őt is erősen rángatta hátracsavart kezénél fogva az, akit eddig még nem tudott megnézni, mert mögötte maradt. Hamarosan a pincelépcsőn találták magukat. Alulról erős fény világította meg a lejáratot. Az utolsó két lépcsőt átrepülte Péter, mert nagyot lökött rajta az, aki eddig kicsavarva tartotta a kezét. A lendülettől két térdén landolt a pince földjén. Felállt és bánatosan megjegyezte:

- Ezt nem kellett volna, koszos lett a nadrágom.

Lehajolt és próbálta lesöpörni a térdére ragadt nedves földet. Befejezni nem tudta, mert hátulról lerántották egy rozoga székre. Kingát is oda cibálták, és egy másik, hasonló állapotú bútorra ültették közvetlenül Péter mögé.

- Kötdzd meg őket - kapta a parancsot a kigyúrt, akin látszott, hogy nem a gyors észjárása miatt alkalmazták.

- Mit csinálunk velük? - kérdezte.

- Felhívom a főnököt és megkérdem - válaszolta a kevesebb izomzattal rendelkező -, de gyanítom, hogy itt nem sokáig tarthatjuk őket.

Kinga szája már nem volt befogva, mégsem szólt egy szót sem. Feszülten figyelt mindent, ami körülöttük történik. Folyamatosan a menekülés lehetőségén gondolkodott. Ellenállás nem tanúsított, abban bízva, akkor talán nem lesznek velük olyan durvák.

- Kik vagytok? - kérdezte tőlük a kigyúrt.

- Nem látod? Sherlock és Watson a magánnyomozók - mondta az okosabbnak látszó, és jót nevetett saját tréfáján. Benyúlt a zsebébe és elővette a telefonját.

- Én Bond vagyok, James Bond - méltatlankodott Péter.

- Kit érdekel? - rántott egyet a kigyúrt a kötélen, amivel egymáshoz kötözte őket.

- Főnök, van egy kis gondunk - jelentkezett be a telefonba a „kisfőnök”. Rövid szünet után folytatta: - Van két betolakodónk, de szerencsére Zolival lefűleltük őket.

- Pista, hülye vagy? - méltatlankodott a kigyúrt, akiről Kinga jelenleg csak virtuálisan létező noteszába már bekerült a feljegyzés, hogy Zolinak hívják. - Muszáj volt kimondani a nevemet? - A következő sorba pedig bejegyezte a másik fogvatartó nevét is: Pista.

- Most elárultad az enyémet is - vette le a füléről egy pillanatra a telefont.

- Sajnos már tudják a nevünket is - szólt ismét a mobilba.

- De főnök... - figyelte az elhangzó mondatfoszlányokat Kinga. - ...erről az elején nem volt szó... én nem bántottam még soha senkit... Zolinak is csak az izmai félelmetesek.

Nem tudta befejezni a telefonálást, mert hatalmas robajjal beszakadt a pinceajtó és fülsiketítő kiabálással rohant be két egyenruhás rendőr.

- Rendőrség, mindenki feküdjön a földre, fegyvereket ledobni - hallotta a kiabálást Péter és Kinga.

Zoli és Károly meglepetésében, már hasra is vágta magát, és mindketten kiabáltak.

- Nincs nálunk fegyver, ne bántsanak - emelték fekvő helyzetben magasra a kezüket a megadás jeleként.

A két rendőr begyakorlott mozdulatokkal másodpercek alatt megbilincselte mind a kettőt, de felállni nem engedték őket.

- Őrmester, vegye el a telefont tőle - szólt Kinga a rendőrnök -, most beszélt a főnökükkel, lehet, hogy még vonalban van.

- Már megint te vagy? - nézett rá a rendőr -, mondtam, hogy bízd az ügyet ránk.

- Kikötőznének minket? - kérdezte Péter.

- Csak maradjatok úgy, ahogy vagytok - szólt a másik rendőr. - Le vagytok tartóztatva.

- Miért? - csodálkozott Péter.

- Magánlaksértés miatt - válaszolt a rendőrök helyett Kinga.

- Te ezt tudtad? - rántotta meg a kötelét Péter. - Mégis belerángattál?

- Van valaki még a házban? - kérdezte az őrmester.

- Nincs - válaszolta Zoli készségesen.

A két rendőr még csak most nézett körbe tüzetesebben.

- Ez komoly fogás - nyugtázta a látottakat az őrmester.

- Én megmondtam - mondta Kinga szinte csak magának. - Két hete tettem a feljelentést, de úgy éreztem,

semmi nem történik, azért jöttünk ma ide. Gondoltam, gyűjtünk még bizonyítékot, hátha akkor intézkednek.

- Kislány - fordult oda Kingához az őrmester -, azt hiszed, hogy beöltöztöl egy híres magán-detektívnek, magad mellé veszel egy titkos ügynök imitátort, és már meg is oldottad a bűnügyet? Nem is tudod, mekkora bajba sodortad magad és a barátodat, aki ezek szerint vakon és ész nélkül követ mindenhova. Komoly bajtok eshetett volna. Ezek az emberek nem riadnak vissza az erőszaktól sem. Ha mi nem figyeltük volna a házat már 10 napja, lekötvén a nap 24 órájában két rendőr idejét, és nem érünk ide időben, akkor lehet, hogy már nem éltek. Felfogtad? - nézett nagyon mérgesen Kinga szemébe.

- Éreztem, hogy ebből baj lesz - mondta Péter, szinte csak magának, sokadszor.

- Fiam - nézett most Péterre a rendőr -, férfi létedre, legalább neked lehetett volna több eszed és visszafoghatad volna ezt a túlbuzgó lányt.

- Nem ismeri őt - dünnyögött maga elé Péter. - Mondtam neki, hogy baj lesz ebből, de ha ő valamit a fejébe vesz, arról nem lehet lebeszélni. Nagyon féltem ide jönni, de attól még jobban, hogy mi lesz, ha nem jövök vele - vallotta be Péter mindenki előtt.

Szírénázás szakította félbe a beszélgetést. Hamarosan kocsiajtók csapódtak.

- Itt az erősítés - állapította meg az őrmester.

Egy óra múlva Kinga és Péter ott ültek a körzeti megbízott irodában ugyanazokon a székeken, amin a feljelentést tették. Rengeteg kérdésre válaszoltak, amíg arra vártak, hogy a szüleik értük jöjjenek.

- Lehetnétek most Kocsordon, egy cellában a két bűnözővel. Köszönjétek nekem, hogy ide hoztalak benneteket - korholta őket az őrmester.

- Köszönjük - mondta egyszerre Kinga és Péter.

- Kinga - szólította először keresztnevén a rendőr. - Ha tényleg rendőr akarsz lenni, akkor jó lenne elgondolkodnod az ilyen cselekedeteken, mert a rendőrtiszti főiskolán nem előny a felvételinél, ha valakink priusza van.

- Nyomozó szeretnék lenni - mondta Kinga.

- Értem, de akkor is arra a főiskolára kell majd járnod - szögezte le az őrmester. - Úgy intéztem, hogy csak tanúként voltatok kihallgatva, és nem tettem említést a magánlaksértésről. Örülök, hogy akkor komolyan vettem a feljelentésedet és megfigyeltük azt a házat. A telefonszám alapján Pesten már le is tartóztatták a főnöknek nevezett embert.

- Ismerhetem? - kérdezte Kinga.

- Nem volna szabad elmondanom, de mint leendő munkatársnak, annyit mondhatok, hogy igen. Az unokája annak a nemrég elhunyt hölgynek, aki abban a házban lakott.

- Tényleg nem adták el - mondta Péter -, jól következettél a megfigyeléseid alapján.

A szülők megérkezése nem volt túl örömteli, mind a ketten kaptak már a rendőrségen komoly fejmosást. Dr. Zoltán még Péternek is szemrehányást tett, amiért nem tartotta vissza Kingát.

Péter apja válaszolt helyette: - Kedves doktor úr, elég régóta ismerem a lányát és nyugodtan állíthatom, hogy még mi sem tudtuk volna visszatartani. Ettől függetlenül megkapja Péter a megfelelő büntetést a történetek miatt.

- Ebben lehet valami igaza - enyhült meg a doktor -, de ne legyen olyan szigorú Péterrel. Mi elég sokszor egyedül hagyjuk a lányunkat, mert együtt dolgozunk és örültünk, hogy van egy megbízható barátja, akivel együtt mennek és jönnek az iskolából. Ketten nagyobb biztonságban vannak.

- És nagyobb biztonságban tudnak magánlakot sérteni
- mosolyodott el Fazekas Sándor.

10. fejezet

Péter maga előtt egyensúlyozta egy kézzel a kerékpárját, másik kezével a kaput tartotta, hogy be ne csapja a szél.

- Nagyon megbüntettek? - kérdezte Kinga.

- Te hogy kerülsz ide? - kérdezte Péter. - Nem kaptál szobafogságot nagymama korodig?

- Szobafogságban elég nehéz teherbe esni, és akkor hogy lesz unokám? Soha nem lenne belőlem nagymama - viccelődött Kinga. Komoly fejmosást kaptam, de szüleimnek eszébe sem jutott a személyi szabadságjogom korlátozása.

- Az én szüleimnek eszébe jutott - mosolygott vissza Péter -, de rájöttek, hogy kedvenc szórakozásom a szobában ülni és olvasni, az nem lenne komoly büntetés. Így csak megnövelték az itthoni teendőimet.

- Akkor most mehetek veled? - kérdezte Kinga. - Egyáltalán hova indultál?

- Sehova.

- Az messze van? - kérdezte Kinga, már majdnem nevetve. - Azért kell a bicikli?

- Azt, hogy hol van, nem tudom - nevetett Kingára Péter -, de kedvem támadt tekerni egyet céltalanul, hogy kiszellőzzön a fejem. Ha van kedved, jöhetsz velem, úgy nem olyan unalmas.

Péter elgondolkozva tekert, kivételesen elől, Kinga hátulról figyelte elszántságát, de nem tetszett neki, hogy ennyire szótlán. Ő még ilyenkor is szeretett beszélgetni.

- Nagyon szótlán vagy - tekert Péter mellé, hogy tudjanak beszélgetni.

- Állandóan ő jár a fejemben.

- Ki? - kérdezte Kinga csodálkozva.

- Éva. Minden pillanatban előttem van - válaszolta Péter.

- Gyere utánam - teljes erőből a pedálra taposott, és máris szert tett egy kis előnyre.

- Na, már megint kezdi az irányítást - gondolta Péter, de hangosan nem szólt Kingának, csak megpróbálta felvenni a sebességet.

Ismét mellé ért, de már nem beszélgettek, mind a ketten a tekerésre összpontosítottak. Péter már kezdte sejteni, hogy hová tartanak, elég sokszor megtették együtt ezt az utat. Ilyen tempóban elég volt negyedóra és már Kingaék háza előtt álltak.

- Itthon vannak a szüleid? - kérdezte Péter, mintha számított volna.

- Igen, de miért kérdezed? Voltál már nálunk máskor is, amikor itthon voltak.

- Tudom, de most más a helyzet.

- Miért? Mi változott?

- Azóta nem találkoztam velük.

- Mióta? - kérdezte Kinga, mintha nem tudná, hogy a letartóztatásra gondol.

- Állandóan az jár a fejemben - kezdett magyarázkodni Péter -, hogy elvittelek bálba a szüleid beleegyezésével, igaz, nem apukád adta a kezembe a kezéd, de éreztem, hogy rám vagy bízva. Nem kellett figyelmeztetni rá, hogy egy szem lányuk az én felelősségem. Megkaptam a bizalmat, és mit csináltam? Elintéztem, hogy letartóztassanak. Amit nem is merek kimondani, még meg is halhatunk volna. Nagyon szégyellem magam - sorolta Péter az ellene felhozható vádakat.

- Értem, mire gondolsz - fogta meg Péter kezét -, de rosszul ítéled meg őket. Ismernek engem és tudják, hogy rám nem lehet vigyázni. Amit kitalálok, azt végre is hajtom. Nem tudtál volna visszatartani, legfeljebb nem jössz velem. A szüeim pont ezért szeretik, ha velem vagy, mert biztosak benne, hogy nem hagysz egyedül. Most is ezt tetted és ezért én felnézek rád.

- Nem csináltam semmit.

- Dehogyan nem. A kellő pillanatban a félelmet elnyomta benned az, hogy nem hagyhatsz egyedül. Ezt értékeli benned apu is - nyitotta ki a kaput és előre engedte Pétert.

- Ezt ő mondta? - nézett csodálkozva Kingára.

- Igen. Engem pedig azért szidott meg a legjobban, mert ilyen választás elé állítottalak.

Felfogva, amiket Kinga mondott, már nyugodt lelkiismerettel lépett be az előszobába, ahonnan a nappali nyitott ajtaján keresztül meglátta Dr. Zoltánt.

- Szerbusztok - köszönt az érkező fiatalokra, meg sem várva, hogy az etikett szerint ők köszönjenek előre. - Örülök, hogy látlak, Péter - állt fel a kanapéről és elindult a fiatalok felé -, még meg sem köszöntem, hogy vigyáztál a szeleburdi lányomra a múltkor.

- Ne hozzon zavarba doktor úr! - szabadkozott Péter -, én sokkal jobban féltem annál, hogy ott hagyjam Kingát, és nem azért, mert ő maradt volna egyedül, hanem én.

- Látod, Péter - fogott vele kezét Zoltán doktor -, az az igazán bátor ember, aki be meri vallani, hogy félt. Nekem ez elég, és máskor is rád merem bízni a lányomat - engedte el Péter kezét. - Mit fogtok csinálni most, hogy mindent megbeszéltünk? - fordult oda Kingához.

- Szeretnénk lógni egy kicsit az interneten - jelentette ki határozottan Kinga.

- Semmi kifogásom ellene, de tudod, hogy miket nem szabad megnyitni - figyelmeztette lányát, és kedvesen megsimította a feje tetejét.

- Persze, Papa, - válaszolta Kinga, és már húzta Pétert a szobája felé.

Az ajtót nyitva hagyták, jelezve a szülők felé, hogy minden hátsó gondolat nélkül húzódtak félre. Kinga felnyitotta a laptop fedelét és megnyomta a bekapcsoló gombot. Pár másodperc elteltével felhangzott a Windows bejelentkező zene. Kinga nyitott egy Google ablakot, és beírta a keresőbe, „öltöny”. Péter ekkor nézett csak oda, mert feltűnt neki, hogy a képeken a szeretett ruhadarabok képe jelenik meg.

- Megíértém neked, hogy itt nézegetheted az öltönyöket - mondta Kinga és kihúzta a széket Péternek.

- Köszönöm - nézett boldogan Kingára.

Leült a monitor elé, és sorban nyitogatta meg a képeket. Pár kép után visszament a kereső mezőbe és módosította a keresési feltételeket „drága öltönyökre”. A találati mező egy másodperc alatt átváltott, Versace, Boss, Digel, Brioni cégek reklámjára. Kinga is leült Péter mellé és ő is nézegette a képeket.

- Egyik olyan, mint a másik - állapította meg a hozzá nem értők nyugalmával.

- Nem látod, hogy ezek mennyire mások, mint a konfekció öltönyök? - kérdezte Péter.

- Bevallom neked, én nem nagyon látom azt a nagy különbséget - vallotta be Kinga. - Viszont, ha én megnézem valakinek az arcát, a tekintetét, rögtön látom rajta, hogy bűnözésre hajlamos, vagy nem.

- Látod - nézett Kingára Péter -, ez a különbség ketőnk között. Én, ha ránézek egy öltönyre, azt látom, hogy milyen a szabása, az anyaga, mennyire emeli ki e férfias test vonalait, és ne gyere megint azzal, hogy meleg vagyok.

- Nem vagyunk egyformák - állapította meg Kinga.

- Ez biztos, és biztosítalak, hogy a lányokat szeretem. Most például Évát, de sajnós nem tudom, hol találom meg ismét. Segíthetnél? - nézett Kingára olyan tekintettel, hogy szánalmat ébresszen.

- Miben tudnék segíteni? - kérdezte Kinga. - Én nem láttam, csak nagyvonalakban mesélted el, hogy hogy néz ki.

- Te készülsz rendőrnek.

- Nyomozónak - helyesbített Kinga.

- Megkérdezhetnéd a többi osztályban is a lányokat, hátha valaki ismeri Évát.

- Az legalább biztos, hogy Évának hívják? - kérdezte Kinga.

- Így mutatkozott be.

- Ez nem bizonyíték, és mivel a vezetéknévét nem mondta meg, nekem az a véleményem, hogy az Évát is csak kitalálta.

- Lehet - hajtotta le a fejét Péter elkeseredve. - Akkor nem segítesz?

- Segítek - fogta meg Péter kezét -, de azért beláthatod, hogy így nem olyan egyszerű. Azon kívül, hogy szöke, mit tudunk még?

Péter nem tudott mit válaszolni, ezért ismét a képernyőre emelte tekintetét, és rámutatott egy öltönyre - Láthatod ezt a Boss öltönyt? Egyszer nekem is lesz egy ilyen.

- Látom - nézett Kinga is a képre -, de semmi különbséget nem látok ezek és a korábban látottak között. Hazudtam - nézett Kinga Péterre -, mégis látok különbséget.

- Ugye, már te is más szemmel nézed őket - örvendezett Péter.

- Igen, már látom, ezek ötször-tízszer annyiért tartják melegen a tested. Szerintem egy ruhadarabnak ez az elsődleges feladata, és ezt az olcsóbbak is megteszik.

- Nem értesz te ehhez - vont a végkövetkeztetést Péter -, a kettő között annyi a különbség, mint egy Trabant és egy Mercedes között, de úgy látom, már unod ezeket az oldalakat. Nézhetünk mást is, olyat, amit te szeretsz - ajánlotta fel a lehetőséget Péter.

- Én általában a bűnügyi archívumokat nézegetem, ott is a régi gyilkosságokról szóló leírásokat olvasom. Gondolom, ez téged nem nagyon köt le.

- Téged sem kötött le túlzottan, amit én nyitogattam meg. Most én maradok csendben, és csak figyelem, amiket nézegetsz.

- Találtam tegnap egy bűnügyet - ült a billentyűzet elé Kinga -, a múlt század elején, pontosabban 1922-ben meggyilkoltak egy papot a szomszéd faluban.

- Ugy szomszéd, mint a drogtermesztők háza? - kérdezte Péter és Kingára mosolygott.

- Ez tényleg szomszéd, Nagyszekeres. Tudod, hol van?
- Tudom, az tényleg szomszéd falu. Mi a különleges az esetben?
- A bűnügyben semmi, de a gyilkosság után nem kerültek elő a kegytárgyak, amit a gyilkos magával vitt. Két gyertyatartó, egy tál és egy serleg. A leírás szerint mindegyik arany.
- Szerintem elvitte a gyilkos és eladta.
- A gyilkosság után a tettes a templom pincéjébe bújt, ott kapták el a zsandárok, de a zsákmány már nem volt nála, pedig ez olyan gyorsan történt, hogy annyi idő alatt nem tudta elvinni sehova.
- Akkor még ilyen gyorsan dolgozott az igazságszolgáltatás? - nézett csodálkozva Péter.
- Valószínű, hogy nem, de a sekrestyés tetten érte, előre menekült a pincébe. A templomszolga gyors volt és rázárta a pinceajtót, amíg oda nem értek a zsandárok.
- Akkor, amikor szabadult, elvitte a zsákmányt - próbált okosnak látszani Péter.
- Abban az időben gyorsan és határozottan intézték az ilyen bűnügyeket. Egy hét múlva felakasztották.
- Mi következik ebből? - kérdezte Péter.
- Egyszerű a válasz - magyarázta Kinga -, az aranytárgyak, még mindig ott vannak valahol a pincében, de eddig nem találták meg.
- Csak nem akarod megkeresni?
- Miért ne? - nézett kihívó tekintettel Péterre.
- Félek, hogy ebből megint baj lesz - csukta le a laptopot Péter.
- Nem lesz - zárta le a beszélgetést Kinga.

11. fejezet

- Mit hoztál? - kérdezte Kinga, már nagyon sokadszor, a megszokott ablaknál ácsorogva.

- Össze kellene számolni - nézett mosolyogva Kingára Péter -, hogy hányszor tetted fel ezt a kérdést az utóbbi több mint három év alatt. Kérdésedre válaszolva, a szokásosat. Januárban vágtunk disznót, még bőven van belőle - tért vissza a kérdéshez Péter.

- Akkor cserélünk, ki tudja hányadszor?

- Tessék - nyújtotta szendvicsét Péter. - Úgyis mindig ez a vége.

- Gyorsan elrepültek a gimnáziumi évek, nem gondolod? - harapott a szendvicsbe Kinga.

- Igen, két hét múlva ismét farsangi bál lesz.

- Nekünk ez az utolsó, az idei, és egyben a szalagavatónk is.

- Szerinted idén eljön?

- Ki? - kérdezte Kinga, mintha nem tudná, kire gondol.

- Éva - válaszolta Péter.

- Még nem felejtetted el? Egyszer találkoztál csak vele, amikor még elsősök voltunk.

- Tudom, hogy csak egyszer, de nem tudom elfelejteni, és lehet, hogy tavaly is itt volt, csak mi nem.

- Másodikban nem volt a bálon az biztos, akkor mi itt voltunk, csak nem táncoltál velem - jegyezte meg Kinga.

- Ne haragudj, hogy tavaly beteg voltam. Különben is mondtam, hogy eljöhetsz egyedül is.

- Senkivel nem táncoltam azon a bálon. Nem volt kedvem - válaszolta Péter Kinga megjegyzésére.

- Nélküled nem szívesen mentem volna el harmadikban, ezt te is tudod, de ez már nem számít.

Péter nem akarta, hogy Kingának lelkiismeret-furdalása legyen amiatt, hogy a betegsége ágyának döntötte, és ő miatta esetleg lemaradt a találkozóról.

- Amúgy sem biztos, hogy Éva tavaly elment a bálba - állapította meg Péter.

- Nem furdal a lelkiismeret - nyugtatta Pétert -, tudod, hogy amúgy sem örülök neki, hogy egy szellembe vagy szerelmes.

- Nem szellem - tiltakozott Péter -, fogtam a derekát, éreztem a haja illatát, bele lehelt a nyakamba. Ezt nem tudom elfelejteni.

- Remélem, egyszer majd felnősz - mosolygott Kinga.
- Gyere menjünk, becsöngettek.

A zenekar már hangolt a színpadon, mikor Péter és Kinga kézen fogva beléptek a szépen feldíszített bálterembe. Sherlock Holmes és James Bond jelmezük kiegészítve az előző napon még az iskolában feltűzött szalaggal, mind a kettőjük szíve fölött, jelezte a többiek felé, hogy ők már végzősök. Körbesétáltak, keresték az ismerősöket, felmérték az étel és ital kínálatot. Péter többször körbefordul, hátha meglátja Évát. Nem látta sehol. A színpad előtt gyülekeztek, várták az igazgatónő bálnyitó beszédét.

- Már megint a szokásos unalmas jelmezben vagytok?
- kérdezte nem kevés gúnnyal hangjában Klári, a legpi-perköcebb osztálytársuk. - Az én anyukám minden évben új jelmezt varr nekem.

- Látjuk - válaszolt azonnal Kinga, úgy, hogy egyértelmű legyen, nem tartozik Klári a kedvenc osztálytársai

közé -, de valahogy mindig ilyen lepukkadt hercegnősre sikerül.

Klári sértődötten hagyta ott őket, Kinga nem kis öröme.

A zenekar befejezte a hangolást, már csak a jelre vártak, hogy kezdődhet a buli. A középső mikrofon elé megérkezett Márta néni és belekezdett szokásos bálnyitó beszédébe.

- Hoznál nekem valami innivalót? - kérdezte Kinga. - Kiszáradt a szám ettől a libától.

Péter anélkül, hogy megjegyzést tett volna, elindult az italos pult felé. Sokan álltak sorba, ezért a beszédet ott hallgatta végig. Mire megkapta a két pohár limonádét, már álarcban kellett lenni mindenkinek. Kacsázva a tömegben igyekezett vissza Kingához, mikor feltűnt neki egy szőke, vállig érő hullámos hajú lány. Hátulról látta csak, ezért megszaporozta a lépteit, hogy elé kerüljön. Melléérve meg is szólította:

- Éva, ismét találkozunk? - kérdezte, de ekkor már az arcát is látta, és azonnal rájött, hogy ezt elhamarkodta.

Nem Éva volt. Arca kerek, orra kicsit benyomódott, fogai előre álltak, annyira, hogy a becsukott szájából is kilógtak.

- Honnan tudtad, hogy Évának hívnak? - kérdezte Pétert, és a lehető legkedvesebb mosolyát villantotta rá.

- Ne haragudj - szabadkozott Péter -, hátulról összetévesztettelek valakivel.

Választ nem várva hagyta ott új ismerősét, és tülekedett tovább abba az irányba, ahol Kingát hagyta, de most nem látta sehol.

- Remélem nekem hoztad? - hallotta meg a kérdést a felejthetetlen lágyan búgó alt hangon.

Olyan hirtelen fordult hátra, hogy mind a két kezére rálötytént az üdítő.

A gyönyörűségtől elakadt a szava, mintha most látná először ezt a tüneményt. Kezében remegni kezdtek a poharak.

- Az egyiktől megszabadíthatlak? - kérdezi Éva. - Még mielőtt mindet kilötyögteted.

- Persze - válaszolja Péter, mikor ismét visszatér a hangja. - Igaz, nem neked hoztam, hanem Kingának, de őt már nem látom sehol.

- Nem tudtam, hogy már van partnered - veszi el az egyik poharat Éva -, akkor nem is zavarlak, keresd meg Kingát.

- Nem akarom - félve attól, hogy itthagya a lány, válaszolt idegesen Péter -, én téged vártalak, de nem voltam benne biztos, hogy eljössz, pedig erről álmodtam több mint két évig.

- Most itt vagyok - nyugtatta meg Pétert. - Táncolsz velem?

- Igen, csak szabaduljunk meg ezektől az üres poharaktól.

Éva kiitta az utolsó korty limonádét és Péter kezébe nyomta az üres poharat. Megvárta, amíg a poharak nélkül visszatér, belekarolt és húzta a táncoló tömeg közepe felé. Épp egy lassú számot játszott a zenekar, szorosan átölelték egymást, és egyszerre mozogtak a ritmusra. Péter átszellemült tekintettel szorította magához a rég áhított testet.

- Mi a teljes neved, Éva? - kérdezte, egész közel hajolva a lány füléhez. - Hol laksz, miért ilyen ritkán találkozunk, melyik iskolába jársz? - sorolta idegesen kérdéseit.

- Most táncoljunk - válaszolt Éva -, majd egyszer mindent elmesélek.

Bízva abban, hogy betartja ígéretét, tovább nem faggatta, átadta magát a tánc örömének. Repültek a percek, az órák, eszébe sem jutott figyelni, mikor következik a bejelentés, hogy levehetik az álarcokat.

- Hoznál egy pohár innivalót? - kérdezte Éva -, megszomjaztam a sok tánctól.

Péter, mint megmentő indult az italos asztal felé, hogy minél előbb felfrissítse partnerét. Nem voltak sokan, egy perc alatt visszaért oda, ahol hagyta Évát. Forgolódott a kezében a két pohárral, de nem látta sehol. Áttörve a táncoló sokaságon, igyekezett a terem kijáratához. Az ajtón kilépve elnézett a folyosón jobbra és balra is. Évát nem látta sehol. Lehajtott fejjel átsétált az ajtóval szemben lévő padhoz és leült. Mélyen az egyik pohárba nézett és ivott belőle egy keveset.

- Végre meghoztad a limonádét? - hallotta meg Kinga kérdését. - Tőled az ember szomjan halhat.

- Ne haragudj - szabadkozott Péter -, nem neked hoztam, de közben eltűnt.

- Ki tűnt el? - nézett értetlenül Péterre Kinga.

- Éva - válaszolt Péter bánatosan. - Eddig táncoltunk, aztán kért, hogy hozzak neki innivalót, de mire visszaértem, már nem volt sehol.

- Itt volt Éva?

- Igen, és megint nem sikerült semmit megtudnom róla. Azt mondta, majd egyszer mindent elmond, de most megint hol keressem?

- Mondtam már, hogy az ilyen eltűnős lányokkal nem érdemes foglalkozni - vigasztalta.

- Máris hiányzik - nézett bánatos szemekkel maga elé.
- Több bál már nem lesz, akkor hol találkozom vele még egyszer?
- Lehet, hogy sehol - nyugtatta Kinga -, majd elfelejtet. Szerintem nem is akarhat komoly kapcsolatot, ha mindig meglép előled.
- Lehet - válaszolta Péter, és próbált megnyugodni. Felemelte tekintetét és Kingára nézett. - Veled megint nem táncoltam.
- Nem - szögezte le Kinga. - Valamikor majd arra is sor kerül - fogta meg Péter kezét.
- Még tart a buli, most táncolhatunk, ha szeretnéd - ajánlotta fel Péter lovagiasan.
- Már nincs kedvem - mondta Kinga lemondóan. - Menjünk inkább haza.
- Úgy szégyellem magam. Kétszer hoztalak bálba és egyszer sem táncoltam veled - szorította meg Kinga kezét.
- Valahogy majd túlteszem rajta magam. Akkor hazakísérsz? - állt fel Kinga.
- Haza - emelkedett fel Péter -, de ígérd meg, hogy ma nem megyünk nyomozni.
- Megígérem.

12. fejezet

Mind a ketten sikeresen leérettségiztek. A nyarat megkapták ajándékba, nem kellett dolgozniuk, így jól kipihenve kezdhetek őszi teendőikbe. Kingát felvették a rendőrtisztai főiskolára, Péter elhelyezkedett a fehérgyarmati önkormányzatnál, mint informatikus. Mehetett vol-

na ő is főiskolára vagy egyetemre, de úgy határozott, hogy majd később estin vagy levelezőn folytatja.

Döntését az is befolyásolta, hogy nem talált olyan szakot, amit örömmel felvállalt volna. Persze szerepe volt döntésében annak is, hogy minél előbb össze akart szedni annyi pénzt, amennyiből gyerekkori álmát meg tudja valósítani.

Szinte az egész nyarat együtt töltötték, többnyire pihenéssel, szórakozással. Természetesen Kinga nem hagyta, hogy egy kis nyomozás ne legyen benne. Ahogy lenni szokott, bajba is került, de most egyedül. Egy vasárnap reggel Zoltán doktor idegesen telefonált Péterékhez.

- Péter - szólt be szobájába anyukája. - Kinga apukája szeretne veled beszélni.

- Üdvözlöm, doktor úr - szólt a kagylóba Péter -, mi-ben tudnék segíteni?

- Kingát mikor láttad utoljára? - vágott bele a közepé-be.

- Tegnap délután - válaszolta Péter -, de miért kérdezi?

- Nem mondta, hogy megy még valahova? - kérdezte a doktor, és érződött a hangján, hogy egyre idegesebb.

- Nekem nem említett semmit, azt hittem, már nem megy sehova - válaszolta Péter, és már kezdett átragadni rá is a nyugtalanság. - Mégse ment haza? - kérdezte.

- De hazajött, de utána nem sokkal ismét elment - válaszolta a doktor. - Elég hosszú ideje nem kell neki engedélyt kérni, ha el akar menni, de az volt a megállapodás, hogy ha a megszokottnál később ér haza, azt előre elmondja - magyarázta még Péternek, pedig tisztában volt vele, hogy erről ő is tud.

- Előtte, mielőtt elment, volt a szobájában? - kérdezte Péter.

- Igen, pár percet eltöltött ott.
- Átmegyek, megnézem, hátha a laptopján találok valami utalást arra, hogy hova mehetett.
- Érted menjek autóval? - kérdezte dr. Zoltán -, úgy gyorsabban ide érsz.
- Nem kell - hárította el a felajánlást Péter -, mire ide ér, már félúton leszek kerékpárral is - magyarázta.
- Akkor várlak - tette le a telefont dr. Zoltán.
- Péter negyedóra múlva már Kinga számítógépét böngészte. Kereste az internetböngészőben az előzményeket, amiket Kinga utoljára megnyitott. Ismerős oldalt látott, egyszer ezt már mutatta neki Kinga, de már vagy két éve nem említette.
- Ez lesz az - nézett Péter Kinga aggódó szüleire. - Két évvel ezelőtt mutatta nekem ezt a cikket, de azóta nem beszélt róla. Érdekes, hogy tegnap megint előkereste.
- Érdekes - nyugtázta Kinga édesanyja.
- Nézze, doktor úr - mutatott a monitorra Péter -, utána nyitott egy térkép oldalt. Szerintem, van annyira „bátor”, hogy oda ment egyedül.
- Szerintem is - válaszolta Zoltán doktor -, és valóban van annyira bátor, hogy bajba kerüljön megint.
- Értesítsük a rendőrséget - nyúlt a telefonért Kinga anyja.
- Szerintem nem kellene most rögtön - nyugtatta a szülőket Péter. - Nem tenne jót Kinga hírnevének a leendő munkahelyén, ha ez kitudódna. Folt lenne az előéletén és cukkolnák vele leendő kollégái.
- Akkor mit csináljunk? - kérdezte a doktor.
- Keressük meg mi - válaszolt határozottan Péter.
- Megyek, kihozom a kocsit a garázból - indult a kijárat felé dr. Zoltán. - Addig, drágám - szólt a feleségének -,

készíts össze ásványvizet meg valami harapnivalót. Kekszet, nápolyit vagy csokit, szendviccsel, most ne húzd az időt.

Pár perc múlva már gyors tempóban haladtak a jelzett templom felé. Péter ült elől a doktor mellett, kezében a kinyomtatott térképpel. A templomhoz érve kívülről semmi különös nem látszott az épületen. Úgy nézett ki, mint minden használaton kívül lévő imahely. Régen nem járhatott itt senki. A poros úton, ami körbefutott az épület körül, csak egy friss nyomsort lehetett látni, ami körbeért teljesen.

- Ezek Kinga nyomai - állapította meg Zoltán doktor.

- Honnan tudja? - kérdezte Péter.

- Nézd meg a nyomokat - mutatott a porba -, tavaly szalonناسütésnél rálépett egy még izzó ágra. Hiába ugrott le róla, egy csík olvadt az edzőcipője talpába.

- Tényleg - vizsgálta meg Péter is a nyomot. - Már tudom, honnan örökölte a nyomozási hajlamot Kinga - próbálta egy kis viccel oldani a feszültséget.

- Akkor hol lehet? - kérdezte idegesen Kinga édesanyja.

- Ha az érzéseim nem csálnak, itt kell, hogy legyen a pincében - folytatta a nyomozást dr. Zoltán.

- Menjünk be - indult a hatalmas tölgyfa ajtó felé Péter.

- Hogy nyitjuk ki? - adott hangot aggodalmának dr. Zoltánné.

- Ha Kinga bent van - válaszolt azonnal Zoltán doktor -, akkor az ajtónak nyitva kell lenni.

Mire ezt kimondta, már a kicsit rozsdás kovácsoltvas kilincsen volt a keze. - Nyílj ki! - fohászkodott, de csak magában, arra gondolva, hogy hol imádkozzon az ember, ha nem egy templom előtt. Régen járt templomban, ezért

egy komolyabb imára nem vállalkozott volna, de úgy érezte, hogy ennyi idő után ez is megteszi. Talán ő lepődött meg legjobban, mikor hangos nyikordulással jelezte a három zsanér, hogy egy kis olaj nem ártana, de viszonylag könnyen kinyílt.

- Nyitva - állapította meg, igazolva feltevését. Elsőnek lépett az épületbe, ahol a reggeli nap fénye mellett egész jól lehetett tájékozódni.

- Hol lehet a pincelejárát? - kérdezte Zoltánné.

- Szerintem az oltár környékén nyílik a sekrestye ajtaja, valószínűleg onnan lehet lemenni - indult a még megmaradt padok között az épület belsejébe Péter.

A szülők követték, mivel nekik sem volt jobb ötletük. Zoltánné megfogta férje kezét. Kellett valami kapaszkodó, hogy titkolni tudja lába remegését. Próbálta, nem sok sikerrel, elhessegetni a fejéből a gondolatot, hogy esetleg mégsem ide jött Kinga.

- Ugye nem esett baja? - tette fel a kérdést elsősorban magának.

- Minden rendben lesz - szorította meg a kezét dr. Zoltán.

- Erre! - szólt hátra Péter. - Itt a sekrestye ajtaja.

Belépve a kis helyiségbe, azonnal szembetűnt mindhármuknak a szoba közepén felnyitott pinceajtó. Nem lett volna könnyű megtalálni, ha minden a megszokott helyén áll.

Akkor az asztal, ami most a falhoz volt tolva, pont a pinceajtón állt volna. Péter indult elsőnek lefelé, és hangosan szólította Kingát, utána mozdulatlanul hallgatózott egy darabig. Óvatosan haladt lefelé a lépcsőn, mert helyenként nagy darabok hiányoztak belőle, és ebben a sö-

tétben csak a lábával tudta kitapogatni a még használható részeket.

- Várj egy kicsit - nyúlt a zsebébe dr. Zoltán -, hoztam egy zseblámpát, világítok, nehogy legurulj.

Olyan hosszan vezetett lefelé a lépcsősor, hogy a lámpa fénye az alját még nem világította meg. Péter ismét megállt, és mint egy parancsnok, felemelte a kezét, jelezve a többieknek, hogy ők se mozogjanak.

- Kinga - szólt bele ismét a sötétbe -, Kinga - ismételte meg még egyszer.

- Mintha hallottam volna valamit - szólalt meg leghátulról Zoltánné.

Valami hang tényleg hallatszott lentről, de nem lehetett érteni. Péter egyre gyorsabban haladt lefelé a lámpa halvány fényében. Talpával érezte, hogy leért az aljára. Terméskő fal állta az útját, ezért jobbra-balra forgatva a fejét kereste az utat. Balra folytatódott a lejárát. Keskeny, alacsony alagút volt, a köpadlót felváltotta a döngölt föld, ami érezhetően lejtett. Minden nedves és hideg volt. Zoltán doktor előre világított a lámpával, így már látták, hova tartanak. Vastag, de elég korhadt ajtóra esett a fény.

- Kinga - szólt bele a folyosóba ismét Péter.

- Itt vagyok - hallották most már egyértelműen Kinga halkán feléjük szűrődő hangját.

A lehetőségekhez képest megszorozták lépteiket, hogy minél előbb az ajtóhoz érjenek. Péter, ahogy oda ért, öklével megdöngette a penészes és korhadt ajtót.

- Kinga, itt vagy?

- Igen - hallották a hangját már teljesen érthetően. - Bezáródott az ajtó és nem tudok kimenni - magyarázta Kinga.

- Kislányom - szólalt meg hátulról Zoltánné -, be sem kellett volna menned oda - hangjából érezhető volt, hogy az idegességet felváltotta bosszankodás.

- Jól vagy? - tette fel a kérdést dr. Zoltán, mert úgy érezte, hogy most ez a legfontosabb. - Nem történt semmi bajod?

- Nem, nincs semmi bajom, csak elég hideg van itt - hallották a választ, egész közről az ajtó túloldaláról.

Péter közben a zseblámpa fényénél már az ajtót vizsgálta, hogy miért nem nyílik ki.

- Valószínűleg becsapódott, és a zárnyelv a rázkódáskor előre ugrott és bezáródott magától, így a kilinccsel már nem lehet kinyitni. Jó lenne valami szerszám, hogy ki tudjuk nyitni.

- Van a kocsiban szerszámos ládám, abban, remélem, találsz megfelelő szerszámot - javasolta a megoldást Zoltán doktor.

- Felmegyek a ládáért - ajánlkozott Péter. - Addig beszélgessenek vele az ajtón keresztül - javasolta.

- Vidd a lámpát, úgy hamarabb megjárod. A beszélgetéshez meg amúgy sem kell világos.

Igyekezett minél előbb visszajutni az autóhoz, de nem merte kettesével venni a lépcsőt, nem akart elesni és ezzel tetézni a bajt.

A csomagtartóban megtalálta a szerszámosládát, és most nem azon gondolkodott, hogy minek egy doktornak szerszám a kocsijában, mikor még soha nem látta szerelni semmit. Még fenn a világosban kinyitotta, hogy tájékozódjon, milyen szerszámokra számíthat. Talált benne egy „Z” alakban hajtott csavarhúzó, azt biztos tudja használni sperhakni helyett. Sietett vissza a ládával, nem akarta,

hogy tovább raboskodjon Kinga, habár magának kereste a bajt.

- Gyorsan megjártad - állt félre az ajtóból a doktor.

Péter nem törődve nadrágja tisztaságával, letérdelt az ajtó előtt és egyből a csavarhúzóval próbálkozott. Régi tervezésű zár volt, ezért bizakodott, hogy nincs benne semmi biztonsági reteszelés, ami megakadályozná a tolvajkulccsal való behatolást. Nagyot kattant a zár.

- Sikerült? - kérdezte türelmetlenül Kinga édesanyja.

- Nem, csak kiugrott a csavarhúzó - válaszolta Péter, figyelve, hogy ne hallják a hangján a feszültséget.

Ismét bedugta a csavarhúzót úgy, hogy az előző próbálkozás tapasztalata alapján ne ugorjon ki még egyszer. Ismét kattant a zár.

- Azt hiszem, most sikerült - mondta Péter, és nyúlt a kilincserő, még mindig térden állva, reménykedve, hogy valóban nyitva van. Nyílt az ajtó, olyan csendesen, mint-ha tegnap olajozták volna. Már a résen keresztül is látta, hogy Kinga ott áll az ajtó túloldalán.

- Igen - lépett elé Kinga.

- Mi az, hogy igen? - kérdezte csodálkozva Péter.

- Azt hittem, azért térdelsz előttem, mert megkéred a kezem, azonnal igent mondtam. Baj, hogy ilyen gyorsan? - mosolygott Péterre és nyújtotta a kezét, hogy felsegítse.

- Nem akartam megkérni a kezed - bosszankodott Péter. - Tiszta idegbetegek voltunk, hogy hova tűntél.

- Látom, azért ellestél tőlem valamit, ha ilyen gyorsan kinyomoztad, hogy hova tűnhettem - ölelte meg Pétert. - Büszke vagyok rád.

- Kinga, mikor nő már be a fejed lágya? - korholta lányát apja. - Öregek vagyunk már az ilyen megpróbáltatásokhoz. Amúgy sem szívesen engedtem meg, hogy nyo-

mozónak tanulj. Egyáltalán, hogy jutott eszedbe, hogy egyedül ide gyere.

- Nem akartam megint belekeverni Pétert - szabadkozott Kinga.

- Ha szóltál volna, hogy ide akarsz jönni, akkor arról mindenképpen lebeszéltelek volna, hogy késő délután induljunk ide - pakolt vissza Péter a szerszámosládába. - Éjjel nem féltél egyedül? - kérdezte.

- Nem volt mitől félnem, mivel egyedül voltam, csak az volt egyre idegesítőbb, hogy a száraz poros levegő ellenére fázom, szomjas és éhes vagyok. Az tartotta bennem az erőt, hogy biztos voltam benne, meg fogsz találni, mivel te ismersz a legjobban, talán még saját magamnál is jobban.

- Kérsz vizet? - nyújtott felé egy ásványvizes palackot édesanyja. - Nagyon idegesek voltunk - tette még hozzá. - Van itt keksz és csoki is.

Kinga elvette az ásványvizes palackot, ivott belőle egy nagy kortyot. - Menjünk föl, mert már tényleg elegendő van ebből a sötétségből.

Libasorban mentek fel, valamivel nagyobb világosságban, mint lefelé, mert Kingánál is volt egy zseblámpa, azzal vezette a sort.

Nagyot sóhajtott, mikor ismét szabad levegőre került. - Nagyon hiányzott a friss levegő.

13. fejezet

Kinga csak a hétvégéket töltötte otthon, mert hétköznapi napokon a Rendőrtiszti Főiskola kollégiumában lakott, de folyamatosan keresett olcsó albérletet, ahol egyedül le-

hetne. Hétvégéken Péter már ott várta a buszmegállóban. Ha csak a későbbi járatral érkezett, akkor már bosszúsan fogadta.

- Szólhattál volna, hogy csak később jössz - korholta, mikor leszállt.

- Én is örülök, hogy látlak - cukkolta egy kicsit Pétert.

- Sajnos nem tudtam előre, hogy késni fog a vonat, így csak ezt a járatot értem el.

- Szia, és ne haragudj, hogy így letámadtalak, de nagyon izgatott vagyok - próbálta enyhíteni az első felindultságában kimondott mondatot.

- Mitől vagy ilyen izgatott?

- Úgy érzem, hogy most már elég pénzt sikerül félretennem - lelkendezett Péter.

- Mire? - kérdezte Kinga, és bízott benne, hogy nem azt a választ kapja, hogy öltönyre. Tévedett.

- Elkezdhetek intenzíven öltönyt keresni - újságolta, amit sajnos Kinga már gyanított.

- Még mindig itt tartasz? - kérdezte Kinga. - Mikor nősz már ki ezekből a gyerekes dolgokból?

- Te sem nőttél ki a nyomozósdból. Én miért nem válósíthatom meg a gyerekkori álmomat?

- Jó - tért ki a válasz elől Kinga. - Én miért kellek ehhez?

- Interneten lehet legegyszerűbben megkeresni, amit szeretnék - válaszolta Péter. - Mint tudod, nekem otthon nincs számítógémem meg internet kapcsolatom sem.

- Látod, ez az egyik, amit nem értek, milyen informatikus, akinek nincs saját gépe? Helyette inkább öltönyt vesz, de minek?

- Ezt a vitát egyszer már lezártuk. Gépem meg azért nincs otthon, mert akkor nem lenne szabadidőm, vállal-

nék különmunkát, nem lenne időm fodrászhoz menni, sajnálnám az időt a borotválkozásra. Pár hónap múlva már külsőre is informatikus lennék - magyarázta Péter.

- Nem sikerült meggyőznöd, de elfogadom a magyarázatot. Viszont ez még nem magyarázat az öltönyre - szögezte le Kinga.

- Akkor mehetek veled?

- Gyere - mondta Kinga, lemondó legyintéssel, és indult hazafelé.

Hamarosan ott ültek Kinga szobájában, a laptop előtt. Az irányítás Péter kezében, ő kezelte a billentyűzetet. Egymás után nyitotta meg a használt dolgokat kínáló oldalakat. Kereste a számára megfelelő apróhirdetést. Egyik-másik hirdetésnél rámutatott képernyőre és megkérdezte Kingát.

- Ez hogy tetszik?

- Nekem, egyik kutya, másik eb - válaszolta Kinga, jelezve a témával kapcsolatban már kifejtett ellenszenvét.

- Most mi bajod? - háborodott fel Péter.

- Semmi - válaszolta Kinga -, de nem értek egyet az ilyen fajta értelmetlen pénzköltéssel.

- Ami neked értelmetlen, az nekem fontos - jelentette ki Péter.

- Tudom - ült közelebb Péterhez, jelezve, hogy minden ellenérzése ellenére támogatja. - Na, mutasd, mit tállál?

- Ez egy olyan Boss öltöny, amilyenről álmodtam - mutatott a képernyőn lévő hirdetésre Péter. - Pont az én méretem, és nem is kell messzire utazni érte.

- Miért pont Boss öltönyt választasz? - kérdezte Kinga, olyan hangsúllyal, hogy érezze Péter az önzetlen figyelmet.

- Azért választottam ezt a márkát - magyarázta Péter -, mert ez egy ismert, jó márka, és mégis megfizethető. Ez is csak 110 ezer forint.

- Szerinted ez „csak” - nyomta meg a lekicsinylő szót Kinga. - Az rengeteg pénz, vannak családok, akiknek egész hónapra nem jut ennyi. Szerintem ez pontosan 110 ezer forinttal több, amannyit adnod kellene érte - tért vissza Kinga ellenszenve a fölösleges ruhadarab iránt.

- Mondom, hogy te ezt nem érted. Nekem kell ez az öltöny - jelentette ki határozottan Péter. - Fel is hívom - nyúlta zsebébe mobiljáért.

Kinga kicsit bosszúsan fordított hátat Péternek, mert feszélyezve érezte magát. Olyan érzése volt, mintha kihallgatná a beszélgetést.

- Jó napot kívánok - hallotta Péter hangját. - Fazekas Péter vagyok... az öltönyhirdetés miatt hívom... a Boss, miért több van?... Holnap elmehetek megnézni?... Akkor holnap délután, viszonthallásra.

- Tényleg? - kérdezte Kinga. - Már holnap el akarsz menni megnézni. Egyáltalán hova kell utazni?

- Igen - válaszolta Péter. - Holnap megnézzük - szögezte le, mint kész tényt. - Egyébként Debrecenbe kell utazni.

- Rám ne számíts - mondta felháborodva Kinga, de tudta, hogy mennie kell, hátha el tudja tántorítani Pétert a vásárlástól.

- Ha nem jössz velem, örök harag - húzta közelebb Kingát. - De nem akarok veled örök haragban lenni, úgy-hogy jönnöd kell. Szükségem van egy józan döntéshozóra.

- Van esély rá, hogy lebeszéljelek? - kérdezte Kinga. - Akkor veled megyek.

- Arra nincs - válaszolta Péter őszintén -, de több szem többet lát. Talán közösen le tudunk egy keveset alkudni az árából.

- Annyit nem tudunk lealkudni, hogy az általam elfogadható mértékű legyen egy használt ruha árának.

- Ez egy Boss használt ruha - méltatlankodott Péter.

- Nekem az mindegy - zárta le a beszélgetést Kinga.

Másnap délután a debreceni pályaudvar előtt szálltak le a buszról és együtt nézegették a térképet, amit Péter nyomtatott még tegnap Kinga gépén.

- Arra kell menni - mutatott az állomással szemben nyíló kis utcára Péter -, szerencsére közel van az állomáshoz.

Kinga belekarolt Péterbe, és szó nélkül tartotta a ritmust, pedig egyre gyorsabban haladtak. Úgy megindult Péter, hogy észre sem vette, milyen erővel vonszolja Kingát. A térkép a fejében volt, még azt is megnézte az interneten, hogy milyen a ház utca felőli oldala.

- Ez lesz az - pillantott még egyszer a térképre -, megérkeztünk.

Emlékezett a képre is, fehér kőporos homlokzat - igaz, már kicsit beszürkülve -, két nagy ablak az utcafronton.

- Barna utca 14. - olvasta a házon lévő táblát.

A mellette lévő épület már négyemeletes volt. Elég furcsán nézett ki a nyeregvetésű egyszintes kis ház mellett. A kettő közé szorítva találták meg a bejáratot a csengővel. Az interneten lévő képen még sárga, jelenleg már zöldre festett lemezzel borított, autóbeállásra is alkalmas nagykapu, jobb oldalában kisebb személybejáratot alakítottak ki. Az oszlopban lévő mélyedésben a csengőgomb alá volt írva: Kovács Áron. Péter már nyomta is a gom-

bot. Válasz nem jött, nem is számított rá, ezért csak vártak. Közben, csak úgy időtöltés miatt, jobban körülnézett. Csodálkozott, hogy a kapu tetején minek fut végig a sárga katedrálüveggel berakott rész. Ettől nem lesz világosabb az udvar. Kezdett türelmetlen lenni, ismét megnyomta a csengőt.

- Jövök már - hallották bentől a bosszankodó hangot.

Kulcs zörrent, zár kattant, és feltárult a bejárat.

- Nem vagyok már olyan fiatal, hogy csak úgy kiszaladjak kaput nyitni - méltatlankodott a kapuban álló hajlott hátú öregúr.

- Bocsánat, nem akartam sürgetni - szabadkozott Péter. - Kovács Áront keressük.

- Akkor megtalálták - nyugtázta Kovács úr -, csak nem Fazekas Péter az öltöny miatt? - kérdezte, és Kinga felé fordult. - És önben kit tisztelhetek? - nyújtotta először a hölgynek a kezét.

- Zoltán Kinga vagyok - fogta meg az öreg csontos, de annál határozottabb kezét.

Péternek is felkínálta a lehetőséget, hogy kézfogással üdvözlje - Kovács Áron vagyok - mutatkozott be még egyszer. - Jöjjenek beljebb, ne itt az utcán üzleteljünk.

A ház túloldalán tágas terasz fogadta őket. Két lépcső vezetett fel az üvegtető alá. Ugyanolyan sárga, mint a kapu tetején.

- Leülhetnénk itt is, de bent akár fel is próbálhatja az öltönyt - ajánlotta fel a lehetőséget Kovács úr.

- Előbb csak megnéznénk - mondta Kinga, abban bízva, talán nem jön össze az üzlet.

- Hozhatok valamit inni? Megszomjazhattak az úton.

- Nem kérünk semmit - vágta rá Péter, nem törődve vele, mennyire egyértelmű, hogy milyen izgatott.

- Csak magad helyett beszélj - figyelmeztette Kinga -, ha szabad, én kérnék egy kis ásványvizet, elég sietősen jöttünk az állomástól, megszomjaztam.

- Hideget vagy szobahőmérsékletűt szeretne? - kérdezte jó házigazda módjára Kovács úr.

- Hidegen szeretném - választott a lehetőségekből Kinga.

- Előbb azért idehozom az öltönyt - nézett Péterre -, nagyon szeretné már látni, ugye?

- Igen - válaszolta Péter, leplezetlen izgatottsággal.

A nappaliban lévő szekrényből kiemelt egy gondosan bezipzárzott ruhazsákot. Már a szekrényajtó nyitásakor tekintélyes mennyiségű naftalin szag csapta meg Kinga orrát. Ez valamelyest fokozódott, mikor Péter lehúzta a zipzárt. Közben az eladó kiment a konyhába a megígért ásványvízért.

- Ez nagyon bűdös - súgta Kinga Péternek.

- Ez nem bűdös - nézett mérgesen Péter - ezt én úgy hívom, hogy új szag. Ha bementem egy öltönyboltba, mindig ezt az új illatot éreztem.

Péter nagyon óvatosan kiemelte az öltönyt a zsákból és vállfával együtt leterítette a kanapéra. A zakót kigombolva, először megkereste a belsejébe varrt márkajelzést. Annyi ilyen emblémát látott az interneten, hogy első látásra megállapította, ez nem utánzat.

- Eredeti - lépett be Kovács úr a nappaliba, egyik kezében tálca három pohárral, másikban egy párás ásványvizes palack. - Valamikor az Operaház zenekarában játszottam, akkor megengedhettem magamnak, egy ilyen ruhadarabot. Nem sokszor használtam, mert ez olyan öltöny, amit csak nagyon jeles alkalmakkor vettem fel. Nyugodtan nézze meg mindenhol, nincs semmi baja. Fel

is próbálhatja, de ahogy nézem, jó lesz a méret - biztatta Pétert. - Én az utóbbi időben felszedtem pár kilót, ezért is határoztam úgy, hogy eladom. Kár lenne, ha állásában menne tönkre. Ez a ruha arra való, hogy valaki viselje és büszke legyen rá.

- Nagyon szép - mondta Péter átszellemült arccal.

- Hova akarja felvenni? - kérdezte kíváncsian Kovács úr. - Milyen rendezvényekre fog elmenni benne?

- Otthon fogom felvenni, de csak hétvégéken vagy ünnepeken - válaszolta Péter magától értetődően.

- Otthon? - csodálkozott Kovács úr.

- Igen - válaszolt Péter helyett Kinga. - Ő egy öltönmániás - tette hozzá mosolyogva.

- Nem vagyok mániás - kérte ki magának Péter -, csak szeretem az öltönyöket.

- Nem túl drága ez ahhoz, hogy csak szeretetből megvegye? - tette fel a kérdés Kovács úr, tudatában annak, hogy ezzel lebeszélheti a vásárlásról.

- Most még nagyon drága - mondta Kinga -, de majd valahogy megegyezünk.

- Péter - nézett Péterre Kovács úr -, ugye szólíthatom így? - nem várva az engedélyre, folytatta: - Szeretném, ha nagyon átgondolná ezt a vásárlást. Tudom, hogy nem kapkodnak egy ilyen drága öltönyért, fél éve próbálom eladni és ön az első, aki megnézi. Mégis azt kérem, jól gondolja meg. Szeretném, ha olyan valaki venné meg, aki később sem fogja megbánni.

- Nem fogom megbánni - jelentette ki Péter határozottan.

Közben a házigazda töltött az ásványvízből mind a három pohárba és a tálcával együtt nyújtotta először Kinga felé.

- Köszönöm - fogadta el az életet mentő vizet és azonnal belekortyolt. - Kellemesen hideg - nézett hálásan az öregre.

Péternek is oda nyújtotta a tálcát, de ő már ilyen földi dolgokkal nem foglalkozott. Leemelte a zakót a vállfáról és két kézben tartva forgatta maga előtt.

- Nagyon szép - mondta úgy, mintha ennél okosabb nem is jutna eszébe -, 100 ezerért megveszem - jelentette ki határozottan.

- Péter, ne hamarkodd el - lépett közelebb Kinga, és egy határozott, de nem túl feltűnő mozdulattal bokán rúgta Pétert, aki az áhítattól elkábulva fel sem szisszent. - Próbáld fel - javasolta Kinga -, akkor jobban körbe tudom nézni.

Péter bedugta a jobb kezét a zakó ujjába. Kinga hátul segített, hogy a bal kezével is megtalálja a bejáratot. Mivel csak póló volt rajta, a csupasz karján mámorítónak érezte a selyembélés simogatását.

- Ez csodálatos - sóhajtott egy hosszút Péter. Közben begombolta mind a három gombot. - Pont jó a méret - alapította meg.

- Itt a zsebénél kilóg egy szál - próbálta Kinga felhívni Péter figyelmét a ruhadarab hibáira - és ez a gomblyuk eléggé ki van tágulva.

- Az nem számít - intette le határozottan Péter.

A nadrág ugyanolyan jó volt Péterre, mint a zakó. Még a hossza is, mintha rá szabták volna. Kicsit rontott az összképen a fehér edzőcipő, de összességében jól állt rajta az öltöny, és ezt Kinga sem vitatta.

- Akkor mennyit enged az árból? - kérdezte Kinga, bízva benne, hogy már elfelejtette Kovács úr Péter felelőtlen és elhamarkodott kijelentését.

- Már engedtem 10 ezer forintot - válaszolta mosolyogva -, és ha jól tudom, Péter a vevő. Tehát én az ő számára figyelek, feltéve, hogy még fenntartja a vásárlási szándékát.

- Megveszem - jelentette ki Péter, ellentmondást nem tűrő hangon.

- Nem fogja megbánni? - kérdezte Kovács úr.

- Meg fogod bánni - erősködött Kinga, de már biztos volt benne, hogy elvesztette ezt a csatát.

- Nem fogom megbánni - mondta ki az utolsó szót Péter, és úgy, ahogy volt, öltönyben, oda ment a fotelhez, amiben a hátizsákját hagyta. Kiemelt belőle egy borítékot és Kovács úr kezébe nyomta.

- Bízom benne, hogy megkapom 100 ezer forintért. Annyi van a borítékban, kérem, számolja meg.

Kovács úr kinyitotta a borítékot, és hüvelykujjával átörgette a tíz darab tízezrest, csak hogy lássa, tényleg pénz van a borítékban.

- Nem hiszem, hogy át akarna vágni - mondta és letette a borítékot. - Amíg leveszi és visszateszi a ruhazsákba, még meggondolhatja magát - ajánlotta fel az utolsó lehetőséget.

- Ő sajnos nem fogja - legyintett lemondóan Kinga -, ha egyszer valamit kimondott, az már úgy lesz.

- Akkor ígyuk meg az áldomást - emelte hármójuk közé az ismét tele töltött poharakat - valami erősebb kelle-ne, de nincs itthon semmilyen komolyabb ital.

Mivel az üzlet már visszavonhatatlanul megkötöttet, így Péter is elfogadta az ásványvizet, és mikor belekortyolt, csak akkor eszmélt rá, hogy már teljesen ki volt száradva. Egy hajtásra kiürítette a poharat. A többiek is ittak egy-két kortyot.

- Köszönjük a vendéglátást - vette fel a hátizsákját Péter és a karjára terítette az öltönyt. - Köszönöm, hogy megkaptam a zsákot is.

- Egy ilyen öltönyhöz ez jár - nyújtotta kezét Kovács úr -, és gratulálok, hogy egy Boss öltöny tulajdonosa lett. Kívánom, hogy legyen olyan alkalom, amire az otthonán kívül is felveheti.

- Remélem, lesz - fogadta el Péter a felé nyújtott kezét.

A kapuban búcsúzásképpen még annyit mondott Kovács úr: - Jó utat hazafelé, vigyázzanak magukra.

Kinga a sarokról még visszaintegetett a szimpatikus öregúrnak. Ahogy a sarkon túl értek, Kinga nem tudta tovább magában tartani rosszallását.

- Azért hívtál, hogy segítsék - korholta Pétert -, de nem hagyta, hogy lejjebb vigyem az árat.

- Lealkudtam 10 ezer forintot - nyugtázta Péter, és meg volt magával elégedve.

- Ez a baj, hogy csak annyit. Nem tűnt fel, hogy bevalotta, hogy te vagy az egyedüli érdeklődő, és ha 90 ezret, vagy csak 80 ezret mondasz neki, akkor is odaadja.

- Nem hiszem - ellenkezett Péter - láttad a lakást? Nem küzd anyagi problémákkal, nem kellett neki ez a pénz reggelire, ha lejjebb megyek, egyszerűen visszaakasztja az öltönyt a szekrénybe. Eddig is elég jó állapotban elálldogált, akarom mondani: lógott ott.

- Lehet - nyugtázta Kinga -, de azért nem ártott volna megpróbálni.

14. fejezet

Mária halkán nyitotta lánya szobájának ajtaját, és már a résnyire nyitott ajtón beszólt: - Kislányom, hogy vagy, mit csinálsz?

- Tanulok - válaszolta Éva, és felállva íróasztalától anyja elé ment -, hamarosan kezdődnek a végső vizsgáim.

- Biztos vagyok benne, hogy most is jó eredménnyel vizsgázol mindenből - ölelte meg lányát.

- Te hogy vagy? - kérdezte Éva, és nem csak azért, mert illik ilyenkor valamit kérdezni, valóban kíváncsi volt hogylétére. - Ezen a héten, még nem is beszélgettünk - húzta anyját a kanapé felé. - Gyere, üljünk le egy kicsit.

- Jól vagyok - válaszolt Mária, lánya első kérdésére. - Eddig nem akartalak zavarni, láttam, hogy nagyon leköti minden idődet a tanulás. Miről fogod írni a doktori disszertációdát, gondolkodtál már rajta?

- Mielőtt erről beszélnék - kezdett Éva másról beszélni -, köszönöm neked az utóbbi éveket. Nem mertem elhinni, hogy tényleg többet leszel itthon, de most már tényleg olyan, vagy mint egy igazi édesanya. Érzem, hogy szeretsz, törödsz velem.

- Nagyon sajnálom, hogy amíg kicsi voltál, nem töltöttem veled több időt, és erre nincs mentségem. Ebben az utolsó pár évben, mióta ritkán járok be az irodába, rájöttem, hogy mennyit veszítettem, és nem az a lényeg, hogy én, hanem te mennyit nélkülözted a szüleidet. Azokat az elvesztegetett időket már nem tudom pótolni, de igyekeztem az utóbbi időben feledtetni.

- Az már a múlt - nyugtatta Éva -, az most a lényeg, érzem, hogy törödsz velem, és ezt azzal hálálom meg,

hogy már nemcsak magam miatt tanulok, hanem azért is, hogy büszkék legyetek rám. Kérdezted, hogy miről írom a doktorit. A pontos címe egyelőre nincs meg, de az még nem is annyira fontos, van több mint egy évem, hogy elkészüljön.

- De a témája már megvan? - kíváncsiskodott Mária.

- Igen. A hajléktalanok a témája. Megpróbálom felhívni a figyelmet a pszichés problémáikra.

- Ez nagyon érdekes téma, de hol szerzed a tapasztalatokat?

- Biztos vagyok benne, hogy feltűnt neked, hogy iskolán kívül elég kevés időt töltök itthon.

- Igen, feltűnt, hogy fél éve sokat vagy távol. Nem kérdeztem rá, mert azt hittem, valami fiú-ügy, és gondoltam, ha időszerű, majd elmondod.

- Nem fiú-ügy, ahogy mondtad. Egy hajléktalan étkezőben segídek, amikor csak engedi a szabadidőm.

- Hol van ez az étkezde? - kérdezte Mária.

- Kispesten.

- Elég messze van, közelebb nem volt?

- Arra találtam rá először, és annyira megszerettem az ott dolgozókat, és nem lényegtelen, hogy megismerkedtem több olyan hajléktalannal, akik jó alanyok a doktorihoz.

- Mit tudsz ott csinálni? - kérdezte Mária, egyre nagyobb kíváncsisággal.

- Ebédosztásnál minden kézre szükség van. Az ételt eldobható edénybe osztjuk ki. Mégis tekintélyes mennyiségű mosatlannal kell megbirkózni. Amikor ezzel végeztünk, az ottmaradó melegedő, vagy csak pihenő hajléktalanokkal beszélgetek. Olyan ez, mint mikor a babáimmal

játszottam ugyanezt. Kérdezgetem őket az életükről, a mindennapjaikról, és ők válaszolnak is.

- Nem veszélyes ez? - kérdezte Mária, nem kevés aggodalommal.

- Hazudnék, ha azt mondanám, hogy veszélytelen - fogta meg nyugtatásképpen anyja kezét Éva -, vannak ott azért furcsa alakok is, de már mindenkit ismerek, tudom, hogy kell velük bánni, még soha semmi bajom nem történt.

- Nagyon féltelek.

- Nem kell, tudok magamra vigyázni. Ezeken az embereken pedig segíteni kell. Az csak a hozadék, hogy gyúlik az anyag a dolgozathoz. Nagyon sok érdekes élettel találkozom ott. Egy év alatt annyi tapasztalatot tudok összeszedni, amennyit egy olyan pszichológus, aki csak a kórházban vagy a rendelőjében dolgozik, öt-tíz év alatt.

- Akkor is féltelek - szögezte le Mária. - Ha valamiben tudok segíteni, azért szólj, tudod, hogy szívesen teszem.

- Előre is köszönöm, anya.

- Most jut eszembe, szerintem segítene, ha lenne egy autód, gyorsabban tudnál közlekedni, nem venne el rengeteg időt a buszozás.

- Nincs is jogosítványom - jegyezte meg Éva.

- Aki ilyen jól tanul, nem okozhat problémát a megszerzése. A pénzzel meg ne foglalkozz, tudod, hogy apuval megteremtettük azt a jólétet, amire amúgy annyira hagszol.

- Már megbocsátottam, mert rájöttem, hogy a vagyont lehet jóra is fordítani. Bevallom neked, a zsebpénzem csekély részét költöm magamra.

- Mire költöd? - kérdezte Mária, büszkén tekintve lányára.

- Csokit, nápolyit veszek belőle a rászorulóknak. Aki leül velem beszélgetni, az választhat, hogy ebéd után csokit vagy nápolyit kér. Amíg megeszik, észre sem veszik, hogy mennyi mindent elmesélnek az életükről és minden kimondott szóval nekik is jobb lesz. Ha egy-egy alkalmat kihagyok az ételosztásnál, már hiányolnak, és azt hiszik, az édesség hiányzik nekik, pedig a beszélgetésre szoktak rá. Mindig eszükbe jut valami, amit szeretnének velem megosztani, mert akkor megkönnyebbülnek.

- Féltem, mikor ezt a pályát választottad, de már látom, hogy ez a hivatásod, és nagyon jó pszichológus leszel - állt fel Mária. - Régen beszélgettünk ilyen jót - indult az ajtó felé, de még visszaszólt lányának: - A jogosítványról gondolkozz, ha készen állsz, keresünk egy iskolát.

- Gondolkodom.

Éva az ebédosztás és a mosogatás befejezése után leült az egyik asztalhoz, aminél már nem ült senki. Mindig üres asztalt keresett, így senki nem érezhette úgy, hogy ráerőlteti magát. Biztos volt benne, hogy hamarosan nem lesz egyedül. Akik rendszeresen jártak ide, tudták, hogy ilyenkor arra vár, hogy valaki oda üljön és elmesélje a problémáit, amíg megeszi a szokásos édességet. Általában ez a várakozás nem tartott egy-két percnél tovább, és nem volt ez most sem másképp.

- Leülhetek?

- Jolán - nézett kedvesen mosolyogva az asszonyra Éva -, tudod, hogy azért ülök itt, mert szeretek beszélgetni veletek, és az ül ide, akinek mondanivalója van.

- Kapok csokit? - kérdezte.

- Igen, milyet kérsz? - kérdezte Éva. - Valami baj van?

- Az mindig van - ült le Jolán -, Twix-et kérek - tette még hozzá.

Éva már nyújtotta is neki, tudta, hogy mindig azt kér.

- Köszönöm - vette el Jolán -, beteg vagyok - vágott bele a közepébe, mintha attól félne, ha nem mondja ki azonnal, akkor soha nem fogja.

- Mi a baj? - kérdezte Éva, és nem lepte meg a dolog, mert sokan betegek voltak itt, csak nem beszélnek róla. - Elvigyelek orvoshoz? - kérdezte.

- Nem kell, ezen nem lehet segíteni.

- Honnan tudod? - kérdezte Éva megnyugtató alt hangján, olyan hangsúllyal, hogy ne tűnjön faggatózásnak.

- A férjem is ebbe halt bele, én ápoltam, ismerem a tüneteket - harapott egyet a csokiból Jolán.

- Mibe? - tette fel a következő kérdést, szinte csak úgy mellékesen.

- Vastagbél rák - válaszolta Jolán a távolba meredve, és észre sem vette, hogy beszél. - Amikor észrevették, már késő volt, hiába műtötték meg, fél év alatt elvitte.

- Sajnálom - szólt közbe Éva, de látta, nem jutott el Jolán tudatáig.

- Az orvosa is megmondta, amikor már ki lehet tapintani, akkor már nem sokat lehet tenni, azért mégis javasolta a műtétet. Szerintem ezzel csak egy csomó fájdalmat okoztak neki, pedig tudták, hogy menthetetlen. - Évéra nézett, és már látszott, hogy visszatért a jelenbe. - Nekem is az van - szögezte le szomorúan.

- Voltál orvosnál?

- Nem kell ahhoz orvos - legyintett Jolán -, tegnap feszítést éreztem itt belül - mutatott a hasára -, oda nyomtam a kezem, és akkor megéreztem, hogy belül pingpong

labdányi csomó van. Tovább kerestem és még három kisebbet is kitapintottam.

- Meg kellene műteni.

- Ha megműtik, fél évem marad, ha nem, akkor lehet, hogy élek még két-három évet. - válaszolta Jolán olyan magabiztosan, mintha orvos lenne.

- Ezt honnan veszed? - kérdezte Éva, de tudta, hogy Jolán már mindent elhatározott.

- A férjem műtétje után mondta egy ismerős doktor, hogy ha megbolygatják a daganatot, akkor még gyorsabban nő.

- Sajnálom - fogta meg Jolán kezét Éva. - Tudok valamiben segíteni?

- Már segítéttél - kapta be az utolsó falat csokit Jolán.

- Már itt a családom, de azon belül te vagy az, akinek el tudok mindent mondani. Ez pedig olyan volt, amit meg kellett osztanom valakivel, mert nem beszélni róla sokkal nehezebb. Már meg is könnyebbültem - állt fel Jolán. - Átadom a helyet, biztos van, aki szintén szeretne veled beszélni.

Távolodás közben még visszafordult és Évára mosolygott, mintha ő szorulna bátorításra.

15. fejezet

- Gyere be - nyitott ajtót Péter.

- Tényleg jól áll neked ez az öltöny, - nézett végig Péteren Kinga - de szerintem, egy olcsóbb is ilyen jól állna.

Ezt minden alkalommal megállapította Kinga, amikor Pétert öltönyben látta, és nem is hagyta szó nélkül.

- Már egészen hozzám alakult, - mondta büszkén Péter - majdnem egy éve, hogy megvettem, és nem sok hétvége múlt el úgy, hogy ne lett volna rajtam. Úgy érzem, mint-ha rám szabták volna.

- És szerencsére ez alatt az idő alatt kicsit enyhült a borzalmas naftalin szaga - állapította meg Kinga.

- Én szeretem ezt a szagot - mondta már nem először Péter -, ezért inkább illatnak hívom. De gondolom, nem azért jöttél, hogy az öltönyömről beszélgessünk?

- Igazad van - vallotta be Kinga -, nehéz belekezd-nem.

- Vágj a közepébe - javasolta Péter -, nem vagy te olyan, hogy ne mernéd elmondani, amit akarsz. Jól gon-dolom, hogy rólam lesz szó?

- Igen - válaszolta Kinga. - Ezért olyan nehéz.

- Ne csigázz tovább, vágj a közepébe.

- Hamarosan végzős leszek a főiskolán - kezdett bele Kinga -, eltelt már majdnem négy év, mióta leérettségiz-tünk.

- És? - kérdezte Péter, nem értve a problémát.

- Akkor azt mondtad, hogy azért nem mész egyből fő-iskolára vagy egyetemre, mert még gondolkozol, milyen szak lenne a legjobb neked.

- Gondolkozom is - vágta rá Péter kicsit ingerülten. - Még nem találtam ki.

- Ettől félted, és ezért is hozom szóba. Azt látom, hogy megrekedtél az önkormányzatnál meg az öltönyöd-nél - korholta Kinga, de egyáltalán nem bántó szándék-kal.

- Szeretek ott dolgozni - szögezte le Péter. - Örülök, hogy meg tudtam venni ezt az öltönýt.

- Pont ezt mondom. Nem akarsz előrébb jutni? - kérdezte Kinga, közben elindul a konyha felé, hogy engedjen magának egy pohár vizet. Otthon érezte magát Péteréknél.

A víz csurgását hallva Péter is úgy gondolta, neki is jólesne egy pohárral. Elindult ő is a konyha felé. Az ajtóban érték egymás mellé. Péter közelebb húzódott az ajtószárnyhoz, hogy utat engedjen Kingának, de közben nem vette észre, hogy a kigombolt zakó zsebe beleakadt a kilincsbe. Ahogy Kinga átért az ajtón, azonnal folytatta útját Péter, de egy hangos reccsenés megállította.

- Most nézd meg, mit csináltál - mordult Kingára, pedig már ott sem volt.

- Mi történt? - fordult vissza Kinga.

- Elszakadt a zsebe - mutatott a lefittyedt vászondarabra Péter, és majdnem elsírta magát.

- Várj, megnézem - lépett oda Kinga segítőkészen.

- Hagyd - szólt rá Péter -, már így is elég bajt okoztál.

Közben kiment a fejéből, hogy inni készült, leroskadt a hozzá legközelebb lévő székre.

- Péter! - szólt rá Kinga határozottan. - Ezért féltem szóba hozni a dolgot. Ha haragszol magadra, ne velem veszekedj, tudod, hogy ott sem voltam, amikor elszakítottad a zsebed. Különben is, ha szólsz, hogy szomjas vagy, neked is hoztam volna egy pohárral, és akkor nem kell eltüledkedned mellettem a konyhába.

Péter az asztalon könyökölt, az arcát két kezével eltakarta. Alig hallhatóan szólt kezei közül:

- Ne haragudj - fordult Kinga felé. Egyik kezével idegesen hátrasimította a haját. - Nem akartalak téged hibáztatni, de rájöttem, hogy igazad van, és ez kiborított - vonásai közben kezdtek kisimulni, már nyugodtan Kinga

szemébe mert nézni. - Tényleg, csak ülök a babérjaimon, és elhitetem magammal, hogy ezzel az öltönnyel mindent elértem, amit akartam. Rádöbbsentem, közel sem tettem meg mindent, amit még középiskolában elhatároztam.

- Én nem haragszom - simította meg Kinga is a haját -, te se haragudj, nem gondoltam, hogy ez ekkora traumát fog okozni benned. Ha megengeded, tényleg szeretném megnézni a zakódat, hogy mekkora bajt okoztam.

- Már megegyeztünk, hogy nem te okoztad - fordította oda Kinga felé a szakadt zsebet.

- Felállnál? - kérte Kinga. - Úgy jobban meg tudom nézni.

Péter felállt, és közelebb ment a konyhaablakhoz, ahol több fény érte a vizsgálandó területet. Kinga leguggolt mellé és egész közletről megvizsgálta.

- Nem is olyan nagy a baj - állapította meg boldogan. - Csak a cérna szakadt el, a zsebnek semmi baja. Biztos elöregedett már, ha hozol tűt meg cérnát, gyorsan meg tudom javítani.

- Hagyjad, nem vagy te szabó - vette le magáról a zakót.

- Ha nem bízol a varró tudományomban, akkor menjünk el hozzánk. A szomszédban lakik Kovács bácsi, ő valamikor úri szabó volt.

- Persze valamikor, száz éve? - gúnyolódott Péter. - Ez egy Boss öltöny, ezt csak olyan szabó javíthatja, aki ért az ilyen ruhákhoz. Megvan neki hozzá az a fajta cérna, amivel eredetileg ezeket megvarrják. Itt a környéken ilyen szabó nem hiszem, hogy lakik.

- Akkor is menjünk át hozzánk - erősködött Kinga -, az interneten biztos találunk ilyen végzettséggel és gyakorlattal rendelkező embert.

- Rendben - állt kötélnek Péter -, csak előbb átöltözöm. A kerékpárra jó lesz a melegítő is.

Fél óra múlva már Kinga szobájában, szorosan egymás mellett ülve figyelték a monitoron megjelenő címeket. Hamar megállapították, hogy a közelben nem talál-
nak olyan szakembert, akit Péter elfogad. A legközelebbi
ilyen szakember a fővárosban volt. Attól nyugatabbra
többet is találtak, és minél közelebbi volt a cím Bécshez,
annál nagyobb számban fordultak elő egy-egy településen.

- Ez van legközelebb - mutatott a pesti címre Péter -,
itt a telefonszáma - nyúlt a zsebébe a mobiljáért.

- Már fel is hívod? - kérdezte Kinga. - Hétvége van,
nem érne rá hétfőn?

- Nem - mondta határozottan Péter, és már nyomkodta
is a gombokat.

- Hétfőn bemegyek és szólok, hogy kiveszek egy hét
szabadságot. Kedden már Pesten is leszek - közölte elha-
tározását Kingával.

- Minek kell ennyire sietni? Megvár az a szabó - pró-
bálta lebeszélni Kinga, mert nem akarta, hogy elhamar-
kodottan döntsön.

- Csak a jövő héten ér rá - válaszolta Péter. - Utána
utazik Bécsbe, ott lesz valami sürgős munkája, és ha sze-
rencséje van, az a munka legalább fél évre leköti - vilá-
gosította fel Kingát a telefonban hallottakról. - Tehát
most kell mennem.

- Azt megmondta, hogy mennyibe fog kerülni? - kér-
dezte Kinga.

- Láthatatlanban nem mondott árat - gondolkodott el Pé-
ter -, tehát úgy gondolom, nem lesz olcsó.

- Van rá pénzed?
- Van egy kis félretett tartalékom, azt mind elviszem.
Ha nem tudja megcsinálni egy nap alatt, akkor még szál-
lásra is költenem kell.
- Nekem csak egy hét múlva kell visszamennem a fő-
iskolára, de ha szeretnéd, szívesen elkísérlek.
- Nem kell - tiltakozott Péter -, meg tudom oldani
egyedül is.
- Pedig én már egész jól kiismerem magam Pesten,
biztos, hogy tudnék segíteni - erősködött Kinga.
- Ha szükségem lenne segítségre - hárította el az aján-
latot Péter -, nyugodt lehetsz, hogy először téged kérlek.
Haza kell mennem, hogy elkezdjek készülni az útra -
mondta, pedig tudta, hogy csak a hátizsákjába dob egy-
két trikót meg alsónadrágot, esetleg egy pólót. Nem úgy
tervezte, hogy sokáig marad.
- Azért vigyázz magadra - búcsúzott Kinga -, Pesten
elég sok a bűnöző.
- Nem kell engem féltened - próbált határozottnak mu-
tatkozni Péter, pedig még soha nem járt a fővárosban.

16. fejezet

Május eleje, már melegen süt a nap, csak pár bárány-
felhő van az égen. Nappal a hőmérséklet eléri a 25 fokot.
Éjszaka azért még elég hűvös van. Péter csak most kezd
felmelegedni, pedig az éjszaka jelentős részét sikerült fe-
dél alatt töltenie. A kőbánya-kispesti vasútállomás váró-
jában, amíg a rendőrök el nem küldték.

Hajnal három óra volt, elsétált a kispesti Kossuth tér-
re. Ahhoz még hideg volt, hogy padon ücsörödjön, ezért

körbesétálta a piacot, benézett a sötét kirakatokon, de semmi érdekeset nem látott. Lassan múlt az idő. Hátát a hátizsákja megvédte a lengedező szélről, elől magához szorította a barna csomagolópapírba tekert, vastag spárgával összekötött öltönyét. Félt, hogy összegyűrődik a csomagban, de így legalább nem fázott annyira. Mikor végre felkelt a nap, gyorsan kezdett melegedni a levegő és a szél is elállt. Megkereste azt a padot, amin tegnap is üldögélt, remélve, hogy ma kitalálja, mit csináljon, hogy jut haza, Jáknmajtistra, a szüleihez. Pénze nem maradt egy fillér sem, tegnap is csak egy zsemlére futotta. A nap már melegen sütött, levette szédzsekijét, hátizsákját maga mellett tartotta a padon, becsomagolt öltönyét az ölében őrizte.

- Szabad ez a hely? - szólította meg egy idős asszony -, leülhetek ide? Nagyon jól süti a nap ezt a padot, és kicsit át vagyok fagyva.

Péter felnézett a kérdezőre. Korát nem tudta megállapítani, de ráncaiból látszott, hogy nem bánt vele kesztyűs kézzel az idő. Mosolygós, kedves barna szeme bizalmat keltett benne. Keze vékony csontos volt, pergamenszerű bőrén az erek lila folyamként dudorodtak, kemény fizikai munkáról árulkodva. Ruhája nem a legdivatosabb, itt-ott kissé gyűrött, de tiszta. Cipője megérett a cserére, de még használható. Kezében kétfülű Tesco-s szatyor, telepakolva húzta a kezét.

Az asszonynak fogyott a türelme a válaszra várva, ezért megismételte a kérdést. - Leülhetek?

Péter csak most eszmélt, hogy még nem válaszolt.

- Természetesen, nem az én padom.

Kicsit távolabb Pétertől, hogy ne zavarja, megkönynyebbülten leült, szatyrát maga mellett a földre tette. Fel-

nézett a napra, ami most már melegen süttött, és szinte csak magának megjegyezte: - Jó melegen süt már.

- Igen, nagyon jó - válaszolt önkéntelenül Péter.

Az asszony most először vetett rá hosszabb pillantást. Láta rajta, hogy nem kopott a ruhája, cipője. A kezén látszik, hogy eddig nem sok megpróbáltatáson ment keresztül. Összességében szimpatikusnak találta. Lehajolt a szatyrában legfölül lévő zacskóért. Elővett belőle egy zsömlét és kettétörte. A ropogós héja hangosan roppant a kezében. Frissen sült illata pillanatok alatt elért Péterig. Szeme sarkából látta, hogy felkeltette melegedő partnere érdeklődését.

- Kérsz egyet? - nyújtotta felé a zacskót. Látta, hogy nagyot nyel, nehezen leplezte éhségét.

- Köszönöm, nem - válaszolta, nem túl meggyőzően. - Nem akarom elenni ön elől.

- Mikor ettél utoljára? - szegezte neki a kérdést -, látom, hogy éhes vagy.

- Tegnap délelőtt - hajtotta le szégyenkezve a fejét -, egy zsemlét üresen - tette hozzá alig hallhatóan.

- Vegyél már - unszolta az asszony kedvesen. - Engem Jolánnak hívnak, Kovács Jolánnak.

Végre belenyúlt a zacskóba, kivett egy péksüteményt és boldogan nézett rá.

- Én Péter vagyok, és köszönöm - közben arra gondolt, talán neki is a teljes nevét kellett volna mondani, ezért hozzátette: - Fazekas Péter - és rámosolygott Jolánra.

- Mióta vagy hajléktalan? - kérdezte kertelés nélkül.

A kérdés mellbe vágta Pétert. - Úgy nézek ki, mint aki hajléktalan? - gondolkodott el a válaszon. - Nem vagyok hajléktalan - mondta kicsit sértődött arccal.

- Ne haragudj, de aki tegnap is ezen a padon ült egész nap és nagyon éhes, annak pillanatnyilag nincs hova menni - mondta határozottan Jolán.

- Csak nincs pénzem vonatra, hogy hazamenjek a szüleimhez Jánkmajtisra.

- Jánkmajtis? - kérdezte csodálkozva, kitágult szemekkel nézve Pétert. - Az a Nyírségben van, ugye?

- Igen, de honnan tudja?

Egyre jobban kezdett kialakulni a kölcsönös bizalom kettejük között. Ennek jeleként Péter kicsit közelebb húzódott Jolánhoz, nehogy valaki közéjük üljön.

- Sokan azt se tudják, hogy létezik ilyen helység Magyarország.

- Régi történet, de a távoli dolgokra még mindig tisztán emlékszem, - mondta Jolán, és megállt a keze a zsömle tördelésében -, még nagyon fiatal voltam. Középiskolás, gimnáziumba jártam Csepelen.

- Azt tudom, hol van - vetette közbe Péter, és nem azért, hogy biztosítsa figyelméről Jolánt -, tanultunk róla, ott volt a Csepeli Vasmű, ugye?

- Igen. Én akkor nem messze laktam tőle a szüleimmel, Királyerdőben. Valamikor nagyon régen a király vadászterülete volt. Erről is tanultatok?

- Erre már nem emlékszem - sütötte le szemét Péter, mintha szégyenkeznie kellene feledékenységé miatt.

- Nem baj, ez nem is annyira fontos. Lényeg az, hogy akkoriban a középiskolásoknak ahhoz, hogy folytathassák az iskolát, minden nyáron dolgozniuk kellett valamit.

- Ez most is részben így van, de egyre kevesebb a lehetőség. Ahol én lakom, még a felnőtteknek sincs elég munkahely.

- Akkor még volt. Biztos hallottál a teljes foglalkoztatásról. Mindenkinek kötelező volt dolgozni - Jolán elgondolkozva nézett a távolba. Akkor nem voltak hajléktalanok. - Azt, hogy ez jó volt-e, ne tőlem kérdezd. De Jánkmajtsnál tartottunk - tért vissza a történethez Jolán. - Egyik tavasszal '70-ben vagy '71-ben, erre már nem emlékszem pontosan, nagy árvíz volt a Tisza északi részén. Romba döntött Fehérgyarmat környékén sok falut. Közük Jánkmajtist is.

- Erről meséltek a szüleim - kapcsolódott a történetbe Péter -, akkor épült a sok egyforma ház. A mi házunk is. Akkor még anyukám szülei építtették, elég komoly kölcsönből, legalábbis így mesélték.

- Nagy összefogással épültek - törtek fel Jolánból a régi emlékek. - Építőtáborokat állítottak fel Fehérgyarmat határában. Két hetet töltöttem ott, dolgoztam minden nap valamelyik ház építésén, lehet, hogy a ti házatokon is.

Gondolatai már messze jártak, visszament az időben, és emlékezett, milyen boldog volt abban a két hétben. Akkor ismerkedett meg Sándorral. Négy év múlva össze is házasodtak. Három évvel ezelőtt egy meleg nyári napon temette el hosszú betegség után. Zsebébe nyúlt, egy zsebkendőt vett elő, megtörölte nedves szemét.

Péter ráemelte tekintetét Jolánra, látta rajta, hogy távol járnak a gondolatai, nem faggatta. - Úgy is elmondja, ha akarja - gondolta.

- Ez már régen történt, beszéljünk valami másról - tért vissza gondolataiból Jolán. - Mi ez a csomag az öledben? Úgy őrzöd, mint valami kincset.

- Az öltönyöm van benne - simított végig a csomagolópapíron szeretettel. - Miatta kerültem ebbe a helyzetbe.

- Ezt hogy érted? - nézett csodálkozva Jolán.

- Miatta kellett Pestre jönnöm. Szabóhoz kellett vin-
nem, mert el volt szakadva - magyarázta Péter, de látta
Jolán szemén, hogy egyáltalán nem érti.

- Észrevetted, hogy egyes szám harmadik személyben
beszélsz róla, mintha élőlény volna?

- Mindig így beszélek róla, ő a mindenem, nagyon so-
kat dolgoztam érte - kezdte megbontani a spárgát a cso-
magon -, szeretné látni?

- Nem is tudom - gondolkodott el Jolán. Mi lehet olyan
különleges egy öltönyön? Hangosan nem merte kimonda-
ni, mert félt, hogyha megsérti, dühöngeni kezd. Lehet,
hogy nem teljesen normális emberrel hozta össze a sors?

Ekkor Péter szétnyitotta a barna csomagolópapírt és
feltárta az öltönyt Jolán előtt, és olyan büszkén nézett,
mintha legalábbis a Nílus legnagyobb gyémántját csoma-
golta volna ki. Jolán szeme elkerekedett, tényleg egy öl-
töny volt a csomagolásban.

- Ilyet már láttam - jegyezte meg félve, nehogy meg-
sértse Pétert.

- Ilyet szerintem még nem - jelentette ki és kihúzta
magát. - Érintse meg ezt az anyagot.

Jolán engedelmeskedett, nehogy felizgassa a büszke
tulajdonost.

- Nagyon finom a tapintása, és amennyire meg tudom
állapítani, szép a szabása.

- Igen - mondta Péter, mintha ez teljesen egyértelmű
lenne. - Ez egy Boss öltöny.

- Micsoda? Ilyenről még nem is hallottam.

- Hugo Boss. Még nem hallott róla? - nézett Péter
olyan csodálkozó szemekkel, mintha a világ legismertebb
holmiját mutogatta volna. - Ilyen öltönyben jár sok híres
ember, színész, miniszter.

- Te közöttük szoktál megjelenni ebben az öltönyben?
- álmélkodott Jolán.

- Sajnos nem.

- Akkor milyen alkalomra szoktad felvenni?

Péter elgondolkozva fogalmazta magában a választ, mert érezte, nem lesz könnyű elmagyarázni, hogy ez a hobbija. Arra nem is mert gondolni, hogy ez más szemében mániának tűnik.

- Szeretek öltönyben lenni - szögezte le, bízva benne, hogy ettől még nem gondol Jolán semmi rosszra.

- Hova jársz öltönyben? - tette fel a kézenfekvő kérdést.

- Bár lenne hova, de a környékünkön még mozi sincs - nézett Péter bánatosan Jolánra, azt várva, hogy átérezze szomorúságát. - Otthon szoktam felvenni és akkor nekem ünnepnap van.

- Akkor te bármikor csinálhatsz magadnak ünnepet - paskolta meg csontos kezével Péter kézfejét.

Most értek először egymáshoz, de ebben a helyzetben magától értetődőnek tűnt a mozdulat. Péter felfelé fordította a tenyerét, és megfogta Jolán törékenynek tűnő kezét, megszorította és szemébe nézve hálásan mondta: - Köszönöm, hogy így gondolja, sokan mániákusnak tartanak, és nem is rejtik a véleményüket véka alá.

- Örülök, hogy megismertelek - mondta Jolán -, nem vagy még éhes? - kérdezte.

- Jól nem laktam, az biztos, de ezt is köszönöm.

- Tudod, mit - kacsintott Péterre -, van még egy kis pénzem, menjünk be a piacra, vegyünk még zsömlét és talán egy kis párizsira is futja. Csináljunk ünnepet a mai nappól. Nekem ilyenkor van ünnep.

17. fejezet

A kevés pénzből kijött még egy-egy zsömle és mind-egyikbe egy-egy vékony szelet párizsi. Ismét együtt üldögéltek a padon, egy darabig szó nélkül. Mind a ketten csendben élvezték a szájukban maradt párizsi ízét. Féltek, ha megszólalnak, elmúlik.

Jolán törte meg a csendet először, remélve, hogy már nem zavarja Pétert a kevés étel emésztésében.

- Miért kerültél bajba az öltöny miatt? - húzódott kicsit közelebb Péterhez. - Elkezdted mesélni, csak bele-szóltam, aztán már nem folytattad.

- Hosszú történet - nézett Péter Jolánra.

- Gondolod, ha sietnék valahova, akkor itt ücsörögnék veled egy padon? Úgy látom, neked sincs hova sietned, de ha nem akarod, akkor ne meséld el. Nem leszek erő-szakos.

- Nem titok - révedt a távolba Péter -, csak most, hogy belegondolok, kicsit szégyellem.

- Csináltam, már én is sok hülyeséget, amit szégyell-nem kellene, de rájöttem, ahogy elmesélem valakinek, már nincs is mit szégyellni rajta.

- Minden azzal kezdődött, hogy megvettem ezt az öltönyt - emlékezett vissza Péter -, majdnem egy évvel ez-előtt. Kinga le akart beszélni róla, de nem hallgattam rá. Két év alatt gyűjtöttem össze a pénz, nem is keveset. Meg sem merem mondani, hogy mennyit.

- Ha már elkezdted, ne hagyd tudatlanul, a vallomás csak akkor hihető, ha nem hallgatsz el semmit.

Péter felkapta tekintetét Jolánra, és csodálkozva mon-dta: - Kinga is mindig ezt mondja.

- Nem ismerem, de nem lehet buta lány. Ő a barátnőd?

- Igen - válaszolta Péter azonnal, de aztán átgondolta, hogy ennek a szónak így két értelme van. - Nem abban az értelemben barátnőm - magyarázta a kijelentését.

- Most a barátnőd vagy sem? - nézett rá értetlenül Jolán.

- A barátnőm, de nem a szerelmem. A legjobb barátom. Mindent együtt csinálunk, még a hülyeségeket is.

- Olyat is szoktatok?

- Bevallom igen. Olyan erős jellem, hogy mindenbe bele tud rángatni.

- Értem. Ott tartottunk, hogy ellenezte az öltönyvásárlást.

- Igen, egyszerűen fölöslegesnek tartotta, pedig nekem gyerekkorom óta ez volt az álmom. Az interneten találtam rá a használt ruhák között. 100.000 forintért sikerült megvennem.

- Te, jó ég! - kiáltott fel Jolán. - Az rengeteg pénz, annyit én még nem sokszor láttam egyben.

- Igen, én is csak akkor láttam ennyit, amikor kifizettem, pedig Kinga mondta, hogy, ez egy tíz éves öltöny, nem ér annyit. Én tudtam, hogy megéri az árát, csak azt nem, hogy ez már nem viselésre való.

- Miért? Egy öltöny még mire lehet való?

- Mint kiderült, ez inkább már csak vitrinbe, de én azért vettem, hogy időnként beleöltözzek. Imádtam felvenni, de csak otthon. Mint meséltem az előbb, már majdnem egy éve megvettem. Szinte minden hétvégén felvettem, de múlt héten egy rossz mozdulatnál beleakadtam a kilincsbe, azaz nem én, hanem ő, és elszakadt. Vagyis a zsebe leszakadt, szerencsére csak a varrásnál.

- Nem akkora probléma ez - szólt közbe Jolán -, elvisszed egy szabóhoz és visszavarrja.

- Az én szememben ez nem így megy, mert ehhez az öltönyhöz csak olyan szabó nyúlhat, aki a Boss öltönyök szabását, javítását tanulta és jelenleg is ebben a szakmában dolgozik.

- Akkor ezért jöttél Pestre - mondta Jolán, nyugtázva, hogy már világos a történet.

- Igen - folytatta a mesélést Péter. - Kerestem az interneten egy szabót, aki ezeknek a feltételeknek megfelel. Minden pénzt kivettem a bankszámlámról és ide utaztam vele. Első utam az állomásra a szabóhoz vezetett.

- Gondolom, túl sok munkája nem lehetett, ha azonnal tudott fogadni?

- Azt mondta, csak ezen a héten ér rá, utána Bécsbe megy valamilyen munkára. Lényeg az, hogy megnézte a zakót és rögtön kérte a nadrágot is. Sajnos megmutattam neki. Elmagyarázta, hogy annak a varrásai is el vannak öregedve. Szerinte az egész öltönyt újra kellene varrni, akkor még egy darabig akár hordható is lenne.

- Ezt akartad... nem? - kérdezett közbe Jolán.

- Alapjában véve igen, de nem jött össze - folytatta Péter -, mert nagyon vastagon fogott a ceruzája.

- Ezt valahogy sejtettem - dűnnyögte maga elé Jolán -, akinek ilyen a szaktudása, az nem olcsó.

- Az egész öltöny átvarrásáért elkért volna annyi pénzt, amennyiért vettem.

- A mindenit! Erre azért nem gondoltam volna. Remélem, otthagytad az embert és kerestél mást.

- Nem. Megmondtam neki, hogy harminckétezer forint az összes vagyonom, de azt nem tettem hozzá, hogy akkor ételre sem marad.

- Gondolom lecsapott az összes pénzre?

- Átszámolta az ajánlatát, és azt mondta, ebből a pénzből visszavarrja a zsebet, és ahol nagyon fontos, ott a zakón kijavítja a varrásokat.

- Belementél, gondolom?

- Mint a mellékelt ábra mutatja, igen, csak akkor az nem jutott eszembe, hogy nem retúrjegyet vettem, amikor Pestre jöttem.

- Így most itt ragadtál, és úgy nézel ki, mint egy hajléktalan, persze nem külsőre.

- Sajnos ez az a hülyeség, amit említettem, és most már szégyellem. Mellesleg olyan gyorsan dolgozott, hogy meg is várhattam, amíg elkészül, és közben még egy kávéval sem kínált meg.

- Ezen már kár bánni, visszacsinálni úgysem tudod - veregette meg Péter kezét -, fel a fejjel, bátorság, valahogy csak megoldódik a problémád.

- Valahogy keresnem kell annyi pénzt, hogy a vonatjegyet megvegyem, otthon a szüleim már segíteni fognak.

A hosszú történet alatt el is felejtették, hogy nem sikerült reggel jóllakniuk, de ekkor Péter gyomra akkorát mordult, hogy még a villamosmegállóban is meghallották.

- Hamarosan ebédidő, hallom, jelez a gyomrod.

- Azonkívül, hogy hallgatom, nem sokat tudok ellene tenni, mint mondtam, nincs egy fillérem se, és ha lenne, akkor sem az evésen járna az eszem.

- Tudod mit - állt fel Jolán és kezét nyújtotta Péternek -, menjünk ebédelni.

- Nem fogadhatok el több áldozatot magától, Jolán, már így is erején felül segített. Megmentett az éhhaláltól.

- Ez azért túlzás - fogta meg a kezét és talpra húzta -, gyere velem, nem bánod meg, és megígérem, nem költök

több pénzt rád - mosolygott Péterre, és hozzátette: - Mert nincs több.

- Hova megyünk? - hajolt le Péter a hátizsákjáért és az öltönyért -, magára bízom magam, jobbat úgysem csinálhatok.

- A Báthory utcában ebédet osztanak a hajléktalanoknak, de sietni kell, mert csak hatvan adagot készítenek, és aki előbb odaér, annak még jut a javából.

- Én nem vagyok hajléktalan - erősködött tovább Péter.

- Azt hittem, hogy ezt már megbeszéltük. Te itt Pesten hajléktalan vagy, hiába is tagadod. Szükséged van egy meleg ebédre, mindjárt más színben látod a világot.

- Mit főznek? - kérdezte, egyre jobban rákészítve a gyomrát a meleg ételre.

- Az étlapot nem én készítem, de mindig finom és jól lehet lakni vele.

- Akkor induljunk - szólt vissza Péter, és csak most tűnt fel neki, hogy Jolán milyen nehezen mozog, és még a telepakolt Tesco-s szatyrát is cipelnie kell. Visszalépett mellé, kivette a csontos kezéből a meglepően nehéz csomagot, és ismét elindult, de rájött, azt sem tudja, merre induljon. Jolán ekkor szólt rá.

- Másik irányba hamarabb odaérünk - mosolygott és a karjáért nyúlt -, engeddd meg, hogy beléd karoljak, és ha lehet, kicsit lassabban, én már nem tudok szaladni.

- Elnézést, erre nem is gondoltam, de azt hittem, sietni kell, nehogy lemaradjunk a jó falatokról.

- Ne izgulj, időben vagyunk. Gyalogosan még ilyen lassú tempóban is fél óra alatt odaérünk, és csak akkor kezd majd gyülekezni a társaság.

Finom gulyásleves illata terjengett a nem túl nagy helyiségben. Négy- és hatszemélyes asztalokkal volt telezsúfolva, hogy minél többen le tudjanak egyszerre ülni. A közlekedés így már nehézkes volt a szűk hely miatt, de ügyesen megoldották a feladatot a kézben egyensúlyozott mély műanyagtálakkal a hajléktalanok. Péter mélyen a tányérja fölé hajolva szinte habzsolta az ízletes gulyáslevest. Jobb kezében a kanál, ballal fogta a még langyos, ropogós héjú fehérkenyér szeletet. Nagyot harapott a kenyérből, majd kanalizott rá egy nagy adag levest. Otthon kicsit sűrűbbre főzik, vagyis több benne a hús, de így is nagyon finom volt. Evés közben észre sem vette, hogy Jolán feláll és sorba látogatja a többi asztalt, sugdolózva az ott ülőkkel, mint aki valamilyen összeesküvést sző.

Péter arra riadt az ételbe mélyedéséből, hogy koppan előtte az asztalon egy száz forintos pénzérme, és aki lete-szi, csak annyit mond:

- A hazaútra.

Meg sem tudta figyelni, hogy ki volt az adományozó, ezért csak késve a már távolodó után szólt:

- Köszönöm - továbbra sem értette a dolgot, de aztán a meleg étel illata visszatérítette az evéshez. Hamarosan koppant a következő pénz, majd a következő és a követ-kező. Péter nem tudta folytatni az evést, csak nagy sze-meket meresztett a történtekre és kezdte elcsépeltnek ére-zi azt az egy szót, amit hajtogatott:

- Köszönöm. Köszönöm. Köszönöm.

Amikor már nagy kupac pénz volt előtte, elfogytak az emberek. Péter nem tudta, mi a teendő ilyenkor, ezért kö-rülnézett a teremben és csak annyit mondott: - Köszö-nöm.

A maradék leves még ehető melegségű volt, ezért most már boldogan folytatta az étel kanalazását. Közben elmélyedt gondolataiban, de gépiesen kanalazta a maradékot.

Észre sem vette, hogy Jolán helyét elfoglalta valaki.

- Éva vagyok - mutatkozott be Péternek.

- Üdvözlöm, én Péter vagyok - válaszolt a lánynak, de nem zökkent ki az evésből és a gondolataiból, amikkel már valahol Jánkmajtis környékén járt -, Fazekas Péter - tette még hozzá.

- Kovács Éva - pontosította a nevét Éva -, van kedved velem beszélgetni?

- Én ma már mindenkivel szívesen beszélgetek - válaszolt Péter, de még mindig nem emelte fel a fejét.

- Ízlik a leves? - próbálta valahogy felkelteni Péter érdeklődését.

- Igen, nagyon finom - válaszolt Péter, és csak most emelte fel tekintetét Évára. Megállt a kanál a kezében, visszacsorgott a leves, szerencsére a tányérba. A szája is tátva maradt volna, ha nem lenne tele étellel. Azt hitte, álmodik, mintha visszarepült volna az időben. Szőke, enyhén hullámos, vállig érő haj, bűgő alt hang. Termete is hasonló vagy ugyanolyan. Arcát eddig még nem látta, mert mindig álarc volt rajta. - Gombszemekkel - ahogy Kinga mondta. Próbálta összeszedni magát a gyönyörű megrázkódtatásból, tekintetét a csodálkozásról átigazítani érdeklődőre, több-kevesebb sikerrel. - Valamit mondani kéne - gondolta. Semmi okos nem jutott eszébe, ezért csak azt tudta kinyögni, hogy: - Köszönöm.

- Ne nekem köszönd, hanem a többieknek - nézett a pénzkupacra Éva.

- Te is hajléktalan vagy? - tette fel első értelmes kérdését Péter.
- Nem, de gondolom, nem is úgy nézek ki.
- Tényleg, de akkor mit keresel itt?
- Itt szoktam segédkezni az ebédosztásnál, és ha a konyhán már nincs munka, beszélgetek a rászorulókkal.
- Én nem vagyok rászoruló - tiltakozott Péter.
- Azért jöttem ide, mert veled még nem találkoztam, és amit Jolán mesélt, felkeltette az érdeklődésemet.
- Jolán mesélt? - nézett csodálkozva Péter.
- Igen, és nemcsak nekem. Ezért nőtt ez a kupac az asztalon - mutatott a pénzre.
- El sem tudtam volna képzelni, hogy ennyi együttérés van az emberekben.
- Az a csomag az öledben - mutatott a barna csomagolópapírra -, az öltönyöd?
- Igen. Ezt is elmondta?
- Röviden, de szeretném tőled hallani. Szeretnél róla beszélni?
- Mi vagy te? Pszichológus?
- Nem egészen, pszichiáterként végeztem tavaly.
- Az nem ugyanaz? - kérdezte Péter.
- Nem, de hasonló. Akkor beszélgetsz velem?
- Nem nagyon van mit mondanom, Jolán szerintem minden fontosat elmondott.
- Amíg te is el nem mondd, nem tudom megállapítani, hogy valóban mindent elmondott-e nekem.
- Csak az a lényeg, hogy szeretem az öltönyöket.
- Miért? - kérdezte Éva, csak így röviden, nehogy megzavarja a történetet, de mégis arrafelé haladjon, amerre szeretné.
- Amióta az eszemet tudom, szeretem.

- Miért? - tette fel ismét a kérdést, megnyugtatóan búgó alt hangján.

Péter még soha nem járt olyan embernél, aki megpróbált a lelkébe látni, csak filmekben látta, hogy fekszenek egy heverőn és mesélnek. Úgy érezte, most könnyebb lenne, ha feküdne. Tagjai elnehezedtek, szemhéját mintha húzták volna lefelé. - Lehet, hogy csak a jóllakottságtól esne jól egy kis pihenő - gondolta.

- Eddig ezen nem is gondolkodtam - válaszolt Péter, és tekintetét még most sem tudta levenni Éváról. - Talán mert szerintem jól áll nekem.

- Mikor kaptad az első saját öltönyt? - kérdezte Éva olyan hangszínnel, mintha jelentéktelen lenne a kérdés.

- Érettségire - válaszolta Péter gondolkodás nélkül.

- Addig milyen öltönybe öltöztél?

- Apukámnak van öltönye, abban nézegettem magam a tükörben.

- Tetszett, amit láttál?

- Igen, nagyon jól állt nekem.

- Méretben szerintem nem lehetett jó rád - mondta ki egész halkán a véleményét Éva.

- A tükörben nekem pont jó volt.

- Ezt az öltönyt kaptad érettségire? - kérdezte, pedig Jolántól tudja már a választ, de Pétertől akarta hallani a választ.

- Nem, ezt én vettem. Sokáig gyűjtöttem a pénzt rá.

- Az előző öltöny nem tetszett?

- Az nem márkás darab. A szüleimnek nem volt annyi pénze, hogy Boss öltönyt vegyenek nekem.

- Hova tudod felvenni a Boss öltönyt? - kérdezte Éva, és már tudta, hogy ez hosszú beszélgetés lesz.

Nem lett igaza, mert ekkor fenyegetően fölējül tornyosult egy nagydarab agresszív ember. Az asztalra csapott akkorát, hogy a pénzkupac elemelkedett az asztallaptól úgy, mintha össze lett volna ragasztva, majd ugyanabban az alakzatban hangos koppanással esett vissza.

- Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy az én pénzemre ráteszed a kezed - kiabált Péter arcába. - Nem azért gyűjtöttem, hogy egy ilyen mániákus parasztgyerekre költssem.

- Senki nem kötelez rá, Zsolt - állt fel Éva és két vállánál megfogva próbálta a nála legalább egy fejjel magasabb és vagy negyven kilóval nehezebb, dühöngő embert elvinni az asztaltól.

Szerencsére nem tanúsított nagy ellenállást. Éva a szemébe nézett és megnyugtató alt hangján csak annyit mondott: - Minden rendben.

Nem sokkal az incidens után visszatért az asztalhoz Jolán és leült oda, ahol eddig Éva ült. Megfogta Péter még mindig remegő kezét.

- Ne foglalkozz vele. Minden idegennel ilyen.

- Nagyon váratlanul ért - nézett Péter a távolodó Zsolt után, akit Éva még mindig húzott magával.

- Ő mindenkiel ilyen - paskolta meg kedvesen Péter kezét. - Biztos rossz napja volt, amúgy bármit kérhet tőle az, aki régóta ismeri. Csak pénzt nem szabad, arra nagyon háklis.

- A pénzről jut eszembe, köszönöm, amit értem tett.

- Semmiség, csak meggyőztem őket, hogy rajtuk az az ötven vagy száz forint nem sokat segít, de neked vissza tudja adni a régi életedet, és soha nem felejtet el, amit itt tapasztaltál.

- Az biztos - nézett körül Péter, és megakadt a szeme Éván. - Ő kicsoda? - kérdezte.

- Éva - válaszolta Jolán, teljesen magától értetődően. - Gondolom, bemutatkozott neked. Láttam, hogy beszélgetetek. Nagyon művelt kislány, rengeteget segít nekünk.

- Azt mondta pszichiáter - tekintete továbbra is Éván nyugodott -, úgy érzem, ismerem valahonnan.

- Sokan vannak így vele - nézett Jolán is Évára -, úgy tud beszélgetni mindenki vel, mintha már évek óta ismernék egymást. Megnyílnak előtte az emberek. Én is szoktam vele beszélgetni, nagyon megnyugtató tud lenni. Nyitott a szíve minden tragédiára, borzalomra. Pár mondatdal meg tud nyugtatni bárkit.

- Valószínű ezt tanulta és odafigyelt az órákon.

- Mit kezdesz a pénzzel? - terelte más irányba a beszélgetést Jolán. - Gondolom, hazautazol.

- Igen - fordította Jolán felé a tekintetét, de így nem látta Évát. - Ez lesz a legjobb megoldás, hiszen nekem van otthonom, csak oda kell jutnom.

- Szedd össze a holmid és indulj - szólt határozottan Jolán, mint aki már látni sem bírja -, egy óra múlva megy egy vonat, amelyik megáll Kőbánya-Kispesten, azzal hazatudsz menni, csak Nyíregyházán át kell szállnod.

- Ezt honnan tudja? - nézet kíváncsian Péter.

- Éva táskájában mindig ott van a laptopja. Megnézhetem vele a menetrendet, még mielőtt ide ült hozzád beszélgetni.

- Már csak azt nem tudom, hogy elég-e ez a kupac a jegyre.

- Megtudod, ha megszámolod - válaszolt Jolán nem túl kedvesen és elfordította a fejét. - Jó utat, nekem mennem kell.

- Várjon - fogta meg a felállni készülő Jolán kezét Péter. Ekkor már ő is állt, és maga felé fordította a törékeny asszonyt, akinek az arcán megállíthatatlan patakként folyt végig a könnye. - Ne sírjon, ma csak jó dolgok történtek - ölelte magához a pár órával ezelőtt még ismeretlen asszonyt -, nem engedem, hogy így búcsúzzon el tőlem. Kísérjen ki az állomásra.

- Az én lábaim már nem olyan jók, hogy ennyi idő alatt kiérjek veled a vonathoz - próbálta elkerülni a meg-rázóbb búcsút a pályaudvaron.

- Na, elég pénz gyűlt össze az útra? - lépett hozzájuk Éva.

- Még nem tudom - szabadkozott Péter -, még nem számoltam meg.

- Akkor számold gyorsan, mert indulni kell - terítette szét az asztalon a sok aprópénzt, hogy könnyebb legyen szétválogatni a különböző címleteket.

Hamar végeztek ketten a számolással, és boldogan alapította meg Éva, hogy ebből még egy folyóíratra is telik, és akkor nem unatkozik a hosszú úton.

- Mindent köszönök neked - fogta meg Éva könyökét. A kezét nem merte, mert félt, hogy elhúzná. - Úgy érzem, hogy már többször is találkoztunk és szinte biztos vagyok benne, hogy még fogunk is.

- Hagyjuk a búcsúzkodást későbbre, most indulnunk kell. Velünk jössz, Jolán? - kérdezte az idős asszonytól.

- Nem vagyok én már olyan gyors, menjetek csak ketten - próbálta elhárítani a lehetőséget.

- Autóval jöttem ma, mintha éreztem volna, hogy szükség lesz rá. Beférsz te is.

Hamar megérkeztek szerencsére, mert a szerelvény érkezését akkor mondta be a hangosbemondó. Péter gyorsan megvette a jegyet, az újságot már a bejáratnál lévő bódében beszerezte, így indulhattak a peronra. Megölelte Jolánt, még egyszer megköszönte, amit érte tett. Tenyerével letörölte az asszony abba nem maradó könnyeit és arcon csókolta. Évától nehezebben vett búcsút, bár ezt mélyen titkolta, és szemei előtt ismét megjelent, ahogy álarcban látta, de nem merte neki megemlíteni. Éva nyújtotta a kezét búcsúzóul, Péter megfogta, majd Éva határozott mozdulattal magához húzta és a fülébe súgta kellemes alt hangján:

- Jó utat, szépfiú.

18. fejezet

Sokan voltak már a vonaton, mert nem itt volt a végállomása. Péter igyekezett egy olyan fülkét keresni, ami nincs tele, nem akart hazáig állva utazni. A harmadik kupéban egy család utazott.

- Van itt szabad hely? - hajolt be a résnyire nyitott ajtón.

- Igen - válaszolta az enyhén molett asszony, és Péterre mosolyogva hozzátette: - Ha nem zavarja, az igen eleven két gyerek, akkor üljön közénk.

- Szeretem a gyerekeket - húzta kijebb az ajtót és felvette a csomagtartóra a hátizsákját, de az öltönyét a hóna alatt szorongatta. - Kinyithatnám az ablakot, hogy búcsút intsek az ismerőseimnek?

- Nyissa nyugodtan, csak ha elindulunk, visszacsukhatná, mert nem bírja a fejem a huzatot.

A lehúzott ablakon kihajolva integetett Évának és Jolánnak, akik fejüket forgatva keresték, hogy honnan fog búcsút inteni. Amikor meglátták, elindultak felé, szeretetek volna még szóban is elköszönni.

Éva előbb ért a nyitott ablak alá. - Írj egy e-mailt, ha számítógép közelben leszel -, jelezve Péternek, hogy azért adta meg a levelezési címét, mert szeretne még halani róla.

- Írok, ahogy hazaértem - válaszolta Péter, mert már elhatározta, hogy leszáll a buszról Kingáéknál.

Ekkorra már Jolán is odaért az ablak alá, könnyeivel küszködve. - Ne felejts el minket - integetett rendületlenül. - Remélem, még találkozunk.

- Én is nagyon szeretném, de azt még nem tudom, hogy mikor - integetett jobb kézzel Péter, a ballal még mindig a hóna alatt szorongatva az öltönyt. - Akkor biztosan, ha megint elszakad az öltönyöm.

- Remélem, nemcsak akkor jutunk eszedbe legközelebb - korholta Éva.

A vonat rántott egyet és lassan megindult. Péter kihajolva az ablakon, addig integetett, amíg látta őket. - Biztos, hogy találkozunk még, Éva - mondta olyan halkán, hogy a mögötte ülő család sem hallotta.

Amikor felgyorsult a szerelvény, becsukta az ablakot és leült a mellette lévő üresen hagyott ülésre, a tájat fürkészve, mintha valami érdekes történe. Gondolataiba merült, észre sem vette, hogy az öltöny még mindig a hóna alatt van. Feltörtek benne az utolsó két nap eseményei. - Nagy felelőtlenség volt, amit csináltam - gondolta. Ha Jolán nem segít, lehet, hogy még most is a padon ülök étlen-szomjan.

Nem értette, hogy Éva miért nem ismerte fel, amikor az ő arca nem volt annyira eltakarva, mint az övé. Ahogy meglátta, biztos volt benne, hogy vele táncolt. Létezhet, hogy van valahol egy másik lány, aki pont olyan, mint Éva? - gondolta. - Őt is Évának hívják, ez lehetetlen.

Arra eszmélt, hogy valami vagy valaki nekiütődött a lábának. Kinyitotta a szemét, a nagyobbik fiú akkor tápázkodott fel a lába mellől.

- Mondtam, hogy maradjatok nyugton - korholta őket visszafogott hangaerővel az anyjuk. - Látjátok, mit csináltatok? Felébresztettétek a fiatalembert.

- Péter vagyok, Fazekas Péter, és nem zavarnak, nem aludtam - nézett körbe a fürkében. - Eddig eszembe sem jutott, hogy illene bemutatkoznom.

- Több mint egy órát aludt, még horkolt is - paskolta meg a térdét az asszony anyás mozdulattal. - Eddig egész jól sikerült kordában tartanom a gyerekeket, ne haragudjon, hogy felébresztették.

- Nem haragszom, de valószínűleg azért nyomott el az álom, mert az előző éjjel nem sokat aludtam.

- Ez kiesett a hóna alól - nyújtotta felé a barna papiros csomagot -, valami fontos lehet benne, mert egy darabig még álmában is szorította.

- Köszönöm - vette el Péter. - Csak az öltönyöm - tette hozzá, csak az érthetőség kedvéért.

- Értem - mondta az asszony, mintha tényleg értené. - El volt szakadva? - kérdezte.

- Honnan tudja? - nézett rá csodálkozva Péter.

- A búcsúzásakor említett valami szakadt öltönyt, abból gondoltam, hogy erről lehet szó - magyarázta. - Az önök környékén nincs szabó? - kérdezte csodálkozó szemekkel.

- De van, csak arra nem bíztam volna a varrást.
 - Nem lehet valami jó szakember, ha Pestig jött megvarratni - állapította meg. - Most jut eszembe, milyen udvariatlan vagyok, mi vagyunk a Szabó család - mutatkozott be Péternek. A férjem Szabó József, a fiúk Ákos és Ádám, én pedig Zsuzsa vagyok.
 - Aranyos gyerekek - jegyezte meg Péter minden írónia nélkül.
 - Meddig utazik? Mi Debrecenben átszállunk.
 - Nekem is át kell szállnom. Jánkmajtisra megyek, ott lakom a szüleimmel.
 - Az jó - örvendezett Zsuzsa - akkor együtt megyünk, mi Fehérgyarmaton lakunk.
 - Oda jártam gimnáziumba - emlékezett vissza az iskolás évekre Péter -, igen, együtt, mert ugyanaz a busz megy tovább Jánkmajtisra, ami Fehérgyarmatra.
 - Igen - válaszolta Zsuzsa, de látta, hogy Péter már nem rá figyel.
- Kinézett az ablakon, ahol már az Északi-Középhegység vonulatát lehetett látni. Elhagyták a Mátrát. Még látta a Kékestetőn lévő kilátót és fölötte az adótornyot, előre tekintve pedig már a Bükk hegyeinek ködbe boruló domborolata tűnt elő.
- Szeme érzékelte a táj szépségét, de gondolatai ismét Évánál jártak. - Vissza kell mennem Pestre - fogalmazódott meg benne a gondolat. - Megint gyűjtenem kell a pénzt - tervezte a teendőket.
- A komoly agymunka meg az alváshiány ismét mély álomba taszította. Álmában karjaiban tartotta Évát, táncoltak és most már álarc nélkül.
- Péter - simogatta meg kedvesen a térdét Zsuzsa -, nemsoká Debrecenben vagyunk. Ne haragudjon, hogy

zavarom, de csak azért teszem, mert így van ideje felébredni és összeszedni a holmiját.

- Köszönöm - nézett körül álmos szemekkel Péter -, dehogy haragszom. Ha nem magukkal utazom, lehet, hogy Záhonyban ébresztett volna a határőr.

- Nagyon fáradt lehet - nézett rá megértő tekintettel Zsuzsa -, nagyon mélyen aludt.

- Igen, múlt éjjel nem sokat, vagy inkább semmit nem aludtam - válaszolta Péter, és közben ismét visszaemlékezett az előző két napra, ami elég izgalmasra sikerült.

A szerelvény lassított és már távolról feltűnt az állomás hosszú épülete. Egyelőre csak a vörös téglával kirakott végét látták, de pár perc elteltével már a fehér mészkőlapokkal borított főépület elé értek.

- A busz a kettes állásból szokott indulni - mondta Zsuzsa és a férje kezébe nyomta a kényszerítőkártyát. - Hozd a bőröndöt is - utasította, nem hagyva kétséget a felől, hogy ki hordja a nadrágot. - Igyekeznünk kell, hogy legyen ülőhely.

Már Péter is felállt, hátára vette hátizsákját, hóna alá fogta az öltönyt.

Másik szabad kezével kivette Zsuzsa kezéből az igen csak megcsappant súlyú elemózsiás táskát.

- Csak foglalkozzon a gyerekekkel, nehogy elkeveredjenek ebben a tömegben.

- Köszönöm - nézett hálásan Péterre Zsuzsa.

Nem sikerült elsőik között elérni a buszt, de a családnak így is sikerült ülőhelyet találni. Péter az ülések között állni volt kénytelen, pedig még mindig fáradtnak érezte magát. Megfordult a fejében, hogy nem száll le Kingáék-nál, inkább egyenesen hazamegy és kipiheni magát. Késő este volt már, nagyon vonzotta saját ágya. Lehet, hogy

így álló helyzetben is elbóbiskolt kicsit. Zsuzsa már mellette állt és osztotta az utasításokat.

- Gyerekek, induljunk az ajtó felé, mert hamarosan Fehérgyarmaton vagyunk.

A csomagokat már a férje kezébe nyomta és tessékelte előre, az ajtó felé. Az egyik gyereket maga előtt noszogtatta az apja után, a másikat vonszolta maga mögött. Félútról visszaszólt Péternek: - Viszontlátásra, örülök, hogy megismertem.

- Én is örülök - válaszolta Péter -, viszontlátásra!

- Ha Fehérgyarmaton jár, lehet, hogy még összefutunk - tette még hozzá az asszony.

Amikor ismét elindult a busz, Péter is kezdett közeledni az ajtóhoz, mert innen már hamar Zsarolyán lesznek. Úgy döntött, mégis beszél Kingának, hogy hazaért.

19. fejezet

Gondolataiba mélyedve tette meg a rövid utat Kingáék házáig. - Mit meséljek, miről meséljek? - töprengett Péter. - Nehogy annyira baleknak nézzenek. - Észre sem vette, hogy csengetett, csak azt hallotta, hogy berreg az elektromos zár. Kinyitotta a kaput és felsétált a teraszra. Kopognia nem kellett, mert Dr. Zoltán már nyitotta is a bejárati ajtót.

- Kinga, megjött Péter - szólt hátra lányának. - Már nagyon várt, gyere be.

Belépve a lakásba, hallotta Kinga sietős lépteit. Az előszobába érve már szinte repült Péter felé és a nyakában landolt, majdnem ledöntve lábáról.

- Vigyázz, nem állok valami biztos lábakon - figyelmeztette Péter -, nem aludtam valami sokat az utóbbi két napban.

- Szia - üdvözölte Kinga, felocsúdva az első örömmámorból -, nagyon ideges voltam miattad.

- Szia - puszilta meg mindkét oldalon Kinga arcát.

- Rossz érzéseim támadtak, amikor elmentél. Állandóan az járt a fejemben, hogy el kellett volna kísérnem téged. Ketten biztos, hogy jobban boldogultunk volna a fővárosban.

- Ebben lehet valami igazad - hajtotta le a fejét szégyenlősen Péter.

- Éreztem, hogy valami rossz történik - mondta Kinga, és még mindig Péter nyakában lógott. - Meséld el, mi történt!

- Hosszú történet - válaszolta Péter lehangoltan.

- Gyertek beljebb! - hívta őket a doktor.

- Nem akarok zavarni, csak beköszöntem, hogy Kinga tudja, hogy hazaértem.

- Nem mész sehova - mondta határozottan Dr. Zoltán.

- Látom, hogy fáradt és éhes vagy. Felhívom a szüleidet, megnyugtatom őket. Megvacsorázol, mesélsz valamit az útról, aztán itt alszol - parancsolt rá határozottan, mintha a saját gyereke lenne.

- Az nagyon jó lesz - hálálkodott Péter, amúgy sem volt nagy kedve még egyszer buszra szállni -, és köszönöm, hogy beszél a szüleimmel.

Zoltán doktor alig egy perc múlva tért vissza a nappaliba.

- Kinga - szólította meg lányát -, gyertek Péterrel az étkezőbe, anyukád már megterített. Péter, teát kérsz vagy kávé, esetleg kakaót?

- Ha lehet választani - gondolta át a lehetőségeket Péter. Elég fáradt vagyok - gondolta -, és ha Kinga elkezd faggatni, akkor éjjel megint nem sokat fogok aludni - szögezte le magában. - Kávét kérek, talán kicsit enyhíti fáradtságomat.

Kinga megfogta a kezét és már húzta is az étkező felé. A szépen terített asztalon még egy szál gyertya is elő volt készítve. Dr. Zoltán meggyújtotta és szólt a fiataloknak: - Foglaljatok helyet.

A vacsora csendben zajlott, senki nem zavarta kérdésekkel Pétert, látták rajta, hogy régen evett ennyit és ilyen nyugodtan. Kinga volt a legtürelemtelenebb, ő tette fel a legelső kérdést, amikor látta, hogy Péter már az utolsó kortyokat issza a kávéból.

- Már jobban érzed magad?

- Igen - válaszolta Péter -, és köszönöm a vacsorát, nagyon finom volt - nézett hálás szemekkel Kinga anyukájára.

- Mesélj, milyen volt Pesten? - kérdezte a doktor. - Menjünk vissza a nappaliba, felbontok egy üveg bort és utána hallgatunk. Gondolom, sok érdekes dolog történt veled.

- Hosszú a történet - kezdett a mesélésbe Péter. - Úgy éreztem, hogy sok bajt vettem a nyakamba ezzel az öltönnyel - mutatott ki az előszobába a cipős szekrény felé, aminek a tetején ott volt a barna csomagolópapíros ruha.

Kinga nem tudta véka alá rejteni a már korábban is hangoztatott véleményét: - Én ezt már akkor megmondtam neked, amikor még csak tervezted, hogy megveszed - korholta Pétert.

- Tudom, és nem felejtettem el - nézett kicsit neheztelve Kingára -, neked soha nem tetszett az ötlet, hogy

megvegyem. Tudod, ez olyan dolog, hogy te beleszeretsz valakibe.

- Rajtad kívül? - vágott közbe Kinga széles mosollyal.

- Aki nem tetszik a szüleidnek - folytatta okfejtését Péter, figyelmen kívül hagyva Kinga közbeszólását -, és ezt el is mondják neked, de mint mindig, most sem hagyod eltéríteni magad. Járod a saját utadat.

- Van abban igazság, amit mondasz - szögezte le Zoltán doktor, majd töltött mindenkinek a közben kinyitott száraz fehérborból.

- Sikerült megvarratnod? - kérdezte, a lényegre terelve a szót, Kinga édesanyja.

- Igen - válaszolta Péter -, de nem ilyen egyszerű a történet. A zseb visszavarrás volt az egyszerű része a dolognak, de úgy jártam, mint az idős ember, aki felkeresi az orvost, mert kicsit köhög.

- Miért - kérdezett közbe Dr. Zoltán -, az hogy jár?

- Ne mondja, hogy nem találkozott még ilyen esettel? Bemegy a beteg, mert köhög - kezdte a magyarázatot Péter -, mivel gondos az orvos és a beteg hiába tartozik a körzetébe, tudja róla, hogy ha most nem vizsgálja meg tőltől talpig, akkor legközelebb nem tudni, mikor találkozik vele. Meghallgatja a tüdejét, a szívét, felfekteti a vizsgáló asztalra, megnyomkodja a hasát, és a vastagbélén valami csomót talál. Rögtön rájön, hogy a köhögése a legkevesebb probléma.

- Már értem, miről beszélsz - mondta Kinga -, máshol is javításra szorult az öltöny.

Péter elmesélte az egész történetet, az éjszakát, a hajléktalanokat, a hazautazást.

- Miért nem telefonáltál? - kérdezte a végén Kinga. - Azonnal indultam volna a következő vonattal és hazahozlak.

- Ezt szégyellem a legjobban - hajtotta le a fejét Péter -, amikor már megettem az utolsó forintjaimon vásárolt zsemlét, csak akkor jutott eszembe, hogy nem maradt pénzem még telefonra sem. Nem vagyok koldus, nem merem elkezdni kéregetni, csak ültem a padon magamba zuhanva, akkor ült mellém Jolán.

- Mi van a mobiltelefonoddal? - kérdezte Kinga.

- Itthon felejtettem, olyan idegesen pakoltam.

- Örülünk, hogy sikerült hazajönnöd - szögezte le Kinga anyja. - Jobb lesz, ha elmegyünk aludni, mert holnap nagyon fáradtak leszünk, és nekünk délelőtti műszak lesz a rendelőben. Kinga szobájában ágyaztam meg neked is Péter - tette még hozzá -, remélem, nem baj?

- Nem - nyugtatta meg Péter -, Kingával olyanok vagyunk, mint a testvérek.

Azt már nem tette hozzá, hogy azért is örült ennek, mert így elmondhatja négyszemközt Kingának, amit a szülőknek nem akart.

A fürdőszobában előre engedték Pétert. Utána elsőnek bújhatott ágyba. Fáradtsága majdnem elnyomta, mikorra Kinga is a szobájába ért. Nem feküdt a saját ágyába, hanem oda ült Péter lába mellé és megfogta a kezét.

- Tudnod kell, hogy amióta elmentél, én sem aludtam valami jól.

Péter megszorította kicsit a kezét és azzal kezdte mondanóját: - Találkoztam vele. Évával - tette hozzá az érthetőség kedvéért.

- Az nem lehet - nézett rá csodálkozva Kinga. - Valakivel összekevered.

- Biztos, hogy ő volt - erősködött Péter.
- Azt mondta neked?
- Nem mertem rákérdezni - vallotta be Péter.
- Akkor honnan veszed, hogy ő volt?
- Biztos vagyok benne, éreztem, láttam. Szőke, hullámos, vállig érő haj, karcsú magas, és ugyanaz a lágy alt, simogató hang. Ráadásul Évának hívják.
- Ez még nem jelent semmit - próbálta visszahúzni a földre Pétert -, hogy került most Pestre? Hogy került Fehérgyarmatra a bálba? - tette fel a legfontosabb kérdéseket, és még el sem kezdte a nyomozást.
- Megkérdezted tőle?
- Nem mertem - válaszolta Péter. - Vissza kell mennem, hogy kiderítsem. Másra sem tudok gondolni, ha látad volna, hogy milyen szép.
- Komolyan aggaszt, ahogy viselkedsz, Péter - nézett szemrehányóan Kinga. - Semmit nem tudsz róla. Hasonlít valakire, te meg, mint egy pincsikutya, rohansz utána.
- Nem tehetek róla, hét éve szerelmes vagyok ebbe a lányba.
- Honnan tudod, hogy tényleg bele vagy szerelmes? Ott volt a lehetőség, miért nem kérdezted meg, hogy ő járt-e a bálon?
- Tudod, hogy nem vagyok egy kezdeményező - válaszolt Péter bánatosan.
- Tudom - paskolta meg Péter kezét Kinga -, de most megint költhetsz egy csomó pénzt, hogy visszautazz és feltedd azt a kérdést, amit már megkérdezhettél volna.
- Tudom, de már csak a vonaton jutott eszembe, hogy meg kellett volna kérdeznem.
- Mikor akarsz utazni? - kérdezte Kinga.

- Akkor, amikor anyagilag ismét összeszedtem magam annyira, hogy megvegyem a vonatjegyet. Ebben a hónapban már így is a szüleimen kell élősködnöm. Szerencse, hogy már csak egy hét van fizetésig.

- Szívesen adok pénzt, ha szeretnél minél előbb menni - ajánlotta fel a segítségét Kinga.

- Nem kell - utasította vissza Péter -, nem szeretek tartozni senkinek.

- Én nem senki vagyok - boksolt egyet Péter karjába -, én a majdnem testvéred vagyok, és ezt te mondtad.

- Tudom - dörzsölte meg a karját Péter, ahol a találat érte, de azért Kingára mosolygott. - Nem akarok ilyen gyorsan visszarohanni, előbb át szeretném gondolni a dolgokat. Úgyis mindig azzal nyaggatsz, hogy elkapkodom a dolgokat.

- Ennek örülök - nyugtázta Kinga -, de mielőtt indulsz, azért szólj. Akkor már én is Pesten leszek, így nem leszel magadra utalva.

- Köszönöm - mondta Péter és kicsit lejjebb csúszott a párnán -, de most már jobb lenne aludni, mert tényleg nagyon fáradt vagyok.

- Ha nem lenne ilyen keskeny ez a heverő - adott egy esti puszit Péternek Kinga -, akkor szívesen melléd bújnék.

- Örülnék neki - mondta még Péter, de már félig aludt.

20. fejezet

A pesti kiruccanás óta eltelt két hétben nem volt olyan nap, hogy ne gondolt volna Évára, de nem tudta megfeyteni a történeteket. Minden alkalommal arra a következte-

tésre jutott, hogy csak egyféleképpen járhat a dolgok végére: ha visszamegy Pestre. Egy hete megkapta a fizetését és tudta, hogy nem okoz anyagilag problémát, ha megveszi a vonatjegyet oda-vissza, mégis halogatta az indulást. A félelem ott motoszkált a fejében.

Egyelőre nem akart szembenézni vele, hogy ez az Éva mégsem az az Éva. Egyelőre nem volt felkészülve ekkora csalódásra. Kinga beültette a bogarat a fülébe a feltett kérdésekkel. Hogy került Fehérgyarmatra? Hogy került most Pestre? Nem volt válasz ezekre a kérdésekre, legalábbis egyelőre nem tudta. Ebből megint azt a következtetést volt kénytelen levonni, hogy Pesten van a válasz a kérdéseire.

- Mennem kell - szögezte le magában, legalábbis azt hitte, hogy magában.

- Hova kell menned? - nézett ki a szemben lévő monitor mögül Ottó, Péter munkatársa.

- Hát, Pestre - válaszolt a kérdésre Péter, mintha ez teljesen egyértelmű lenne mindenki számára.

- Megint baj van az öltönyöddel? - kérdezte Ottó, mint egy jól értesült kolléga.

- Nem, azzal most minden rendben, azóta nagyon vigyázok rá.

- Én még soha nem láttam Boss öltönyt - gondolkodott el Ottó. - Mikor jössz benne egy önkormányzati bulira?

- Soha - hűtötte le kollégáját Péter -, az az öltöny nem ilyen bulikra való, még leöntenék vörösborral, vagy ráborítának egy tányér salátát valamilyen joghurtos öntettel.

- Megértelek, én is félténék egy ilyen drága ruhadarabot, de azért megjegyzem, én nem is vennék ilyet.

- Miért? - kérdezte Péter őszinte kíváncsisággal. - Megengedhetnéd magadnak, legfeljebb kihagynál egy wellness-szel egybekötött hosszú hétvégét.

- Ne is haragudj - válaszolt Ottó -, és ne vedd sértésnek, de nem értek veled egyet. Szerintem az öltöny azért van, hogy ne fagyjak meg, és nem azért, hogy otthon a tükör előtt parádézzak, és ha egy Boss öltöny csak arra jó, akkor nem látja el megfelelően a funkcióját, mellesleg nagyon drága is.

- Ebben nem értünk egyet, és ezt Kingának is hiába magyarázom, ő ugyanezt mondja, mint te - próbálta Péter maga mellé állítani Ottót. - Egy ilyen öltöny öltözteti az embert, ha a tükör elé állok benne, akkor én vagyok az EMBER, csupa nagybetűvel. Úgy érzem erőt és tartást ad nekem.

- Most sem sikerült meggyőznöd - állapította meg Ottó -, és úgy érzem, akárhányszor szóba kerül az öltönykérdés, nem közelednek álláspontjaink egymáshoz. Én bármit mondok a témával kapcsolatban, azonnal van legalább három kész válaszod, amivel próbálsz leplezni az értelmetlen öltönmániádat.

- Be kell látnom, lehet benne valami, amit mondasz, mert Kinga is ezzel érvel, én mégis úgy érzem, ez nem mánia, csak szeretem az öltönyöket.

- Tedd hozzá, hogy az értelmetlenül drága öltönyöket - zárta le a témát Ottó. - Hagyjuk az öltöny témát - javasolta -, beszéljünk akkor arról, hogy ha nem a szabóhoz mész Pestre, akkor kihez?

- Valami nem hagy nyugodni - magyarázta Péter -, amit csak ott tudok kideríteni.

- Csak nem nyomozni akarsz? - kérdezte Ottó. - Azt miért nem bízod Kingára, ebben mégiscsak ő az illetékes?

- Ez igazából nem nyomozás - hárította el az ötletet Péter -, csak felteszem a kérdéseimet egy bizonyos személynek, és ha megkaptam a választ, jövök haza.

- A kérdéseket telefonon is fel lehet tenni - próbált okoskodni Ottó -, mellesleg, ez a kérdezendő személy véletlenül nem egy lány?

- Nem tudom a telefonszámát, levélben pedig nem akarom ezt megbeszélni - kezdte a választ Péter, és közben belegondolt a kérdés második felébe -, és igen, jól gondolod, egy lányról van szó. Ezért nem kértem Kingát a kérdéseim feltevésére.

- Már régóta meg akartam kérdezni - kezdett a kényes kérdésbe Ottó. - Ha jól tudom, Kingával nagyon régen együtt jártok? Vagy nem? Akkor hogy kerül most a képbe egy másik lány?

- Igen, régóta ismerjük egymást, de nem járunk, legalábbis abban az értelemben nem, ahogy gondolod. Csak jó barátok vagyunk, vagyis nagyon jó barátok - helyesbített Péter. - Akinek pedig a kérdéseimet fel akarom tenni, azzal már hét éve ismerjük egymást.

- Eddig nem meséltél róla.

- Nem volt mit.

- Hét év alatt nem történt semmi említésre méltó, most mégis Pestre mész kérdéseket feltenni neki? - nézett csodálkozva Ottó. - Ezt valahogy nem értem.

- Nem sok mesélnivaló van - kezdte feltárni a történetet Péter -, összesen kétszer táncoltam vele. Először, amikor a gimnáziumban az első év végi farsangi bál volt.

Másodszor negyedik végén, akkor a szalagavatót és a farsangi bált egyszerre rendezték.

- Három éve nem is találkoztatok?

- De most, mikor a zakómat szabóhoz vittem, találkoztam vele, legalábbis én úgy gondolom, hogy vele találkoztam.

- Ez meg hogy lehet? - nézett egyre furcsábban Ottó. - Nem ismerted meg? Annyit változott, vagy ő nem ismert meg?

- Sose láttam az arcát - válaszolta Péter egyre lehangoltabban.

- Az meg hogy lehet? - tette fel még egyszer a kérdést csodálkozva Ottó.

- Mivel farsangi bál volt, mindenkinek kötelező volt az álarc viselése.

- De a végén csak levehettétek?

- Igen, de előtte mind a két alkalommal elszökött előlem. Amikor ráeszméltem, hogy eltűnt, hiába kerestem, nem találtam sehol. Mintha a föld nyelte volna el.

- Akkor miből gondolod, hogy vele találkoztál Pesten? Egyáltalán, hogy került Pestre, vagy hogy került ide?

- Kinga is pont ezeket a kérdéseket tette fel nekem - mondta lehangoltan Péter. - Érted, már, hogy miért kell Pestre mennem és miért nem bízhatom ezt Kingára?

- Azt értem, de azt még mindig nem, hogy miből gondolod és miért vagy olyan biztos a kilétében, mikor nem is láttad az arcát.

- Csak az érzéseim vezérelnek - próbálta megmagyarázni Péter -, a vállig érő szőke haja, búgó alt hangja, senkire nem hasonlító alakja miatt, szerintem csak ő lehet. Ezenkívül, ami szintén erről győz meg engem, őt is Évának hívják.

- Tudod, hány szőke Éva van Magyarországon? - próbálta visszarángatni a valóságba Pétert.

- Ezért kell Pestre mennem - határozta el most már véglegesen Péter. - Nem élhetek bizonytalanságban. Az utóbbi két hétben rájöttem, hogy a biztos *nem* elviselhetőbb, mint a bizonytalan *igen*. Tudom, akkor kellett volna megkérdezni, amikor ott állt előttem, de akkor még féltem a választól. Úgy érzem, most már felkészültem rá.

- Kicsit drága lesz ez a félelem - állapította meg Ottó.

- Igen, de azt hiszem, életed során te is döntöttél már rosszul.

- Ezt nem cáfolhatom. Olyan ember nincs, aki nem hibázik. Mikor akarsz indulni? - kérdezte Ottó.

- Minél előbb. Ha elhatároztam magam, akkor gyorsan végre is hajtom. Ma péntek van, holnap reggel elutazom, ha nem jön közbe semmi, vasárnap már itthon leszek.

- Ha ő az, akit kerestél, akkor hogyan tovább? - kérdezte Ottó. - Mit kezdesz az új helyzettel?

- Ezen eddig nem gondolkodtam. Minden a választól függ, lehet, hogy csak játék volt a részéről. Akkor vége, eddig tartott. Igyekszem majd elfelejteni - nézett a távolba Péter -, nem lesz egyszerű.

- Jó utat, és remélem, úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretnéd - zárta le a beszélgetést Ottó.

21. fejezet

Szombaton, már hajnalban a debreceni állomáson volt Péter. Az első busszal eljött otthonról. A 6 órakor induló vonattal már ebéd előtt ott lehet az ételosztójánál. A vonat pontosan indult és a hosszú úton sem akadályozta

semmi a menetrend betartásában. Kőbánya-Kispesten szállt le és még alig múlt 10 óra 30 perc.

Gyalog indult az állomásról. A kispesti piac mellé érve eszébe jutott, hogy üres kézzel nem állíthat be egy olyan helyre, ahol a hajléktalanok az utolsó fillérjeiket dobták össze, hogy haza tudjon utazni. Bement az első édességboltba, ami az útjába akadt. Válogatás nélkül rakta a kosárba a különböző méretű és alakú csokikat. Pár ezer forintjába belekerült, de nem bánta.

Boldogan cipelte a dagadtra tömött reklámszatyrot. Sietség nélkül is hamar a Báthory utcához ért, ahol Jolánnal ebédelt azon a bizonyos ínséges napon. Alig múlt 11 óra, mikor benyitott az étkezőbe. Az ételkiadó ablakon túl lázas munka folyt. Péter bedugta a fejét, hátha lát valaki ismerőst. Elsősorban Évára gondolt, de őt nem látta.

- Korán érkezett - szólt oda neki egy testes asszony -, nem vagyunk még kész az ebéddel.

- Nem ebédelni jöttem - szabadkozott Péter -, Évát keresem, itt szokott segédkezni az osztásnál.

- Ma valószínű, hogy nem fog vele találkozni - világosította fel kedvesen -, azt mondta, ma sok dolga van valahol máshol, de ha időben végez, benéz ide is - lépett egész közel az ablakhoz. - Én ismerem magát - mosolygott Péterre -, pár héttel ezelőtt Jolán hozta be ebédre.

- Így történt - nyugtázta Péter -, részben ezért is jöttem vissza.

- Tudjuk ám, hogy nem hajléktalan - szögezte le a tényeket és közben kijött az asztalok közé. - Jolán elmesélte.

Termetét meghazudtoló módon cikázott az asztalok között. Letörölte mindegyiket és sótartót állított középre.

- Segíthetek? - kérdezte Péter -, ha már hiába jöttem, legalább hasznossá teszem magam.

- Minden segítő kéz jól jön - villantotta pirospozsgás mosolyát Péterre.

- Ha nem haragszik szeretném a terítést egy kicsit feldobni - fogta kezébe a reklámszatyrot Péter.

- Nyugodtan - tárta szét karját, mintha meg akarná ölelni a termet. - Tudom, egy kis virág is elkelne, de sajnos olyan gyenge a költségvetésünk, hogy sokszor annak is örülünk, hogy levest tudunk főzni.

- Én egy kis csokoládéra gondoltam - nyúlt bele a szatyorba Péter -, gondoltam, hogy ezzel meg tudom köszönni, amit két hete értem tettek.

- Az nagyon jó lesz - tért vissza a konyhába az aszszony, teret hagyva Péternek -, a mai ebéd biztos emlékezetes lesz - szólt még vissza az ajtóból.

Péter sorra vett minden asztalt és minden helyre tett egy-egy szelet csokit. Úgy osztotta, hogy egy asztalnál ne legyen két egyforma, így mindenki választhat, hogy melyik mellé ül.

Nyílt az ajtó és azonnal megismerte Jolán kissé reszelős hangját.

- Péter, hogy kerülsz te ide? Nem vagy te hajléktalan, a múltkor legalábbis kikérted magadnak.

Lassú, fájdalmas léptekkel közeledett Péter felé, de már tárta a karjait, hogy megölelhesse az első látásra szimpatikus fiút. Nem tudta megmagyarázni magának, de minden alkalommal, ha meglátta, olyan érzése volt, hogy régóta ismeri, és nemcsak a pár héttel ezelőtti találkozásuk óta.

- Jolán, de jó, hogy legalább magával találkozom - ölelte meg Péter.

- Miért, még kivel akartál? - mosolygott Jolán. - Csak nem Évát keresed?

- Bevallom, vele akartam találkozni. Pár dolgot szeretnék megbeszélni a korábban történekről - fogalmazott kicsit homályosan Péter.

- Most meg kellene sértődnöm - puszilta meg mind két oldalon Pétert. - Nem öreg Jolán nénédet jöttél meglátogatni?

- Nem kell megsértődni, ezért jöttem először ide, hogy egy kis kedvességgel megköszönjem, amit értem tettek. Pénzt nem akartam osztani, ezért inkább hoztam egy csomó csokit - benyúlt az egyre üresebb szatyorba és elővett belőle egy nagy tábla Milka csokit és Jolán felé nyújtotta.

- Ezt pedig a legkedvesebb Jolán nénémnek hoztam.

- Köszönöm - fogta meg Jolán a felé nyújtott csokit, közben kitörölt egy könnycseppet a szeméből.

- Éva tényleg nem jön ma? - kérdezte Péter.

- Nem vagyok benne biztos - gondolkodott el Jolán -, de ha jól emlékszem, azt mondta, hogy hamarosan meg kell védenie a doktori disszertációját és most arra készül.

- Akkor hiába utaztam ennyit? - nézett Péter bánatosan Jolánra.

- Egyáltalán nem hiába - nyugtatta meg Jolán. - Segíthetsz az itteni munkában és talán megjelenik Éva is.

- Mégiscsak eljön ma?

- Én nem azt mondtam és nem is tudom, de időnként váratlanul betoppan, és lehet, hogy ma is.

- Akkor addig megpróbálom hasznossá tenni magam - indult Péter a konyhaajtó felé.

Csak félig nyitotta ki az ajtót, és onnan szólt be a testes nőnek, akivel már megismerkedett.

- Bejöhetek, vagy csak egészségügyi könyvvvel lehet itt dolgozni? - kérdezte az ajtóból.

- Jöjjön nyugodtan - jött a válasz azonnal -, ha kevesen vagyunk, a hajléktalanok közül is szoktunk segítséget kérni - nyugtatta meg Pétert.

- Én Juli vagyok, a szakácsunk Sándor, a „kézilány” pedig, ma Feri - mutatta sorba be a konyhában szorgoskodókat. - Ő pedig Péter - mutatta be a többieknek a frissen munkára jelentkezőt. - Mit szeretnél csinálni? - kérdezte Juli, tegezésre váltva, ahogy munkatársak között ez szokásos.

- Mi a választék? - lépett beljebb Péter.

- Lehet kenyeret szeletelni - kezdte sorolni Juli -, abból sok fogy minden nap - tette még hozzá. - Vagy oszthatod az ételt az ablaknál, de azzal vigyázni kell, mert a műanyag tálak elég vékony anyagból vannak és ha ügyetlenül fogja meg valaki, akkor forrázás lehet a vége.

- Akkor inkább maradok egyelőre a szeletelésnél - válaszított Péter -, remélem, nem vágom el a kezem.

- Isten hozott a csapatban - köszöntötte Juli. - Munkára gyorsan, hamarosan jönnek az első vendégek.

Belevetette magát a munkába Péter. Folyamatosan szeletelte a kenyeret, de mintha nem csinálna semmit, a kenyeres kosár mindig majdnem üres volt. Csak abból látta munkája eredményét, hogy a mellette lévő kenyeres ládából egyre fogynak az egész veknik. Az ablak előtt folyamatosan sor állt.

Juli alig győzte osztani a levest és hozzá a kenyeret. A jóllakottan távozók sorban beszéltek az ablakon, Péternek irányítva a mondandójukat: - Köszönjük a csokit - majd Julinak: - Nagyon finom volt az ebéd, köszönjük.

Már késő délután volt, mire az étkező kiürült és a konyhát is rendbe rakták. Jolán az egyik asztalnál várta a munka végét.

- Még mindig itt van? - lépett hozzá Péter.

- Téged vártalak - nézett fel Jolán -, figyeltelek, milyen sokat dolgoztál.

- Észre sem vettem, csak azt figyeltem, hogy akárhogy igyekszem, mindig alig van kenyér. Egész idő alatt azzal törődtem, amit csinálok, és nem akartam lemaradni, meg azt sem akartam, hogy várni kelljen miattam valakinek.

- Jól dolgoztál - lépett ki a konyhából Juli -, mindig volt szeletelt kenyér, egyszer sem kellett megállni az osztással - dicsérte meg Pétert.

- Pedig egész idő alatt úgy éreztem, hogy lassú vagyok.

- Jól álltad a sarat, - nyugtatta meg Juli, és simított egyet Péter haján - ilyen gyorsan még soha nem osztotunk ki ennyi adagot. Remélem, máskor is besegítesz, jó csapattag vagy.

- Nagyon szívesen tenném, de ha elintéztém, amiért jöttem, akkor hazautazom Jánkmajtisra - szabadkozott Péter.

- Értem - nézett bánatosan Juli -, pedig egy ilyen szorgos kéz mindig jól jön. Ide nem egyszerű segítséget be-szervezni, pedig nagy szükség van arra, amit csinálunk.

- Sajnos eddig nem jött Éva - szólt közbe Jolán -, akkor már nem is jön - állapította meg bánatosan.

- Miért olyan biztos benne? - kérdezte Péter.

- Tudja, hogy ilyenkor jön Károly - válaszolta Jolán, olyan tekintettel, mintha ezt Péternek tudni kellett volna.

- Károly minek jön? - nézett csodálkozva Péter.

- Neki van egy furgonja - válaszolta Juli. - Telepakoljuk az adományba kapott ruhákkal, cipőkkel, és kimegyünk vele terepre.

- Hova? - kérdezte Péter, mint aki elvesztette a fonalat.

- Nincs kedved velünk jönni? - kérdezte Jolán. - Ma már úgysem jön ide Éva.

- Hova? - tette föl a kérdést még egyszer Péter. - Mit jelent az, hogy terepre?

- Vannak olyan hajléktalanok, akik nem jönnek ilyen ellátó központokba, azokat keressük fel a parkokban, erdős területeken - magyarázta Juli. - Nekik is kell segíteni, és ha enni nem akarnak, legalább ruhát, cipőt osztunk nekik.

- Így már értem - válaszolta Péter -, mivel más dolgom nincs, ha kell a segítségem, szívesen megyek.

- Ott már segíteni nem nagyon kell, csak azért ajánlottuk, mert ez a helyiség hamarosan bezár - magyarázta Juli -, akkor itt már nem maradhatsz.

Szélesre tárult az ajtó. Péter azonnal értette, hogy miért. Akkora darab ember lépett be rajta, hogy még így is majdnem kicsi volt a nyílás. Széttárt karral termett Juli előtt és boldogan ölelte - a szó szoros értelmében - a keblére, mert a testes asszony úgy nézett ki ölelő karjaiban, mintha filigrán kislány lenne.

Lába valahol a térde alatt kalimpált.

- Károly! - méltatlankodott Juli és keményen püfölte fogvatartója domború mellizmait -, tegyél le azonnal - kiabált, de a tekintetén látszott, hogy nagyon jól esik neki az ilyenfajta kiszolgáltatottság.

- Egyszer úgyis hozzám jössz feleségül - tette le a földre Julit olyan finoman, mintha egy tollpihe lenne, amire vigyázni kell, nehogy elvigye a huzat. - Szebb

vagy, mint egyszer - udvarolt Károly, mintha senki nem lenne a közelben -, pedig egyszer nagyon szép voltál.

- Csillapodj már - bontakozott ki az ölelésből Juli -, zavarba hozol mások előtt.

- Én soha nem szégyelltem az érzelmeimet - mosolygott Károly -, neked sem kellene, mert tudom én, hogy vonzódsz hozzám, csak nem mered bevallani még magadnak sem.

- Most nem erről van szó - hárította el a közeledést Juli -, indulnunk kell az adományokkal.

- Hol a pakolnivaló? - nézett körbe Károly. - Látom, segítség is van, akkor hamar végzünk - lépett Péter elé és nyújtotta a kezét. - Török Károly vagyok.

- Fazekas Péter - fogadta el a felé nyújtott kezét, ami-
ben az övé úgy elveszett, mintha ott sem lett volna. - Örülök, hogy megismerhetem.

- Tegezz nyugodtan, Péter - veregette meg a vállát barátságosan -, egy hajóban evezünk, és hamarosan rájössz, hogy a grizzly méretű külső egy kedves embert takar.

- Köszönöm, hogy megnyugtatsz - szólalt meg Péter kicsit bátrabban -, de most már engedhetnél egy kis vért a kezembe, kezd zsibbadni.

- Bocsánat - engedte el Péter kezét -, remélem nem halt még el, nem kell amputálni? - mosolygott Károly. - Akkor ugorjunk neki a pakolásnak - adta ki a parancsot és elindult a raktárajtó felé.

Péter követte, hátha tud valamit segíteni. Károly már nyitotta is az ajtót és felkapcsolta a villanyt. A kis helyiségben hullámpapír dobozokban voltak az adományként kapott ruhák és cipők.

- Jövök, mutatom, melyik dobozokat visszük - lépett be mögöttük Juli -, egyelőre még a melegebb holmokra, takarókra van szükségük, éjszaka még elég hűvös van.

Sorban rámutatott azokra a dobozokra, amiket be kellett pakolni a furgonba. Gyorsan haladtak, mert Károly hármasával vitte a dobozokat. Péter is próbálkozott két dobozzal, de szerencsére Károly rászólt: - Egyesével is elég lesz, így is nagy segítség, amit csinálsz - ő nem egészen így gondolta, de igyekezett megtenni, ami erejéből tellett.

Amikor megtelt a furgon, mind a négyen beültek. Elöl két sorban ülés volt a kocsiban, a többi rész majdnem a mennyezetig meg volt pakolva.

- Előre ülj, Péter - utasította Juli -, jobb, ha két férfi ül elöl - magyarázta.

Elindultak olyan utakon, ahol Péter még sosem járt, de ez nem volt meglepő, mert Pesten alig ismert valamit. Útközben rövid eligazítást tartott neki Károly.

- Ha megérkeztünk - kezdte -, gyorsan kirakjuk a dobozokat a földre. Amíg pakolunk, nem fognak előjönni a fás területről, csak ha eltávolodunk a dobozoktól legalább két méterre.

- Értem - nyugtázta Péter a hallottakat.

- Egyet nagyon véss az eszedbe - nézett Péterre Károly, és a szeméből látszott, hogy amit most mond, azt komolyan kell venni -, akármi történik, ezt a két méteres távolságot mindig meg kell tartanod.

- Értem - válaszolta Péter, mint egy jó diák, akinek elég egyszer elmondani.

A Határ útnál lévő kiserdőben egy tágas tisztás oldalában állította le az autót Károly úgy, hogy a hátulja a terület közepe felé nézzen.

- Gyerünk pakolni - szólt oda Péternek -, lányok, ti maradjatok a kocsiban.

Gyorsan lepakolták a dobozokat a furgon hátuljától két méterre. Amikor végeztek, visszahúzódtak a jármű végéhez.

- Jöjjenek - szólt hangosan az erdő felé Károly -, válogassanak. Hoztunk ruhát, takarót, cipőket.

Elsőnek egy sovány asszony jelent meg, gyorsan tekingetve jobbra, balra, mintha csapdát sejtene.

- Jöjjön nyugodtan - nem kell tartani semmitől.

Kicsit megnyugodva közeledett a dobozok felé. Mögötte még három-négy hajléktalan is megjelent. Ők már bátrabban közeledtek a dobozok felé. Pár perce tartott a turkálás, mikor az erdő felől hangos csörtetés hallatszott.

- Hagyjatok nekem is - lépett a tisztásra elég tönkrement öltözékben egy férfi.

Odaérve az adományokhoz, első mozdulatával félrelökte az elsőnek érkező sovány asszonyt, aki a méret- és erőkülönbség miatt elesett. Péter elfelejtve a kocsiban kapott oktatást, egy ugrással ott termett mellette, és egy mozdulattal felemelte az asszonyt, majd haragos tekintettel az agresszív férfi elé ugrott.

- Mit képzelsz magáról? - de folytatni már nem tudta, csak egy fémes villanást látott, majd éles fájdalmat a jobb combja belső felén.

Károly nem volt felkészülve Péter felelőtlen viselkedésére, ezért csak ekkor ért oda és egyetlen határozott ütéssel leterítette a támadót.

A többi hajléktalan gyorsan menekült a fák védelmébe. Péter a földön feküdt és combjából egy kés markolata állt ki. Amikor kicsit felocsúdott első ijedtségéből, odanyúl, hogy kihúzza a lábából.

- Ne húzd ki - szólt rá határozottan Károly. - Hogy a fenébe jutott eszedbe ez az örütség? - korholta Pétert. - Elmondtam a kocsiban, hogy mit lehet csinálni és mit nem.

Közben már a kezében volta a telefonja, és hívta a mentőket, akik öt perc múlva már a közelben szirénáztak. A szúrástól számítva nem telt el tíz perc és már a mentőorvos ott térdelt Péter mellett, kezében egy fájdalomcsillapító injekcióval.

- Hamarosan jobb lesz - nyugtatta Pétert -, nagyon jól tették, hogy nem húzták ki a kést - mondta Károlyra nézve -, akkor már elvérzett volna, mert ez a kés pont a combi főütőeret szúrta keresztül. Most a kés miatt nem tud annyira vérezni, hogy életveszélyes lenne.

- Én szóltam rá - húzta ki magát Károly, pedig így is elég magasan tornyosult az orvos fölé.

Pétert ráemelték a mentő hordágyára és betolták az autóba.

- Valaki elkíséri a kórházba? - kérdezte az orvos.

- Jolán, te menj vele, hátha szüksége lesz segítségre - döntötte el egy személyben Juli. - Én majd visszamegyek Károllyal.

22. fejezet

Hamar beértek Péterrel a kórházba, mert csak az Istvánig kellett menni. Azonnal betolták a már előkészített műtőbe. Jolán a folyosón mászkált fel-alá, olyan ideges volt, mintha a saját fiát műtenék, pedig nem volt neki. Nagy fájdalommal járt a mászkálás, de most észre sem vette, nem tudott leülni. Gondolatai össze-vissza kalan-

doztak, úgy érezte, legalább egy órája mútik Pétert, pedig még alig telt el fél óra. Végre kinyílt a műtő ajtaja, egy világoszöld ruhába öltözött nővér lépett ki rajta. Jolán megszorozta lépteit, hogy elég közel kerüljön. Még több mint három méterre volt, amikor már megszólította.

- Nővérke! - igyekezett még közelebb. - Nővérke, túl van a műtéten, hogy sikerült, minden rendben volt? - sorolta a hirtelen feltoluló kérdéseit.

A nővér levéve a maszkot a szája elől, kedvesen Jolánra mosolygott. - Igen, vége a műtétnek, de többet majd Seres professzortól fog megtudni - próbálta ezt olyan hangsúllyal, hogy eloszlassa Jolán aggodalmát. - Ő az osztály főorvosa és a legjobb sebész főorvos a kórházban - tette még hozzá. - Ön az édesanyja? - kérdezte Jolánt.

- Nem - válaszolta Jolán -, nekem nincs gyereke - nézett bánatosan a nőverre, mint aki most döbbsent rá, hogy mit veszített. Pedig régóta tudta. Nem lehetett gyereke, de férjével így is harmonikus életet élt.

A beszélgetés itt megszakadt, mert ismét nyílt az ajtó és most már egy guruló ágy jelent a szárnyak között. A nyakig betakart test kisebbnek tűnt, mint Péter, de más nem lehetett, mivel csak őt műtötték. A takaró által szabadon hagyott arc sápadtnak és beesettnak látszott. Szeme csukva. Az ágyat toló betegszállító mögött egy magas, egyenes tartású, majdnem teljesen ősz hajú férfi lépett ki az ajtón. Jolán határozottan odalépett a guruló ágy mellé, nehogy valaki úgy gondolja, hogy neki nincs joga ott lenni. A takaró alá nyúlva megfogta Péter kezét, és bízva abban, hogy hallja, amit mond, feltette az ilyenkor szokásos egyetlen kérdést: - Hogy vagy? - Péter feje kezdett kitisztulni a nem túl mély altatásból. Jolán felé fordult, lassan, álmosan kinyitotta a szemét és körbejártatta

tekintetét. Mikor már Jolánra nézett, csak annyit mondott, szinte hang nélkül: - Rosszul.

Ekkor már Seres professzor is ott állt Jolán mellett. Könyökénél megfogta a karját és kicsit távolabb irányította az ágytól.

- Ön a hozzátartozója? - kérdezte Jolánt.

- Nem, én csak egy ismerőse vagyok - válaszolta Jolán őszintén. - A barátja vagyok, ha ez számít valamit - tette még hozzá.

- Dr. Seres vagyok - mutatkozott be -, én műtöttem. A szülei hol vannak?

- Jánkmajtison - válaszolta Jolán. - Péter egyedül van itt Pesten. Engem jött meglátogatni - hazudta, félve attól, hogy lebukik, de ebben a helyzetben ezt a választ érezte a legjobbnak ahhoz, hogy Péter mellett maradhasson. - Hogy sikerült a műtét? - kérdezte Jolán a szülők helyett, bízva abban, hogy ő is megkapja a választ.

- Tudja, van az orvosi titoktartás, - kezdte a magyarázatot Seres professzor - idegeneknek vagy barátoknak nem volna szabad beszélni a beteg állapotáról.

- De én nem vagyok idegen - nézett könnyörgő tekintettel a professzor szemébe.

- Nem olyan súlyos esettel állunk szemben - kezdett enyhülni dr. Seres -, talán ebben az esetben félretehetjük a titoktartást. Szerencse a szerencsétlenségben - magyarázta -, hogy benne hagyták a kést, ami sajnos átszúrta a combtőér első és hátsó falát is. Ezért kicsit hosszabb volt a műtét, de Péter nagyon jól viselte. Elég sok vért vesztett így is, viszont, ha kihúzzák, akkor az végzetes következményekkel járt volna. Maradandó károsodása biztos nem lesz, de egy pár hétig sántikálásra lesz ítélve.

- Én vagyok a hibás - közölte Jolán lehajtott fejjel.

- Már miért lenne hibás? - kérdezte a professzor.
- Én beszéltem rá, hogy velünk jöjjön - magyarázta -, pedig tudtuk, hogy nem veszélytelen.
- Ennek semmi értelme - nyugtatta a doktor -, semmi szükség a bűnbak keresésére. Szerintem Péter sem fogja hibáztatni. Felnőtt ember, egyedül is el tudta volna dönteni, hogy önökkel tart vagy nem. Ő választotta, hogy megy.
- Lehet, hogy igaza van - kezdett megnyugodni Jolán -, és köszönöm, hogy ilyen jól ellátták. Nagyon szeretném valamivel meghálálni.
- A köszönöm pontosan elég volt - nyújtotta a kezét Jolán felé -, de most már búcsúzom, mert van még egy-két betegem.
- Még egyszer köszönöm - rázta meg a felé nyújtott kezét.

Távozóban még annyit mondott Jolánnak: - Ha elhelyezték a kismegfigyelőben, bemehet hozzá.

Alig távozott a professzor, nyílt az ajtó, ami mögött eltűnt az ágy, amin Péter feküdt, és a már üres ágygal távozott a betegszállító.

- Szeretne bejönni? - szólta ki az ajtón a nővérke.
- Igen, ha lehet - szaporázta meg fájdalmas lépteit Jolán.
- Oda készítettem, az ágy mellé egy széket - irányította Jolánt -, jobb, ha leül, mert úgy látom, maga sincs a legjobb színben.
- Köszönöm - mondta Jolán, és leroskadt a kényelmetlen székre.

Péter szeme csukva volt, ezért Jolán egy darabig csak csendben üldögélt mellette. Gondolataiba mélyedve várta, hogy felébredjen. Közben kicsit el is bóbiskolt. Hosszú volt a nap és főleg fárasztó. Az ilyen izgalmakhoz

sem volt hozzászokva. Arra ébredt, hogy valaki megfogja a kezét. Felemelte tekintetét Péterre, és örömmel nyugtázta, hogy felébredt.

Péter szólalt meg elsőnek: - Jolán, még itt van, miért nem megy haza? - tette fel az amúgy helyénvalónak számító kérdést, de rögtön eszében jutott, hogy Jolánnak nincs olyan, hogy haza. - Bocsánat, nem úgy értettem - szabadkozott.

- Nem kell bocsánatot kérned - nyugtatta meg Pétert -, tudod, hogy nincs hova mennem, és különben sem akaralak itt hagyni, amíg nem győződtem meg róla, hogy minden rendben van veled.

- Köszönöm - paskolta meg Jolán kezét -, kezdem jobban érezni magam.

Beszélgetésüket a belépő nővér szakította meg. Határozott mozdulatokkal végezte a dolgát.

- Kérsz egy kis vizet? - tegezte le Pétert, mivel úgy érezte, hogy hasonló koruk miatt ez a helyénvaló.

- Kérek, nővérke - válaszolta Péter. Eddig nem is érezte, hogy milyen szomjas -, köszönöm - tette még hozzá.

- Kriszta nővér vagyok - mutatkozott be Péternek -, és nyugodtan tegezz, nem vagyok sokkal idősebb, mint te. Hamarosan villanyoltás - jegyezte meg Jolánra nézve -, van hova mennie éjszakára? - kérdezte a lehető legtapintatosabb hangon Kriszta.

- Nincs - nézett fel Jolán, és szemében a szégyenkezés látszott -, hamarosan elmegyek, megkeresem a szokásos padomat.

- A szomszéd kórterem háromágyas, de pillanatnyilag egyik sem foglalt, ha gondolja, hozok ágyneműt, ott alhat - javasolta kedvesen mosolyogva Kriszta nővér. - Csak annyit kérek, hogy reggel, ha beszólok, húzza le az ágyat

és jöjjön vissza Péterhez. Nem szeretném, ha Seres professzor észrevenné, nem mintha ő nem engedné meg, de most nem tud róla és nekem nem volna szabad egyedül döntenem ebben az ügyben.

- Köszönöm - nézett hálás tekintettel Jolán -, mindent úgy csinálok, ahogy mondta, nem szeretnék önnek bajt okozni.

Péterrel közben itatott pár korty vizet, majd visszament az ajtó mellett lévő mosdóhoz, és ismét tele engedte a poharat, amit Péter éjjeliszekrényére tett.

- Időnként igyál belőle - tanácsolta -, sok vért vesztetél, szükséged van a folyadékra, de egyszerre mindig csak keveset.

Távozóban az ajtóból még visszaszólt: - Szép álmokat mindenkinek, én egész éjjel itt leszek, ha valamire szükséged van, Péter, jelezz nyugodtan a csengővel.

- Jó éjszakát, nővérke, és mindent köszönök - búcsúzott Péter.

- Jó éjszakát - csatlakozott Jolán is. - Nagyon kedves - jegyezte meg Jolán, de ezt már csak Péternek. Örülök, hogy itt alhatok, így legalább még egy kicsit beszélgethetünk.

Csak negyedóra telhetett el, mikor a folyosón éjszakai-ra váltott a világítás, Kriszta beszólt az ajtón: - Villanyoltás. Péter is nagyon fáradtnak érezte magát, elbúcsúzott Jolántól, aki távozás előtt még megigazította rajta a takarót, esti puszit adott a homlokára.

- Jó éjszakát, aludj jól - köszönt el az ajtóból.

- Magának is - mondta Péter egy ásításon keresztül.

23. fejezet

Hamar reggel lett. Kriszta nővér kopogott Jolán szobája ajtaján. Meglepetésére szinte azonnal ki is tárult előtte.

- Köszönöm, hogy ébresztett, nővérke, de már le is húztam az ágyat - nyújtotta a használt ágyneműt Krisztának -, nem vagyok valami jó alvó, elég korán szoktam ébredni, de nagyon jól esett, hogy itt alhattam. Régen aludtam ágyban.

- Nagyon szívesen - mondta Kriszta. - Az előbb voltam Péternél, már ő is ébren van, és sokkal jobb színben, mint tegnap.

- Mikor lesz a vizit? - kérdezte Jolán.

- Majd időben szólok - nyugtatta meg Kriszta -, de ne izguljon, itt senki nem fog azért szólni, mert látogat egy beteget.

Jolán a mosdóba tett látogatás után Péter szobája felé vette az irányt. Mivel nyitva volt az ajtó, kopogni nem kellett, de azért beszólt:

- Bejöhetek? Nem zavarlak? - kérdezte.

- Igen - válaszolt Péter -, azért kértem Krisztát, hogy hagyja nyitva az ajtót. Nem aludtam túl jól, korán felébredtem, mert fájt a műtét helye. Kértem is egy fájdalomcsillapító injekciót. Azóta valamivel jobb. Állandóan az jár az eszemben, hogy lehettem ilyen buta, pedig Károly figyelmeztetett. Amikor fellökte azt a sovány nőt, minden, amit mondott, kiment a fejemből. Akár meg is ölhetett volna.

- Szerencsére nem így történt - ült le Jolán a székre. - Örülök neki.

- Én is - válaszolt automatikusan Péter, de gondolatban egész máshol járt. - Sok időm volt gondolkodni éjjel

- terelte másfelé a beszélgetést -, amikor nem tudtam aludni. Eszembe jutott az első találkozásunk, azonnal szimpatikus volt nekem.

- Te is nekem - fogta meg Péter kezét Jolán. - Olyan volt, mintha régi ismerősök lennénk, a vonásaid is ismerősnek tündek. Úgy éreztem, már találkoztunk.

- Mesélt Jánkmajtisról - emlékeztette Péter.

- Igen, jártam ott - bólintott Jolán -, ott ismertem meg a férjemet.

- Ő is az építőtáborban lakott? - kérdezte Péter egyre kíváncsibban.

- Nem - nézett a távolba Jolán - a szüleinek épülő házon én is dolgoztam, mint segédmunkás.

- Akkor ő ott lakott Jánkmajtison? - zavarta meg gondolataiban Jolánt a kérdésével Péter.

- Hamar megkedveltük egymást - zuhant megint az emlékeibe Jolán.

Péter folytatta volna a beszélgetést, de az ajtóban megjelent Éva és zavart tekintettel nézett a kórteremben lévőkre -, Péter, Jolán, végre megtaláltalak benneteket.

- Honnan tudad, hogy itt vagyok? - kérdezte Péter, bízva benne, hogy elsősorban őt kereste. - Már egész jól vagyok - próbálta megnyugtatni Évát, pedig nem látszott túl idegesnek.

- Az ételosztóban Julitól hallottam, hogy megint Pesten vagy - magyarázta Éva -, és már megint bajban. Ezért jöttem, hátha tudok valamiben segíteni.

- Sajnos megint igazad van - magyarázkodott Péter -, amit lehet, azt én elszúrom.

Jolán felállt a székről, és indult volna az ajtó felé, de Péter rászólt: - hova megy Jolán, nem zavar minket.

- Elmegyek az ételosztóba - próbált elfogadható indokot találni a gyors távozásra. - Juli biztos szeretné tudni, hogy vagy. Este vagy holnap reggel visszajövök - búcsúzott -, ha nem zavarlak - tette még hozzá.

- Dehogyan zavar - válaszolt Péter -, várni fogom, nem megyek sehova - mosolyogva intett búcsút Jolánnak.

Távozóban ismét a gondolataiba mélyedt Jolán. Észre sem vette, hogy a nővérpultban ott ül Kriszta nővér, aki rögtön felállt, amikor meglátta.

- Viszontlátásra - búcsúzott a gondolatába elmerült Jolántól. - Már el is megy? - kérdezte.

- Elnézést - fordult vissza Jolán -, kicsit elgondolkoztam, mit kérdezett?

- Azt kérdeztem, hogy ilyen hamar elmegy? - ismételte meg a kérdését kicsit átfogalmazva Kriszta.

- Igen - válaszolt Jolán. - Visszamegyek az ételosztóba, mert az ott dolgozók biztos kíváncsiak Péter állapotára - magyarázta Jolán. - Megnyugtatom őket - tette még hozzá.

- Viszontlátásra - búcsúzott Kriszta még egyszer.

- Viszontlátásra - szólt vissza az ajtóból Jolán.

Pár lépés után ismét visszatértek előző gondolatai. Eszébe jutott, amikor először találkozott Sándorral. Sorra törtek elő a mélyre eltemetett emlékek. Két hetet töltött Jánkmajtison, minden nap találkozott Sándorral. Minden alkalommal nagyon jó érezték magukat a másik társaságában. Repült az idő, amikor együtt voltak. A két hét is nagyon hamar eltelt. Fájdalmasan és hosszán búcsúztak a tábor vége után. Sándor megígérte, hogy megkeresi, ha befejezte az iskolát. Jolán akkor nem nagyon bízott az

ígéretben, mert érezte, hogy Pál, Sándor öccse nem örül a kapcsolatuknak, és a szülők sem fogadták túl nagy lelkesedéssel Jolánt. Minden héten kapott egy levelet Sándortól, válaszolt is mindegyikre. A sokadik levélváltás után érkezett az a levél, amire 18 hónapja várt. Sándor azt írta, hogy megvette a vonatjegyet és hétvégén érkezik Pestre. Nem vártak hosszan az esküvővel, egy hónap múlva összeházasodtak.

Meghívták Sándor családját, de senki nem fogadta el, csak egy táviratot kaptak a szülőktől. Jolán szülei akkor már nem éltek, így csak a két tanúval, akik Jolán baráti köréből kerültek ki, mentek a házasságkötő terembe. Utána a sarki kocsmában leültek egy sarokasztalhoz, és ittak egy konyakot, végleg megpecsételve a fogadalmat. Azóta csak kétszer járt Jánkmajtison, először, mikor Sándor apját, majd mikor anyukáját temették el. Mind a két alkalommal csak annyi időt maradtak, amíg a szertartás lezajlott, mert érezték, hogy Pál ellenszenve semmit nem enyhült. Jolán mindent megtett, hogy a testvérek tartsák a kapcsolatot, de Pál minden közeledést visszautasított. A kapcsolatuk talán akkor enyhült egy kicsit, amikor a férje, Sándor meghalt és Jolán elhívta őket a temetésre. Pál és Sára, a felesége is eljöttek. Először Sára ment oda Jolánhoz és részvétnyilvánítás helyett szoroson megölelte, és csak annyit súgott a fülébe: ne haragudj Pálra, én mindent megpróbáltam, hogy megenyhüljön. A temetés végén Pál is odament Jolánhoz. Egy darabig csak álltak egymással szemben és könnyes szemmel nézték egymást. Pál szólalt meg először.

- Olyan hülye voltam - fogta meg Jolán kezét. - Addig haragudtam, hogy most már nem tudok kibékülni vele - nézett vissza a virágokkal telerakott sírra.

Jolán közelebb lépett és megölelte Pált.

- Én nem akartam elvenni a bátyádat - mondta, és már nem tudta visszatartani a zokogást. Így sírtak egy darabig, amikor Pál kibontakozott az ölelésből. - Már tudom - mondta -, de már késő.

Éles dudaszó rántotta vissza a valóságba az álomvilágból.

- Legalább körülnézne - szólt ki a sofőr a hirtelen fékező autóból.

- Bocsánat - kért elnézést Jolán a figyelmetlenségért. Körülnézett, és csak most eszmélt rá, hogy ott van az ételosztó előtt. Nem emlékezett, hogy jött ide, de örült, mert legszívesebben leülne a járdaszegélyre, úgy elfáradt. Erőt vett magán és bement.

- Jolán! - üdvözölte lelkesen Juli. - Hogy van Péter? - kérdezte azonnal.

- Jól - válaszolta Jolán röviden. - De hadd üljek le, nagyon elfáradtam.

Juli kifordított egy széket az asztaltól és rásegítette Jolánt. - Hozok neked egy pohár vizet, biztos megszomjaztál.

- Köszönöm, az jól fog esni - hálálkodott, és nem túl feltűnően, de fájdalmas arccal megfogta a hasát, bízva abban, hogy a nyomástól enyhül a fájdalma.

Ahogy visszatért Juli a vízzel, ismét faggatni kezdte: - Mesélj, már, hogy van Péter?

- A műtét jól sikerült - kezdett mesélni Jolán. - Azt mondta a professzor, hogy nem lesz maradandó károsodása, még sántítani sem fog, ha teljesen begyógyult a seb.

- Ennek örülök - nyugodott meg Juli -, de meddig marad a kórházban? - kérdezte.

- Azt nem tudom, a reggeli vizitet nem vártam meg. Éva bement reggel hozzá, nem akartam zavarni őket, ezért eljöttem.

- Tegnap este itt járt - magyarázta Juli -, akkor mondtam neki, mi történt. Gondoltam, hogy reggel bemegy hozzá. Károly is hívott korán reggel, hogy tudok-e valamit Péter állapotáról. Fel is hívom, elmondom neki, amit mondtál - indult Juli a konyha felé, hogy megkeresse a telefonját.

Jolán egyedül maradt az étkezőben, még nem kezdődött az ételosztás. Bal kézzel a hasát szorítva, ismét a gondolataiba mélyedt.

24. fejezet

Péter a kicsit magasabbra emelt párnán nyugtatta a fejét és Évát nézte szótlanul már percek óta. Nem tudta, hogy tegye fel a régóta esedékes kérdéseit. Éva a pszichológusoktól elvárható nyugalommal várta, hogy megszólaljon. Neki megszokott volt ez a helyzet. A páciens fekszik kényelmesen, ő pedig ül, igaz, most nem volt nála jegyzetömb és ceruza, amivel a beszélgetés közben felírhatta volna a következő kérdést.

- Én ismerlek téged - szólalt meg végre Péter.

- Ezzel nem mondtál újat - válaszolt Éva -, legutóbb, mikor az öltönyödet javíttattad Pesten, akkor találkoztunk az ételosztó konyhán.

- Igen, de én nem arra gondoltam - nézett továbbra is fürkésző tekintettel Péter. - Ne mondd, hogy nem te vagy.

- Nem mondom - válaszolt Éva halk, bűgő hangján.

Egyelőre nem akart vitába szállni Péterrel, mert még nem tudta, mire gondol.

- Rögtön gondoltam, hogy te vagy az az Éva - állapította meg Péter egyre szélesebb mosollyal. - Nagyon jó volt veled táncolni.

Éva egyelőre csodálkozó szemekkel nézett Péterre, nem akart ellenkezni vele. Az elszenvedett traumának és a fájdalomcsillapítónak tudta be értelmetlen mondatait. Várta azt a mondatot, amikor belekérdezhet a történetbe.

- Olyan szép voltál - folytatta Péter. - Olyan csinos. A hajadnak az illatát soha nem fogom elfelejteni. Miért hagytál ott mind a két alkalommal egyedül, amikor már levehettük az álarcot?

Éva már nagyon elvesztette a fonalat, nem tudta, miről beszél Péter. Itt már bele kellett kérdezni.

- Miért volt rajtunk álarc?

- Farsangi bál volt - mondta Péter, csodálkozva a kérdésen. - Középiskolások voltunk - tette még hozzá.

- Milyen ruha volt rajtam? - kérdezte Éva.

- Fehér - nézett a távolba Péter, mintha ismét ott állna szeme előtt a régi partnere -, majdnem földig érő, testhez simuló. Nagyon jól állt neked - tette még hozzá.

- És másodszor? - kérdezte Éva, még mindig abban a tudatban, hogy valami nagyon összezavarodott Péter fejében, de ez nem ritka ilyen trauma után - gondolta.

- Milyen másodszor? - kérdezte Péter értetlenül.

- Azt mondtad, kétszer táncoltunk.

- Igen, de akkor is abban a ruhában voltál.

Éva nem akarta tovább folytatni ezt a történetet, ezért témát váltott és ezzel kizökkentette Pétert is a visszaemlékezésből.

- Most is hoztad az öltönyödet? - kérdezte, mintha csak úgy mellékesen jutott volna eszébe. Azt mondja Jolán, hogy nagyon szép öltöny és elég drága is. Megmutatod nekem is?

- Nem hoztam magammal - válaszolt Péter, elfogadva a témaváltást. - Csak akkor hozom ki a lakásból, ha nagyon muszáj.

- Mióta szereted az öltönyöket? - tette fel a kérdést, ismét búgó alt hangra váltva.

- Amióta az eszemet tudom, ragaszkodom az öltönyökhöz.

- Miért? - kérdezett közbe Éva.

- Azt nem tudom - gondolkodott el Péter. Rájött, hogy tényleg nem tudja a választ.

- Mikor találkoztál először öltönnyel? - kérdezte Éva, bízva benne, hogy neki sikerül megtalálni az okot.

- Még nagyon kicsi voltam - nézett a mennyezetre Péter. Feje belesüppedt a párnába, érezte, hogy teljesen el-lazul -, még alig tudtam járni. Álmomban időnként még előjön ez a kép.

- Mit látsz? - terelte a kérdésével még mélyebbre az emlékekbe.

- Sok embert - válaszolt Péter rövid gondolkodás után.

- Nagyon nagyok voltak. Csak fekete öltönnyt láttam mindenhol. A folyamatos felfelé nézéstől majdnem elestem. Megkapaszkodtam valamiben. Amikor a kezemre néztem, láttam, hogy egy fekete öltölynadrág szárába kapaszkodom. Gyorsan elengedtem.

- Mit éreztél? - kérdezett ismét közbe Éva.

- Félttem - válaszolta Péter. - Nagyon félttem.

- Mitől? - tette fel a következő kérdést Éva.

- Az öltönyöktől - válaszolta Péter olyan hangsúllyal, mint aki most mondta ki először félelme tárgyát.

- Még most is félsz?

- Közben felnőttem - válaszolta Péter. - Gyerekkoromban sokszor felvettem apu öltönyét. Hat vagy hét éves lehettem, mikor először meg mertem fogni. Nem történt semmi, ezen felbátorodtam és lehúztam a vállfáról. Beesett a szekrény aljába. Ott hagytam.

- Milyen érzés volt? - terelte tovább az emlékekben Éva.

- Úgy éreztem, én vagyok a világ legbátrabb gyereke - válaszolta Péter megkönnyebbülve. - Persze hamarosan szükségem is volt a bátorságra, mert anyukám rendesen megszidott, amikor megtalálta apu egyetlen öltönyét a szekrény aljában. Legközelebb, mikor sikerült ismét lehúznom a vállfáról, bele is öltöztem. Megnéztem magam a tükörben, pont úgy néztem ki, mint a nagyok. Valószínű a zakó leért a földre, a nadrág szárán annyi ránc lehetett, hogy a vasalt éle nem is látszott.

- Mit láttál a tükörben? - szólt közbe halkán Éva.

- Úgy állt rajtam, mintha rám öntötték volna - emlékezett vissza az akkor a tükörben látott képre Péter. - Olyan voltam benne, mint egy nagyon fontos ember.

- Féltél még?

- Attól kezdve már nem félttem - nézett mosolyogva Évára -, amikor csak tehettem, öltönybe öltöztem. Pörölt is velem anyukám minden alkalommal, de soha nem tiltotta, hogy felvegyem. Lassan az idők folyamán belenőttem és egyre elérhetőbb közelségbe került a saját öltöny.

- Vártad már? - kérdezte Éva.

- Igen - mondta Péter, és ismét a mennyezetet kezdte fürkészni. - Érettségire meg is kaptam, de én akkor már

valami márkásabbat szerettem volna. Bevallom már magamnak is, hogy ezért nem mentem középiskola után egyetemre, mert pénzt akartam keresni a márkásabb öltönyre.

- Most, hogy megvan, meg vagy vele elégedve? - tette fel a következő kérdést Éva.

- Ha felveszem, érzem a különbséget a konfekció és a Boss öltöny között, de most a vele kapcsolatos probléma nagyon lehangolt.

- Mi változott?

- Nem is tudom - gondolkodott el Péter -, mindenkitől azt hallom, hogy fölösleges pénzkidobás.

- Már te is így érzed? - faggatta tovább Éva.

- Az a baj, hogy nem, de bele kell gondolnom, hogy nem vagyok milliomos, és ha minden megtakarított pénzemet rá költöm, akkor mire jutok az életben?

- Észrevetted, hogy mint egy személyről, egyes szám harmadik személyben beszélsz egy ruhadarabról?

- Igen, de nekem ő egy családtag - válaszolta Péter, mintha ez mindenkinek a legtermészetesebb dolog lenne.

- Hány családtagra költ az ember ennyit?

- Azért remélem, nem ő az egyetlen családtagod? - kérdezte Éva némi éllel a hangjában, és most nyoma sem volt a kellemes bűgő alt hangnak.

- Az öltönyömet jól kibeszéltük - állapította meg Péter -, visszatérhetnénk az alapkérdéshez?

A kérdést már nem tudta megismételni, így válaszra sem számíthatott, mert kopogtak az ajtón.

- Szabad - szólta ki Péter. Abban a pillanatban már ki is tárult az ajtó, mintha az érkező nem tudta volna kivárni a belépést engedélyező hangot. - Kinga - nézett csodálkozva Péter -, hogy kerülsz te ide?

- Tudtam, hogy Pestre jöttél - magyarázta Kinga. - A szüleid mondták, mikor tegnap este felhívtalak, hogy hirtelen úgy döntöttél, meglátogatod a fővárost. Arra gondoltam, megkereslek az ételosztóban. Onnan irányítottak ide, de azt nem mondták, mi történt veled, itt mesélte a nővér, hogy megkéseltek. Mit csináltál már megint? Ha nem vagyok veled, azonnal bajba kerülsz, - hadarta Kinga olyan sebességgel, hogy Péter nem tudott a szavába vágni.

A régóta beidegződött reflexre hallgatva arra várt, mikor vesz levegőt. Úgy látta, elérkezett a pillanat.

- Örülök, hogy meglátogattál - nézett mosolyogva Kingára -, azért, ha jól emlékszem, együtt is sikerült pár-szor bajba kerülnünk. Az igazat megvallva, lehet, hogy tőled tanultam.

- Bocsánat - kért elnézést Kinga -, de csak most hallottam az eseményről és még nem sikerült lenyugtatnom magam. Mellesleg én is örülök, hogy életben találtalak.

Kicsit lehiggadva, csak most vette észre, hogy nemcsak ketten vannak a kórteremben. Odafordult az ismeretlen lányhoz, de ahogy szemügyre vette, nem volt számára kétséges, kivel hozta össze a sors. - Ugye te vagy Éva? - nyújtotta a kezét Kinga -, már sokat mesélt rólad Péter. Én Kinga vagyok, Zoltán Kinga - mutatkozott be.

Éva megfogta a felé nyújtott jobbát és csak annyit mondott: - Igen, Éva vagyok.

- Milyen Éva? - nyúlt a zsebében lévő jegyzettömbért és a ceruzáért Kinga, pedig már régen nem tett ilyet. A ceruza hegyét a notesz lapjához illesztve várta a választ.

Éva csodálkozva nézte Kinga előkészületét, ezért kicsit késve válaszolt a feltett kérdésre.

- Kovács Évának hívnak - válaszolta -, de miért írod fel a nevem?

- Rendőr - előzte meg a válasszal Kingát Péter.

- Rendőrnymozónak tanulok - helyesbített Kinga -, végzős vagyok a Rendőrtiszti Főiskolán. A jegyzetomb már gyerekkorom óta a részemmé vált és minden fontos dolgot felírok.

- Azt hittem, hogy már leszoktál róla - mondta Péter -, régen nem láttam, hogy felírsz valamit.

- Nem szoktam le, csak az utóbbi időben nem kaptam olyan információt, amit fel kellett volna írnom - válaszolta Kinga. - Különben is, ha elővettem, mindig cikiztél miatta.

Éva úgy érezte, felesleges ebben a társaságban, mert Kinga megérkezése óta csak egymásra figyelnek.

- Akkor én elmegyek - szólt bele a beszélgetésbe. - Mihamarabbi gyógyulást kívánok, remélem, hogy találkozunk még.

- Még kérdezni akartam valamit, csak megzavart, hogy megérkezett Kinga - nézett Évára Péter.

- Majd legközelebb felteszed a kérdést - mondta Éva és elindult az ajtó felé. - Viszontlátásra - búcsúzott.

- Viszontlátásra - köszönt egyszerre Kinga és Péter.

Alig csukódott be az ajtó Éva után, Kinga már neki is szegezte kérdését Péternek.

- Szerinted ő volt az az Éva?

- Nem tudom - válaszolt Péter elgondolkodva -, olyan furcsákat mondott, majd elterelte a beszélgetést az öltönyökre, mintha neki az fontosabb lenne.

- Biztos próbálta kideríteni, mennyire vagy „terhelt” - lépett közelebb széles mosollyal és megölelte Pétert két

puszi kíséretében. - Örülök, hogy nem lett komolyabb bajod - súgta a fülébe.

- Elhiheted, hogy én is - viszonzta az ölelést Péter. - Úgy tudtam, hogy a hétvégén otthon leszel, hogyhogy itt vagy? - kérdezte Péter.

- Ezért kerestelek telefonon a szüleidnél - magyarázta Kinga -, mert szólni akartam, hogy szombatra beosztottak a kispesti kapitányságra ügyeletesnek. A végzősöknél ez olyan, mint egy szakmai gyakorlat.

- Kicsit furdalt is a lelkiismeret, hogy szó nélkül feljövök Pestre, de nagyon hirtelen határoztam így - magyarázta Péter. - Minél hamarabb meg akartam fejteni ezt az Éva dolgot, de eddig nem sokra mentem.

- Mert nem hagyod, hogy segítsek - állapította meg Kinga.

- Amikor kértelek, hogy nyomozd ki, hogy ki az az Éva, aki mindig egyedül hagy, nem nagyon törted magad.

- Én arra gondoltam, hogy a kikérdezésben segíték.

- Nem akartam kihallgatást rendezni - mondta Péter. - Te pedig csak ahhoz értesz.

- Mikor engednek ki? - terelte másfelé a beszélgetést Kinga.

- Erről még nem beszéltem Seres professzorral - válaszolta Péter. - Ő műtött - tette hozzá magyarázatként.

- Szüleid tudják már, hogy mi történt?

- Hajnalban felhívtam anyut, azonnal ide akartak utazni. Lebeszéltem őket - gondolkodott el Péter. - Lehet, hogy nem kellett volna?

- Biztos nagyon megijedtek - állapította meg Kinga -, és megnyugtató lett volna, ha láthatnak. Majd felhívom anyukádat, és elmondom neki, hogy meglátogatlak és még nem vagy a halálodon -, nevetett Kinga.

- Ha ezt mondd, biztos, hogy azonnal megnyugszik - nevetett Péter is.

Nyílt az ajtó, Seres professzor lépett be rajta, mögötte pedig egy másik, fiatalabb orvos és egy nővér, akit még nem látott Péter.

- Én majd kint várok - állt fel Kinga, és indult az ajtó felé -, szia, Péter. Vizsgálatra - búcsúzott a többiektől is.

25. fejezet

Rutinszerűen zajlott a vizit. Seres professzor átfutotta a lázlapot, valamit jegyzetelt rá.

- Hogy érzi magát? - kérdezte.

- A körülményekhez képest jól - válaszolta Péter.

- A vizit után jöjjön be a kötözőbe - mondta dr. Seres.

Alig csukódott be az ajtó a vizitélők távozása után, már nyílt is újból. Kinga lépett be rajta.

- Visszajöhetek? - kérdezte, de már bent is volt és becsukta az ajtót maga mögött.

- Persze - válaszolta Péter -, de hamarosan mennem kell a kötözőbe. Átkötik a sebet.

- Valójában csak búcsúzni jöttem vissza, mert úgy döntöttem, hazautazom. Nem hívtam föl a szüleidet. Személyesen szeretnék velük beszélni, úgy talán jobban meg tudom őket nyugtatni.

- Az jó lesz - nézett hálásan Kingára Péter -, azért még én is felhívom anyut, mert te csak késő délután érsz oda.

Két puszival búcsúzott Kinga.

- Vigyázz magadra, gyógyulj meg minél hamarabb - mondta köszönés helyett.

Távozás közben az ajtóban összetalálkozott a nővérrel, aki azért jött, hogy elkísérje Pétert a kötözőig.

- Viszontlátásra - köszönt el Kingától.

- Viszontlátásra - fogadta a köszönést Kinga.

A testes, pirospozsgás nővér, súlyát meghazudtoló gyorsasággal termett Péter ágya mellett.

- Piroska nővér vagyok - mutatkozott be -, szívesen segítek eljutni a kötözőbe.

- Üdvözlöm, Piroska - állt fel az ágyából Péter -, megköszönöm, ha segít, mert a műtött lábamra nem nagyon tudok ránehezedni.

Belekapaszkodott Péter és együtt indultak az ajtó felé, ahol a nővér nem csekély termete némi fennakadást okozott. Oldalazva sikerült leküzdeni az akadályt. A folyosó már elég széles volt ahhoz, hogy egymás mellett haladjanak. A kötözőbe érve még felsegítette Pétert a vizsgáló asztalra.

- A professzor hamarosan itt lesz - nyugtatta meg Pétert, mintha attól félne, hogy ideges a kötözés miatt. - Minden rendben lesz - tette még hozzá.

Távozás előtt még odatolt egy guruló asztalt a fekhely mellé, amin már elő voltak készítve a kötözéshez szükséges eszközök. Péternek elgondolkodni sem volt ideje, már meg is érkezett Seres professzor.

- Na, nézzük, mi van a sebbel - lépett Péter mellé, kezében egy ollóval.

Gyors, határozott mozdulattal elvágta a gézt és már lent is volt a sebről. - Jól van, szépen gyógyul, fertőzésnek semmi nyoma - nyugtatta meg Pétert.

- Meddig kell maradnom? - kérdezte Péter.

- Bekötöm és már mehet is vissza a szobájába - válaszolt dr. Seres, mintha nem tudta volna, mire vonatkozik a kérdés.

- Én azt szeretném tudni, meddig kell a kórházban maradnom? - kérdezett egyértelműben Péter.

- Azt még korai lenne megbeszelnünk - nyugtatta -, bármi közbejöhet még.

- Mi? - kérdezte Péter aggodalmas tekintettel.

- Begyulladhat a seb - kezdte sorolni -, egy rossz mozgulattól kiszakadhat a bevarrt érfal, akkor újra fel kell nyitni.

- Újabb műtét? - ijedt meg Péter.

- Csak mint lehetőséget említettem, - nyugtatta a professzor -, ilyen fiatal korban ez nagyon ritkán fordul elő.

- Meddig lesz még benn, professzor úr? - kérdezte Péter.

- Egyelőre nem tudom - válaszolta dr. Seres. - Van egy másik betegem, akit szintén tegnap műtöttünk. Sokkal rosszabb állapotban kerül be, mint maga. Autóbaleset volt, szinte úgy kellett újra összeraknunk. Válságos az állapota.

- Csodálatos dolog, amit megtesznek a betegekért - állapította meg Péter. - Mi volt a leghosszabb idő, amit egyhuzamban benn töltött a kórházban? - kérdezte Péter, nem törődve azzal, hogy esetleg máshol várják a professzort.

- A leghosszabb? - gondolkodott el a hosszú praxisán dr. Seres. - Egyszer, pár évvel ezelőtt - kezdett mesélni - majdnem egy hetet benn töltöttem.

- Bonyolult eset volt? - kérdezte Péter, és nem vette észre, hogy úgy kérdezget már, mint Kinga.

- Nem is annyira bonyolult, mint amilyen sok. Egy cigányfiú volt - nézett a távolba, visszaemlékezve az esetre -, nagyon megverték. Sok törött csontot kellett összeraknunk, de ez volt az egyszerűbb része. Egyik veséje olyan komolyan sérült, hogy el kellett távolítanunk. Megrepedt a lépe, azt is ki kellett venni. Megrepedt a mája, azt plasztikáztuk - mesélt már megállíthatatlanul a professzor. - Azt hittük, hogy az egyik szemére megvakul. Minden nap többször bementem hozzá ellenőrizni az állapotát, mégis elvesztettük volna, ha Jóska bácsi akkor nincs mellette és nem veszi észre, hogy hirtelen nagyon felment a láza.

- Az apja volt? - kérdezett közbe Péter.

- Nem - válaszolt dr. Seres gépiesen, de a történetből nem zökkent ki. - Elfertőződött a sebe, és ami ennél is rosszabb, ismét szivárogni kezdett a vér a májából. Fel kellett nyitni még egyszer. Onnan kezdve már folyamatosan javult, de kómába esett. Nem ritka az ilyen - állapította meg, szinte csak magának. - Az agy érdekes egy szerkezet. Képes leállítani olyan funkciókat, ami nem kell az életben maradáshoz. Irányítja a légzést és a keringést, de ezen kívül semmi más nem működik. Jóska bácsi több mint két hónapon keresztül minden nap ott ült az ágya mellett és tartotta benne a lelket.

- Másodszor említi Jóska bácsit. Ki volt ő? - kérdezett közbe ismét Péter.

- Ez egy érdekes része a történetnek - tért vissza a valóságba dr. Seres. - Ő riasztotta el azokat, akik ilyen kegyetlenül megverték. Ő hívta a rendőrséget is. Nagy szerecséje volt Barnának. Így hívták a fiút - tette hozzá az érthetőség kedvéért. - Jóska bácsi, Takács József, ez volt a teljes neve, de kérte, hogy csak Jóska bácsinak szólít-

suk, több mint nyolcvan éves volt, amikor ez történt. Ha nem ő jár akkor arra, valószínű, hogy Barna nem éli túl a verést, mert nem hiszem, hogy más közbe mert volna avatkozni. Az volt a szerencse, hogy a rendőrök nagyon hamar odaértek.

- Miért ápolta Barnát, ha nem is ismerte előtte? - kérdezett közbe Péter.

- Először én sem értettem - magyarázta a professzor -, rá is kérdeztem, de sikerült olyan rosszul megfogalmaznom a kérdést, utalva arra, hogy Barna roma származású, hogy majdnem leharapta a fejem és rasszistának nevezett. Azzal magyarázta a törődését Barnával, hogy a fiát úgy vesztette el, hogy rajta nem tudott segíteni. Helyette Barnát tekintette fiának, akin csak ő tud segíteni. Amíg kórában volt, úgy is szólította, hogy „fiam”. Közben az is kiderült, hogy Barna árvaházban nőtt fel, nem volt egyetlen rokona sem. Mindent megtett a gyógyulása érdekében, többször figyelmeztetnem kellett, hogy a saját egészségére is figyeljen egy kicsit.

- Barna végül felépült? - kérdezte Péter.

- Igen, több mint két hónap után felébredt a kómából. Először elég elutasítóan bánt Jóska bácsival, de a végén mégis megkedvelte. Amikor haza engedték, Jóska bácsihoz költözött és most is ott lakik.

- Tartja vele a kapcsolatot? - nézett csodálkozva Péter.

- Igen, nagyon rendes gyerek. Minden évben azon a napon, amikor először műtöttem, meglátogat és együtt megünnepeljük a születésnapját, mert úgy gondolja, azon a napon újjászületett. Van is benne valami - tette még hozzá dr. Seres. - Jóska bácsi is időnként meglátogat. Már elmúlt nyolcvanöt éves, de amióta együtt él Barnával, egész megfiatalodott. Látszik rajta a boldogság. Nem

beszél róla, de úgy éli meg ezeket a napokat, éveket, mintha visszakapta volna a fiát.

- Szerencsés emberek - állapította meg Péter.

Seres professzor az órájára nézett.

- Jól elszaladt az idő - állapította meg -, de szívesen mesélem ezt a történetet, mert ilyenkor érzem igazán, hogy jó orvosnak lenni. - Visszamehetsz a szobádba - mondta Péternek -, a nap folyamán, még benézek hozzád - búcsúzott.

26. fejezet

- Szabad - szólt ki Péter a kopogtatónak.

Lassan nyílt az ajtó. Amikor már akkora rés volt rajta, amin befér egy emberi fej, akkor meg is jelent Jolán feje.

- Bejöhetek? Nem zavarlak? - kérdezte, mielőtt belépett volna.

- Jolán, jöjjön beljebb - válaszolt Péter -, már úgyszólván unatkoztam.

- Hoztam neked pár újságot meg keresztretjévenyt - pakolta ki Tesco-s szatyrát Jolán. - Juli küldte őket. Ő is pont azt mondta, hogy biztosan unatkozol.

- Köszönöm, ez tényleg jó ötlet volt - hálálkodott Péter. - Üljön le Jolán, szeretném folytatni a múltkor elkezdett beszélgetést.

- Miről beszélgettünk? - kérdezte Jolán.

- Jánkmajtisról. Ott ismerte meg a férjét?

- Sándort? Igen, a szülei házáat építettük, de nem nagyon szeretnék erről beszélgetni - nézett szomorú tekintettel Péterre.

- Miért? - kérdezte és megfogta Jolán lesoványodott kezét.

- Azért, mert ezzel elszakítottam a családjától - kezdett bele a történetbe, engedve Péter erőszakosságának. - Amikor letelt a két hét, amit az építőtáborban töltöttem, Sándor megígérte, hogy utánam jön Pestre - már nem kellett unszolni, hogy folytassa. - Minden héten kaptam tőle levelet, válaszoltam is neki. Amikor befejezte a középiskolát, tényleg utánam jött - a távolba néző szeme megtelt könnyel, de nem törődött vele, folytatta a mesélést. - Az öccse nem nagyon örül neki, hogy ott hagyta. Mondtam is Sándornak, hogy nem teheti ezt Pállal, ő még gyerek. Nagy volt köztük a korkülönbség - magyarázta Jolán. - Sajnos az lett a vége, amitől féltam, Pál soha nem tudta megbocsátani, hogy elköltözött a bátyja. Soha nem látogatta meg, és nem hívta meg egyszer sem. Azóta csak kétszer találkoztak, amikor a szüleiket eltemették. Akkor sem beszéltek egymással.

- Az én apukám is Pál - szólt közbe Péter, és elgondolkozott a történeten -, a nagybátyámat Sándornak hívták -, forogtak a kerekék tovább a fejében.

- Pár évvel ezelőtt halt meg, akkor a szüleim feljöttek Pestre - ekkor, mint villámcsapás hasított Péterbe a felismerés.

- Jolán, a férjét hogy hívták? A Kovács vezetéknévem a férje után kapta, ugye?

- Nem - válaszolt Jolán, és már neki is kezdett derengeni valami -, amikor összeházasodtunk, felvettem a nevét, de amikor eltemettem, visszatértem a lánynevemhez. Nem akartam, hogy a nevem előtt ott legyen az özvegy-ségre utaló jelző.

- Hogy hívták a férjét? - kérdezte Péter és olyan gyorsan ült föl az ágyban, hogy a lábába nyilalló fájdalomtól felszisszent, de nem törődött vele.

- Fazekas - mondta, és ekkor már neki is összeállt a kép.

- Joli néni - tárta szét a karját Péter -, te vagy az. Ott-hon csak Joli néninek emlegettek, a Jolán névre eddig nem esett le a tantusz. Ugye nem baj, ha tegezlek? Végül is a nagynéném vagy.

- Péter - ölelte meg Jolán. - Ezért voltál annyira ismerős. A szemed olyan, mintha Sándor nézne rám.

- Azt mondják, hasonlítok rá - bontakozott ki az ölelésből Péter.

- Igen. Most, hogy jobban megnézlek, az orrod is ugyanolyan, mint neki volt. A szád egy kicsit keskenyebb - állapította meg Jolán.

- Igen azt anyukámtól örököltam - nyugtázta a megálapítást Péter. - Soha nem értettem, hogy miért nem tartjuk a kapcsolatot veletek. Apu nagyon sokat mesélt a bátyjáról, de én soha nem találkoztam vele.

- Amikor feljöttek Sándor temetésére, akkor váltottunk pár szót. Úgy éreztem, hogy kicsit enyhült a velem kapcsolatban táplált ellenérzése. Már majdnem barátságos volt velem. Sára, anyukád - tette hozzá Jolán -, nagyon kedves volt velem.

- Anyu mindig próbálta kibékíteni aput a bátyjával, de sajnos nem sikerült. Apám egy kicsit fafejű volt ezen a téren. Örülök, hogy így véletlenül összeházasztunk - nézett boldogan Jolánra Péter.

- Én is nagyon örülök, hogy végre megismerhettelek - fogta két kezébe Péter fejét és megpuszilta a homlokát. - Tudtam, hogy megszületél, nagymamád elég sűrűn írt

nekünk, hogy ne szakadjunk el teljesen a családtól, de neki sem sikerült kibékíteni a két gyereket. Ő írta meg nekünk, hogy megszületél. Csecsemőkori képeket még küldött egyet-kettőt, de aztán azok kimaradtak a leveleiből.

- Mindig azt hallottam rólatok, hogy a nagybátyám jól menő vállalkozó Pesten - tért át más témára Péter -, mi történt, hogy kerültél az utcára? Miért nem szóltál a szüleimnek, hogy baj van? - sorolta az új kérdéseket, amik csak úgy özönlöttek belőle.

- Hosszú a történet - mondta Jolán.

- Ráérek - válaszolta Péter -, gondolom, te sem sietsz sehova?

- Sándornak asztalos műhelye volt Kispesten - kezdett mesélni Jolán. - Egy idős szakembertől vette át, akinél még akkor helyezkedett el, amikor felköltözött Pestre. Nem a szakmájába vágott ez a munkahely, de gyerekkora óta szerette a fát és nem akart válogatni, mert minél előbb össze akartunk házasodni. Segédmunkásként kezdte, de szívesen tanult, és mint mondta Pista bácsi - ő volt a főnöke - tette hozzá Jolán -, érzéke volt a fához. Munka mellett iskolába járt, szakmunkás vizsgát tett, azután mestervizsgát is.

- Te mit dolgoztál? - kérdezte Péter. - Most jut eszembe, azt sem tudom, hogy milyen iskolát végeztél.

- Tanítóképzőbe jártam - emlékezett vissza Jolán. - Később a logopédus szakvizsgát is letettem.

- Tanítótól is? - próbált minél többet megtudni Péter.

- Igen, dolgoztam általános iskolában, sok gyereket megtanítottam írni és olvasni - mesélt tovább Jolán. - Ekkor szembesültem azzal, hogy milyen sok beszédhibás és

diszlexiás gyerek van, akikkel nem foglalkoztak az iskolában szakszerűen.

- Ezért tanultad meg a logopédiát? - kérdezett ismét közbe Péter.

- Úgy gondoltam, sokat tudnék úgy segíteni rajtuk. Már vagy tíz éve foglalkoztam beszédhibás gyerekekkel, amikor Pista bácsi úgy döntött, nem dolgozik tovább az asztalos szakmában. Mivel nagyon megszerette Sándort, úgy döntött, hogy rá hagyja a műhelyt. Gyereke nem volt, eladni meg nem akarta. Tudta, hogy biztos kezekbe adja, mert az utolsó évben már szinte semmit nem csinált a vállalkozás érdekében, mindent Sándorra hagyott. Látta, hogy fejlődik a műhely, egyre több a munka. Annyi volt a félretett pénze, hogy nem volt szüksége a műhely eladásából származó plusz bevételre. Sándorra íratott mindent, mondván, megdolgozott érte. Ekkor javasolta, hogy hagyjam ott a tanítást, mert úgyis keveset keresek.

- Miért javasolta ezt? - kérdezett közbe Péter.

- Sajnos, nemcsak javasolta, hanem rá is beszélt - nézett maga elé Jolán. - Meggyőzőtt, hogy eggyel kevesebb alkalmazott kell a műhelybe, ha átveszem a napi adminisztrációt.

- Mit kellett adminisztrálni?

- Rendelésfelvétel, fogyóáru beszerzés - fogyott egyre inkább a mesélőkedve Jolánnak. - Én tartottam a kapcsolatot a könyvelővel, intéztem a napi számlázásokat, a bejövő és kimenő pénzeket, utaltam, beszédtem - sorolta a teendőket -, hamar megbántam, hogy engedtem a kísértésnek, hogy a férjem mellett dolgozhatok.

- Miért, nem volt jó vele dolgozni? - kérdezett közbe ismét Péter.

- De, vele nem volt semmi probléma, mint főnök, a beosztottai is szerették - gondolkodott el a történteken ismét Jolán. - Nagyon jól éltünk - mondta csak úgy maga elé, mintha szégyellné. - Én már akkor éreztem, hogy egyszer ennek meglesz a böjtje. Félre nem tettünk, minden pénzt visszaforgatott a vállalkozásba.

- Ez miért baj? - kérdezte Péter -, az iskolákban is azt tanítják, hogy amelyik vállalkozó kiveszi a nyereséget és nem forgatja vissza, az lehet, hogy jól él, de feléli a jövőt.

- Igen, de gondolom olyanról is hallottál már, hogy tartalékképzés, az legalább annyira fontos egy vállalkozás életében. Különben nem képes túlélni egy válságos időszakot.

- Így jártatok? - nézett Péter nagyon megértő arcot vágva.

- Így - válaszolt Jolán gondolkodás nélkül. - Ráadásul nemcsak az volt a baj, most már tudom, de már késő. A fő baj abból keletkezett, hogy lecserélte a gépparkot a legkorszerűbb technológia bevezetése érdekében.

- Kezdem érteni - szólt közbe Péter -, gyanítom, hogy nemcsak a hasznot fordította a gépcserére.

- Sajnos nem - gördült le egy könnycsepp Jolán arcán -, kölcsönt is vett fel, nem is keveset. Azt mondta, hogy a várható bevételből simán törleszteni tudjuk. Első évben nem is volt semmi baj, csak aztán jött a válság.

- Ez melyik válság volt? - kérdezte Péter, mert az utóbbi évtizedekben volt egy pár.

- '96-'97-es, - mondta Jolán, és remegni kezdett a fel-törni készülő sírástól. - Akkor ment tönkre a közelünkben lévő hentes üzlet is.

- Ha az embereknek már ételre sem nagyon jut, akkor nem bűtört fognak rendelni - állapította meg Péter, és

nyugtatósképpen megfogta Jolán kezét. - Nehéz lehet erről mesélni - simogatta meg a csontos kezét.

- Nehéz - sóhajtott egy nagyot Jolán. - De segítettem, hogy elmondtam. Eddig így folyamatában nem meséltem el egyszer sem. Sajnos, még valamiről nem beszéltem.

- Én is úgy érzem - szorította meg a kezét Péter -, a legrosszabb most jön. Jól gondolom?

- Igen - nyugtázta a feltevést Jolán.

- Miért kerültél az utcára? - tette fel a kérdést Péter, hogy segítsen a folytatásban.

- Mert meghalt - szakadt ki Jolánból a sírás.

Péter nem törődve a lábába nyilalló fájdalommal, Jolán széke elé térdelt, ölébe hajtotta a fejét és átölelte a derekát. Jolán szorosan magához húzta, fejét a fejére hajtotta, és hagyta folyni a könnyeit. Percek teltek el, mire kezdett megnyugodni. Légzése egyenletessé szelődött a zokogásból és végre halkan meg tudott szólalni.

- Nem hibáztatom azért, hogy meghalt - mondta még mindig remegő hangon. - Ne érts félre.

- Nem értelek félre - súgta az ölébe Péter.

- Azért hibáztatom, hogy nem voltam bejelentve - folytatta a történetet Jolán, kicsit összeszedve magát. - Azzal áztatott, hogy ő mindent előteremt, életünk végéig jól fogunk élni.

- De hát ott volt a műhely, a gépek - csodálkozott Péter -, nem fedezték a kölcsönt?

- Amikor jött a válság, még fizettük a törlesztő részleteket - kezdett ismét mesélni Jolán -, igaz, minden alkalmazottat el kellett bocsátani, de annyi munkája még mindig volt, hogy ennivalóra jutott. Kispest kertés részén volt egy szép házunk, azt eladtuk, persze áron alul, mert alig volt olyan ember, aki házat akart volna venni. Vet-

tünk panelban egy garzont, ott egész jól el voltunk. Próbáltam munkát keresni, de az oktatásban is elbocsátások voltak, így nem találtam.

- Nehéz idők lehettek - állapította meg Péter együttérzéssel.

- Amikor frissen diplomázott emberek vannak munka nélkül - folytatta Jolán -, akkor egy ötvenéves ember, aki egy évtizedre kiesett a tanításból, már nem kap munkát, még logopédus szakvizsgával sem. Nem mondom, hogy a sok munkától, mert ez biztos nem igaz, de egyre hamarabb elfáradt, hétvégéken csak pihenni akart. Éreztem, hogy valami baj van. Nagy nehezen rábeszéltem, hogy menjen el a körzeti orvoshoz, vagy most úgy hívják, hogy háziorvos. Már az első vizsgálatnál megérezte a csomókat a vastagbelén.

- Rákos volt? - kérdezte Péter.

- Igen - gördült le egy újabb könnycsepp az arcán. - Megműtötték, de már utána mondták, hogy áttétek vannak, amihez nem nyúltak. Három hónap múlva meghalt. Minden rám szakadt - tört ki a sírás ismét Jolánból.

Péter még mindig előtte térdelt és szó nélkül simogatta a kezét.

- A műhelyt elárverezték - folytatta szipogva -, jelzálog volt rajta. Egy vevő jelentkezett csak érte, így nem volt licit, az értékének felét sem kaptam meg érte. Így jártam a felhalmozott alapanyaggal is. Eladtam a garzont is. Még így is adós maradtam, ekkor már nyugdíjas voltam, de mivel az utolsó időben nem bejelentve dolgoztam, képzelheted, mennyi nyugdíjat kapok. Még mindig törleszttem a megmaradt adóságot. Amikor kifizetem a havi törlesztő részletet, pár ezer forintom marad a hónapra.

- Ebből vendégeltél meg olyan fejedelmien, mikor látad, hogy éhes vagyok? - kérdezte Péter, nagyon hálás tekintettel.

- Ne túlozz - emelte könnyes tekintetét Péterre -, párizsis zsemle, nem tartozik a fejedelmi étek közé.

- Nekem akkor az az volt - erőszakoskodott Péter. - Ezentúl minden megváltozik, - jelentette ki, pedig még át sem gondolta a folytatást.

- Mitől változna? - kérdezte Jolán, kétségbe vonva Péter kijelentését. - Meggyógyulsz, haza utazol, én meg élem az eddigi életemet.

- Te is jössz velem - jelentette ki Péter.

- Hova? - kérdezte Jolán, mint aki nem hisz a fülének.

- Jánkmajtusra - válaszolta Péter azzal a csodálkozással tekintetében, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

- Ez nem ilyen egyszerű - hűtötte le Jolán. - Én nem megyek sehova, ott nem szeretnek engem. Igaz, hogy Sándor temetésén apád már szóba állt velem. Ez még nem jelenti azt, hogy befogadna, mint családtagot.

- Igazad lehet - gondolt bele Péter -, akkor majd én előre megyek és előkészítem a terepet.

- Az jó lenne - emelte fel a térdelésből Pétert.

Nyílt az ajtó, ez megszakította a további tervezgetést. Piroska nővér kövérkés piros arca jelent meg a nyílásban:

- Hamarosan nagyvizit - figyelmeztette a bent lévőket.

27. fejezet

- Na, mikor engednek ki? - robbant be az ajtón Kinga köszönés nélkül.

- Szia, jó, hogy látlak - köszönt Péter Kingára. - Kérdésedre válaszolva, még nem tudom.

- Már majdnem egy hete nyomod az ágyat - cukkolta -, nem unod még?

- Mint tudod, nem jószántamból teszem - nézett kicsit bosszankodva Péter -, de már tényleg elegendem van belőle. Dr. Seres azt mondta, hogy jól gyógyul a sebem, ha nem jön közbe semmi, akkor hétvégén hazamehetek.

- Az jó lenne - örvendezett Kinga -, akkor mehetnénk együtt, mert a hétvégén én is szabad vagyok.

- Nincs sürgős nyomoznivalód? - ugratta Péter.

- Nyomoznivaló mindig van, de most nem kell bent lennem, szabad a hétvégém -, ült az ágya szélére Kinga.

Nyílt az ajtó és dr. Seres lépett be két másik orvos kíséretében, leghátul pedig két nővér.

- Magunkra hagyna egy kis időre, kisasszony? - nézett kedvesen Kingára Seres professzor.

- Addig lemegyek a büfébe - indult az ajtó felé Kinga -, hozzak neked is valamit? - szólt még vissza Péternek.

- Köszönöm, nem kérek semmit.

Alig csukódott be az ajtó, Seres professzor már fel is tette a szokásos kérdést: - Hogy vagy? Mennyire tudod terhelni a lábad?

- Általánosságban, jól vagyok - kezdte válaszát Péter -, egyre kevésbé fáj a seb, de ha ráállok, akkor még belebelenyilall.

- Ezt egy darabig még el kell majd viselni - mondta dr. Seres csak úgy mellékesen a lázlap tanulmányozása közben - és ezentúl előre fogod jelezni a frontokat. Elme-hetsz időjósna, ha megfigyeled, hogy milyen a fájdalom hideg- vagy melegfront esetén.

- Ezt, ha lehet, kihagytam volna - jegyezte meg Péter csak magának.

- Máskor ne kakaskodjon olyan emberekkel, akiknél szűrőeszköz van - mondta az altató orvos, dr. Kovács.

Pétert nem altatták, helyi érzéstelenítéssel végezték a műtétet, de minden eshetőségre felkészülve ő is részt vett a műtétben.

- Nem láttam, hogy kés van nála - magyarázta Péter -, szóltak is előre, hogy nagyon kell velük vigyázni. De abban a pillanatban, mikor azt a törékeny asszonyt fellökte, én gondolkodás nélkül középük ugrottam. Kiment a fejemből a figyelmeztetés.

- Bocsánat a megjegyzésért - szabadkozott Kovács doktor -, nem tudtam, hogy valaki védelmében tette.

- Nem akartam megszúrni magam - szögezte le Péter.

- Ez már nem változtat a tényeken - szólt közbe a professzor, befejezve a jegyzetelést a lázlapon. - Gyógyultnak nyilvánítom - nézett Péterre.

- Mikor mehetek haza? - lelkesedett fel Péter.

- Szerintem holnap - válaszolt dr. Seres. - Van valaki, aki segít hazajutni? - kérdezte.

- Igen, Kinga - válaszolt Péter boldogan gondolkodás nélkül.

- A barátnőd? - kérdezte a professzor.

- Nem a barátnőm - kezdte a kérdés elhárítását a szokott módon -, legalábbis nem úgy, ahogy gondolja. Ő a legjobb barátom.

- Az a lényeg, hogy egyedül nehéz lenne - szólt bele a beszélgetésbe ismét Kovács doktor. - A lába még nem bírja a hosszú távú gyaloglást - magyarázta -, nem árt be-

lekarolni valakibe, így lekerül egy kis teher a műtött láb-ról.

- Mikor lesz kész a zárójelentés? - nézett kérdő tekintettel dr. Seresre.

- Szerintem 11 óra körül kijelentkezhetsz a szálloda recepcióján - viccelődött a professzor -, szerencsére fizetni itt nem kell - nyugtatta meg Pétert. - Ha kész lesz a záró, odaadom Piroska nővérnek, tőle majd átveheted.

- Köszönöm, professzor úr - nézett hálásan Péter -, és mindenkinek.

- Szívesen - válaszoltak távozóban, szinte kórusban. Az ajtóból Piroska nővér még visszaszólt: - Majd beszólok, ha megkaptam a zárójelentést.

Becsukódott az ajtó, így megköszönni sem tudta.

Még át sem gondolta a további teendőit, amikor kopogtak az ajtón.

- Gyere be - szólt ki Péter -, már azt hittem, soha nem érsz vissza a büféből - tette még hozzá.

Nyílt az ajtó, de nem Kinga, hanem Jolán lépett be rajta.

- Úgy hallom, nem engem vártál? - nézett megtört pillantással Péterre.

- Jolán - mosolygott rá Péter -, valóban azt hittem, hogy Kinga jött vissza a büféből, de ez nem azt jelenti, hogy neked nem örülök.

Jolán közben fájdalmas arccal leült az ágy melletti székre, kezét a hasára szorítva. Péter csak ekkor vette észre, hogy valami nincs rendben Jolánnal.

- Nem vagy jól? - puhatolózott. - Nagyon sápadt vagy. Fáj valamid?

- A hasam, lehet, hogy elrontottam valamivel - hazudta.

- Orvoshoz kellene menned - fogta meg a hasára szorított kezét -, vagy tudod mit? - lelkesült fel Péter. - Szólok Seres professzornak, biztos megvizsgál, és nem is kell menni sehova.

- Nem kell, hamarosan elmúlik - hárította el a lehetőséget Jolán. - Inkább mesélj, hogy vagy, mikor engednek ki?

- Már egész jól vagyok, és ezt nemcsak én mondom. Holnap hazamehetek.

- Örülök neki - mondta Jolán, de nem látszott az arcán a felhőtlen öröm -, de akkor megint nem látlak egy darabig, vagy soha többet - gördült le egy könnycsepp az arcán.

- Biztos, hogy fogsz még látni - nyugtatta Péter -, megbeszélem otthon a költözésedet, és hamarosan jövök vissza érted, és akkor majd még meg is fogsz unni.

- Bár igazad lenne - törölte meg a szemét -, azért én ezt még nem tekintem elintézettnak.

Kivágódott az ajtó, Kinga száguldott be rajta a szokásos minden elsőprő tempójával.

- Most hallom, hogy holnap hazaengednek - lelkesedett. - Bocsánat - nézett Jolánra -, nem tudtam, hogy vendéged van.

- Igen, hazaengednek - válaszolta Péter -, és igen, vendégem van. Ő Jolán - mutatta be Kingának -, már meséltem róla, tőle kaptam a zsemlét, emlékszel?

- Igen - nyújtotta a kezét Kinga -, köszönöm, hogy megmentette az éhhaláltól.

- Ő a nagynéném - tette hozzá Péter.

- Nem is tudtam, hogy neked olyan is van - nézett csodálkozva Kinga.

- Eddig mi sem tudtuk - fogta meg Kinga kezét Jolán -, tegnap derült ki, hogy a volt férjem Péter apjának a testvére.

- Elváltak? - kérdezte Kinga értetlenül.

- Meghalt - mondta Péter, és úgy gondolta, ezzel lezárta a történetet, de mint tudjuk, ez nem elégítette ki Kingát.

- Mikor? - tette fel a következő kézenfekvő kérdést.

- Kinga - szólt rá Péter -, itt most nincs mit kinyomozni, vége a történetnek. - Nyomozónak készül - magyarázta Péter Jolánnak -, ha valami felkelti az érdeklődését nem tud leállni a kérdésekkel.

- Jól van, na - nézett mérgesen Kinga -, azért nem kéne az első találkozásunkkor lejártnod. Nem vagyok anynyira bunkó rendőr.

- Ilyet Péter nem is mondott - engedte el Kinga kezét Jolán. - Három évvel ezelőtt - válaszolt Kinga utolsó kérdésére.

- Tényleg nem akarok tolakodó lenni, de nagyon érdekel a történet - mondta Kinga -, viszont most elsősorban azért jöttem vissza Péterhez, hogy megbeszéljük a hazautazást. Utána már el is tűntem, nem zavarom a további beszélgetést.

- Nem zavarasz - nyugtatta meg Péter -, csak fogd vissza a kérdezésmániádat, és kérlek, ne vedd elő a noteszodat.

- Neked olyan is van? - kérdezte Jolán.

- Van - szögezte le Kinga, mérgesen Péterre nézve -, de Péter állandóan cukkol vele, ezért előtte már nem veszem elő.

- És mire használod? - tette föl a következő kérdést Jolán, mintha átvette volna Kinga szerepét.

- Felírok mindent, ami a nyomozás szempontjából a későbbiek folyamán fontos lehet - magyarázta Kinga.

- Akkor most arra biztos nem lesz szükséged - dőlt hátra a széken megnyugodva Jolán.

Kinga egy pillanat alatt elfelejtve a korábbi beszélgetést, Péterhez fordult.

- Akkor mikor indulhatunk haza?

- Holnap délelőtt, ha elkészült a zárójelentés - mondta Péter. - Piroska nővér szól, ha megkapta Seres professzortól.

- Akkor hány órára jöjjenek? - kérdezte Kinga -, én már reggel indulhatnék haza.

- Amikor ideérsz - válaszolta Péter -, vagyis amikortól el tudsz viselni, mert, ha jól sejtem, hosszú lesz a nap.

- Akkor reggel jövök - pusztította meg Pétert Kinga -, és nem lesz nálam notesz - indult az ajtó felé és csak mintha mellékes dolgot közölne, még hozzátette: - Tegnap elkapták, aki megkéselt, gyorsított eljárásban ítélik majd el.

Péter szóhoz sem jutott, már csukódott is az ajtó.

- Sajnálom - mondta Péter, csak úgy maga elé. - Így is elég baja van annak az embernek - nézett ismét Jolánra.

- Aki bűnös, azt meg kell büntetni - szögezte le Jolán.

Csend borult a kórteremre, mind a ketten a semmibe tekintve gondolataikba mélyedtek. Próbálták átgondolni, hogy milyen lesz a jövő.

28. fejezet

Péter már hajnalban felébredt, nem jól aludt, forogtak a kerek a fejében. Előre el akarta tervezni, mit mondjon a szüleinek Jolánról. Biztos volt abban, rá tudja venni

apját, hogy fogadja be. Nem úgy ismerte, mint aki ilyen hosszú ideig tud haragudni valakire.

Ráadásul, ha igaz, amit Jolán mesélt, akkor nem is ő tehet arról, hogy Sándor otthagya a családját.

Már túl volt a reggeli tisztálkodáson. A mosdóból visszafelé odaszólt Piroska nővérnek:

- Legyen, szíves szőljon, ha készen van a zárójelentés.

- Péter, már tegnap megígértem - válaszolta Piroska nővér kicsit csípősen -, ha megígérek valamit, nem kell figyelmeztetni, hogy meg is csináljam.

Mivel Péter nem gondolta, hogy ilyen reakciót vált ki a kérése, ezért békítőleg hozzátette:

- Nem akartam megbántani, csak már nagyon szeretnék kijelentkezni - emlékeztette a nővért dr. Seres előző napi szóhasználatára.

- Szólni fogok - nyugtatta meg a nővér.

Visszasétált a szobájába, leült az ágyára. Beletúrt a hátizsákjába, kivett belőle egy újságot, amit még Jolántól kapott. Lapozgatni kezdte, de nem kötötte le a figyelmét, gondolatai elkalandoztak. Éva jutott eszébe, csak egyszer látogatta meg, akkor sem sikerült kiszedni belőle egyenes választ arra a kérdésre, ami miatt Pestre jött. Nem cáfolta, de meg sem erősítette, hogy vele táncolt. Jobban érdekelte az öltönyökhöz való viszonyulása. Jolán és Kinga többször is bejöttek hozzá. Egyre szorosabb kapcsolat kezd kialakulni Jolánnal. Elhatározta, mindent megtesz annak érdekében, hogy jobbra forduljon az élete. Valahogy meg kell győzni a szüleit, hogy fogadják be Jolánt. Biztos volt benne, hogy nincsenek olyan nagy igényei, ami miatt kevés lenne kettőjüknek az a pénz, amit az önkormányzatnál keres. Ledőlt a párnájára, a sérült lábát az ágyra fektette, a másikat lent hagyta a padlón pihenni.

Lecsukott szemmel pihent, gondolataiba mélyedve. Arra riadt, hogy kopognak. Bele sem tudott gondolni, hogy ki lehet az, már vágódott is kifelé az ajtó.

- Kinga - nézett csodálkozva Péter -, korán jöttél.

- Szerintem egy kicsit elaludhattál - lépett közelebb Kinga, és üdvözlésképpen megpuszilta Pétert -, elmúlt 11 óra. Siettem, de sajnos nem értem előbb ide. Már attól féltem, hogy leszúrsz a késés miatt.

- Örülök, hogy itt vagy. Lehet, hogy tényleg elszunyókáltam egy kicsit, mert amire utolsóként vissza tudok emlékezni, az az, hogy kicsit megsértettem Piroška nővért.

- Mivel sikerült?

- Csak arra kértem, hogy feltétlen szóljon, ha kész a zárójelentés - magyarázta Péter -, igaz, nem ezt mondta, de nagyjából az volt a válaszának az értelme, hogy ne nézzem hülyének, ha megígér valamit, azt nem felejtí el.

Ismét kopogtak.

- Szabad - szólt ki Péter, mert most nem vágódott egyből ki az ajtó.

Piroška nővér lépett be széles mosollyal az arcán - Péter, elkészült a zárójelentés, elhagyhatja az intézményt.

- Köszönöm, nővérke - hálálkodott Péter.

- Szívesen - szólt vissza az ajtóból -, de ne rohanjon el, mert a nővérpultnál várja valaki.

Péter csodálkozó szemekkel nézett Kingára, aki szét-tárt karral jelezte, hogy fogalma sincs, hogy ki várhatja a pultnál. - Ha Jolán lenne, akkor bejönne - jegyezte meg szinte csak magának.

Péter már az ágy mellett állt, és nyújtotta kezét, hogy elvegye a hátizsákját az éjjeli szekrényéről. Kinga megfogta a kezét.

- Ezt majd én viszem - mondta magyarázatképpen -, karolj belém, úgy könnyebben tudsz menni.

Péter engedelmesen belekarolt és elindultak az ajtó felé. Kinga kinyitotta és előre engedte Pétert. Kiérve a folyosóra, mind a ketten a nővérpult felé néztek, de meglepetésükre a pultból alig látszott valami. Akkora ember állt előtte, amekkorát Kinga még nem látott. A magasított pult csak a derekáig ért és széltejében is alig látszott mellette valami belőle. Háttal állt nekik, de Péter azonnal felismerte.

- Károly, hogy kerülsz te ide? - indult volna sietve felé, de a fájdalom, ami a lábába nyilallt, visszafogta a sietésében.

- Te ismered ezt az óriást? - kérdezte Kinga.

Választ nem kapott a kérdésére, mert ahogy megfordult az óriás, két hatalmas lépéssel Péter előtt termett és mint régi ismerőst megölelte. Péter próbálta viszonzni az ölelést, de az ő keze nem ért össze Károly háta mögött. Levegőben harangozó lábakkal, oxigén után kapkodva, könyörgőre fogta dolgot.

- Sikerült a késelést túlélnem, ne szorítsd ki a lelket belőlem, ... légy szíves - tette még hozzá udvariasan.

- Bocsánat - tette le Károly -, de annyira örülök, hogy felépültél, hogy nem tudtam visszafogni magam.

- Ő Károly - mutatta be Kingának, mikor a lába ismét földet ért -, ő pedig Kinga - fordult ismét Károly felé. - Honnan tudad, hogy ma kiengednek? - kérdezte, csodálkozó szemekkel nézve Károlyra.

- Éva telefonon beszélt a professzorral, tőle tudta meg, hogy ma szabadulsz - mondta ezt olyan hangsúllyal, mintha eddig börtönben lett volna. - Juli pedig elmondta nekem, amit Évától megtudott. Én meg úgy gondoltam,

szükséged lesz egy fuvarra az állomásra. Ezért jöttem -
tette még hozzá a magyarázathoz.

- Köszönöm - mondta Péter gépiesen, mert közben az
járt a fejében, hogy ezek szerint Éva érdeklődött utána,
de meg nem látogatta. - A fuvar tényleg nagyon jól jön,
mert nem tudom, hogy botorkáltam volna ki a metróig.

- Ha gondolod - ajánlkozott Károly -, leviszlek a fur-
gonhoz.

- Elég, ha a hónom alá nyúlsz - mosolygott rá Péter -,
akkor menni fog, Kinga pedig hozza a csomagomat. Kér-
hetek még valamit? - kérdezte Károlyt.

- Mondjad, ne kímélj - veregette meg Péter hátát.

- Útba tudjuk ejteni az ételosztót?

- Ezt kérned sem kell, mert Jolán és Juli ott várnak.
Nem szeretnék, ha búcsú nélkül mennél el. Különben is a
vonatod csak kettőkor indul, addig nem kellene az állo-
máson várakoznod.

- Akkor mehetünk - adta ki a parancsot Péter.

Kényelmesen utazott a furgonban, mert fel tudta fek-
tetni az ülésre a lábát. Nem kellett húsz perc, és már meg
is álltak az ételosztónál. A bejárat előtt várták őket. Jolán
Juliba karolva tartotta magát, leplezve, hogy mennyire
nehezére esik állni. Károly ismét Péter hóna alá nyúlt és
úgy segítette a járásban, hogy a lába alig érte a talajt.
Mindenki előre bement az épületbe, így utolsóként Péter
lépett be Károly segítségével.

- Isten hozott, Péter - mondták kórusban a bent lévők,
felolvasva a mögöttük lévő transzparens szövegét.

Péter meghatódva nézett végig a fogadóbizottságon,
és csak annyit tudott kipréselni elcsukló hangon: - Nem
Isten, hanem Károly.

Kinga, mint régi ismerős vegyült el az imént megismert társaságban.

Péter körülnézett a mosolygó arcokon. Sokan ott ácsorogtak a hátsó sorokban azok közül, akik nem is olyan régen összeadták a pénzt a hazaútra. Az asztalok előtti sor szétnyílt, feltárva egy szépen megterített asztalt.

- Gyere, Péter - invitálta Juli -, ebédelj velünk, még van annyi idő a vonat indulásáig.

Károly segített Péternek az asztalig, kihúzta neki a széket.

- Gyere, Kinga, jut neked is - hívta asztalhoz Juli. Jolánt a Péter jobb oldalán lévő székhez hívta, a bal oldalit pedig Kingának emelte kijebbe. Péterrel szemben leültette Károlyt is. Az asztalon lévő egy szál gyertyát meggyújtotta.

- Ez nem búcsúebéd, nem akarunk tőled végleg elbúcsúzni. Ez a bizakodás ebédje, bízunk benne, hogy nem most látjuk egymást utoljára.

- Én is nagyon bízom benne, hogy hamarosan megint találkozunk - mondta Péter, és arra gondolt, ha szerencsével jár a szüleinél, akkor már indul is vissza Jolánért.

Az ebéd csendben és elég gyorsan véget ért, így maradt idő a búcsúzkodásra is. Az eddig háttérben, csendben várakozó hajléktalanok sorban álltak az asztal előtt és egyenként búcsúztak Pétertől, hosszan szorongatva a kezét.

Az állomásra hamar kiértek Károly furgonjával. A vonat is megérkezett pár percen belül. Kinga és Károly közös erővel segítették fel Pétert a magas lépcsőn. Szerencsére a közelben talált egy üres kabint, azonnal el is foglalta. Kinga követte a hátizsákkal a kezében. Pétert megkerülve az ablakhoz lépett és lehúzta, hogy azon keresztül búcsúzzanak el.

- Jó utat - integetett Károly a peronról -, vigyázzatok magatokra.

- Mondd meg Jolánnak - szólt ki az ablakon Péter -, hamarosan jövök érte, addig is vigyázzon magára.

A vonat elindult, Károly egyre távolodott, de még anynyit hallottak, amikor azt mondta, hogy átadja az üzenetet.

Ültek egymással szemben az ablak mellett, a vonat ke-rekei monotonon zakatoltak, az ablak előtt elrobogott a XVIII. kerület, majd sík vidékké változott a látkép. Ahogy ingerszegénnyé vált a táj, azaz nem volt mit nézni, tekintetük eltávolodott az ablaktól. Egymásra néztek, egyikük sem szólalt meg hosszú ideig, pedig lett volna mit mondani vagy kérdezni. Kinga szólalt meg először.

- Min gondolkodsz? - kérdezte.

- Semmin - válaszolt Péter, továbbra is Kingát fürkészve -, vagyis sok mindenben. Gondolkoztam a tegnapon, a múlt héten, a múlt éven. Mennyi minden meg tud változni rövid idő alatt.

- Mire gondolsz? - kérdezte Kinga, és ez most nem a szokásos nyomozói kérdés volt, érdekelték Péter gondolatai.

- Arra gondoltam, ha nem veszek öltönyt, ha nem szakad el, ...

- A közreműködésemmel - szakította félbe Kinga.

- Nem te voltál a hibás - nyugtatta meg Péter -, de ha a javítása miatt nem jövök Pestre, nem ismerkedek meg Jolánnal és Évával. Akkor nem tudom meg, hogy van egy nagynéném, és hogy van egy csomó elesett, de mégis segítőkész ember. Már egész más szemmel látom a világot, mint akár egy hónappal ezelőtt. A kórházban Seres professzor elmesélte egyik nagyon nehéz esetét. Az is abban

erősített meg, hogy vannak még önzetlen emberek. Szeretnék én is közéjük tartozni.

- Péter - fogta meg Kinga a kezét -, te már eddig is közéjük tartoztál. Már rég nem lennének barátok, ha nem lennél önzetlen és nagyon jó barát, de most jut eszembe, te azért jöttél Pestre, hogy valamit kideríts. Sikerült? - kérdezte Kinga, másfelé terelve a beszélgetést, mert nem akarta az egész utat ilyen nyomasztó hangulatban végigutazni.

- Ez a másik, amin gondolkodtam - nézett ki az ablakon, mert nehezebbre esett Kinga szemébe nézni, ilyen dicséret után. - Furcsa, hogy végül is nem tudtam meg semmit.

- Nem értem - fordította maga felé Péter fejét, hogy mélyen a szemébe nézhessen.

- Nem adott egyenes választ egyetlen kérdésemre sem. Minden kérdésemre kérdéssel válaszolt. Még mindig nem tudom, hogy ki is valójában Éva? Az az Éva, akivel táncoltam, akibe beleszerettem? - nézett ki ismét az ablakon, mert félt attól, hogy amit mondani akar, nem fog tetszeni Kingának. - Nem tudom, ki ő? Kezdem beismerni, hogy igazad van.

- Miben? - kérdezett közbe Kinga, mint egy pszichológus.

- Abban, hogy nem kellene egy fantomot kergetnem - nézett ismét Kinga szemébe. - Olyan után futok, akiről azt sem tudom már, hogy létezik-e? Közben itt ül előttem valaki, aki mindenre hajlandó értem, elviseli a rigolyáimat, mellesleg többször nyíltan is, több ember előtt ki mondta, hogy szeret. Én meg, ha szóba kerül és rákérdeznek, hogy a barátnőm-e, akkor szabadkozom és azt mondom, hogy csak a barátom. Igaz, mindig hozzáteszem, hogy a legjobb.

- Péter, tudod te, hogy most miről beszélsz? - kérdezte Kinga bosszúsan.

- Igen - válaszolt Péter egyáltalán nem csodálkozva Kinga sértődöttségén. - Azt próbálom elmagyarázni, hogy ezentúl nem kergetek álmokat, és ha te is benne vagy, akkor lehetnénk többek is, mint barátok.

- Pont ezért kérdezem - nézett még mindig mérgesen Kinga. - Úgy nézek én ki, mint egy számár?

- Most nem értelek, miért lennél te számár, én ilyet nem mondtam.

- Valóban nem mondtad ki, de amit itt előadtál, abból az derül ki, hogy ha ló nincs, jó a számár is, és nekem osztottad a számár szerepet.

- Nem - tiltakozott Péter, de közben átgondolta, amit eddig mondott. - Igazad van, egy idióta vagyok, nem gondolkoztam, és nem úgy gondoltam.

- Akárhogy gondoltad, az úgy nem fog működni, én nem fogom neked pótolni Évát és nem is akarom.

- Már bocsánatot kértem - fogta meg most Péter Kinga kezét -, nem akarlak elveszíteni a hülyeségem miatt. Szeretnék továbbra is legalább a barátod lenni.

- Még meggondolom - mondta Kinga, és elhúzta a kezét -, mindig is azt hittem, hogy több is lehet köztünk, mint barátság, de nem így.

Péter hátradőlt az ülésében, nem mert megszólalni, mert félt attól, hogy még jobban elrontja a kapcsolatukat, ami már így is egy hajszálon múlt.

Szótlatlanul telt a további vonatozás, amiből már nem is volt sok hátra.

29. fejezet

Már három napja hazaérkezett a kórházból. Kinga házáig kísérte, de mikor megérkeztek, csak átadta szüleinek, mint egy csomagot, és nem létező teendőkre hivatkozva már az ajtóból visszafordult és hazament. Péternek eddig nem sikerült összehozni a beszélgetést Jolán költöztetéséről. Mindenképpen úgy akarta kezdeni a megbeszélést, hogy anyja is jelen van, mert ő tud legjobban hatni apjára. Ha őt sikerül meggyőzni, akkor már nyert ügye van. Kingát nem látta azóta, hogy megjöttek a kórházból. Félt, hogy mindent elrontott a vonaton. Nagyon rosszul tálalta az ötletét, vagy lehet, hogy ezt jól előadni nem is lehet?

Gondolataiba mélyedve lépett ki a kapun, maga előtt tolva kerékpárját. Azt az utasítást kapta dr. Serestől, hogy mozgatni kell a lábát annak érdekében, hogy minél előbb teljes értékűen tudja használni. Egyik kezével a kerékpárt tartotta, másikkal próbálta a kaput visszazárni, amikor ismerős hangot hallott a háta mögül.

- Hova-hova, szépfiú?

Megállt a kezében a kulcs, nem merte folytatni a kapuzárást, nehogy a zajjal elriassza, aki mögötte áll. Vagy csak a képzelete játszott vele.

- Éva? - tette fel félve, még mindig háttal, bizonytalan hangon kérdését. Így várt egy darabig, de mivel nem jött a válasz, lassan megfordult.

Nem képzelődött, amikor a hangot hallotta, most ott állt előtte a jelenség, vagy Éva. Vállig érő, enyhén hullámos szőke haj, majdnem földig érő, testhez simuló fehér ruha, amely minden domborulatot és hajlatot kiemel.

Arcát most sem látja, mert a szokásos álarc, s a hozzá tartozó, álla alá érő fátyol takarta.

- Éva? - tette fel ismét a kérdést Péter. - Tényleg te vagy? Talán csak képzelődöm és nem is létezel? - Választ továbbra sem kapott. Hosszú ideig csak nézték egymást. Péter rájött, hogy itt az ideje, választani kell. Vagy az álom, vagy a valóság. Inkább a valóság - döntötte el magában.

- Éva - szólalt meg most már határozottan -, elkéstél. Szerelmes voltam beléd, gondolom, ezt akartad elérni. Hosszú évek óta, mint egy alvajáró éltem, de most már vége. Addig feszítetted a húrt, amíg el nem pattant. Ha eddig felfedted volna, hogy ki vagy, talán lehetett volna valami köztünk, csak közben felébredtem. Van nekem egy barátnőm - remélem még mindig az - gondolt Kingára magában -, akit szeretek. Nagyon elrontottam a dolgot, amikor bevallottam neki, de remélem, egyszer helyre tudom hozni. Őt régebben ismerem, mint téged, és nélküle már nem bírnám ki. Ha nem látom olyan, mintha nem kapnék levegőt, és ha nem haragszol, most mennem kell Kingához, mert vissza kell őt szereznem.

- Ne menj sehova - szólalt meg végre a jelenség. Megfogta az álarcot és egy mozdulattal levette a szőke parókával együtt.

Péter lába elgyengült, majdnem összecsuklott, még szerencse, hogy kapaszkodott a kerékpárjába. A csodálkozástól elcsukló hangon, csak annyit tudott kinyögni: - Kinga!

Hosszú szünet után tudta csak folytatni: - Miért csináltad ezt velem?

- Meg tudsz nekem bocsátani? - kérdezte Kinga, mert érezte, hogy ebben a játékban túl messzire ment. - Ígérem

neked, most vettem fel utoljára ezt a jelmezt, de csak így tudtam meggyőződni róla, hogy tényleg engem, Kingát szereted. Szakítanod kellett Évával és meg kell vallanom, nagyon jól csináltad.

- Még nem válaszoltál - erőszakoskodott Péter -, miért csináltad ezt?

- Ártatlan tréfának indult - kezdett magyarázkodni Kinga. - Álcázási gyakorlatnak szántam. Túl jól sikerült. Te, aki akkor már majdnem fél éve ismertél, nem vetted észre, hogy ez csak egy jelmez rajtam. Nagyon jó volt veled táncolni, tetszett nekem, hogy megölelsz. Tánc közben összeért az arcunk. Ebben az élményben lehet, hogy soha nem lett volna részem, ha fel nem veszem ezt a jelmezt. Utána én szenvedtem a legjobban, amikor két éven keresztül mindig Éváról áradoztál nekem.

- Másodszor miért öltöztél be? - kérdezte Péter, már kevésbé ellenségesen.

- Mert nagyon hiányoztál - vallotta be Kinga. - Szerettem volna megint táncolni veled.

- Táncolhattunk volna akkor is, ha nem veszel jelmezt.

- Igen, de az nem lett volna ugyanaz. Egész idő alatt tekintgetél volna körbe, hátha meglátod Évát. Így meg egy szerelmes fiúval táncolhattam, aki úgy ölelt, ahogy még senki.

Péter szeme elkalandozott Kinga melleire, vagyis inkább Évára. - És ezek hogy nőttek meg ennyire? - kérdezte kaján mosollyal az arcán. - Neked nincs ekkora.

- Jaj, ezektől elfelejtettem megszabadulni.

- Nekem teljesen természetesnek tűnt - állapította meg Péter. - Tánc közben néha hozzáért a karom, eszembe nem jutott volna, hogy nem igaziak. Mikor szorosan hozzám bújtal, éreztem a mellbimbód.

Kinga benyúlt a melltartójába és mindkét oldalról kiemelt egy-egy vízzel töltött óvszert. Közben csak úgy mellékesen megjegyezte: - Lehet, hogy elől volt a csomó.

- Hagyhattad volna - incselkedett Péter -, jól néztek ki ott, ahol voltak.

- Tudom, hogy teszik a fiúknak a nagy mell - nézett a földre érkező, már kidurrant óvszerek után -, de elárulok egy titkot. Akinek ilyen fiatalon ekkora a melle, annak negyven éves korára már megereszkedik, és nincs az a melltartó, amelyik továbbra is szép formát ad nekik. Arról nem is beszélve, ha közben szült egy-két gyereket. Anyukámnak ennyi idős korában kisebb volt, mint most nekem, és nézd meg most milyen.

- Bevallom neked, amikor először találkoztam vele, egész lenyűgöztek a mellei - gondolt vissza az első alkalomra Péter. - Ha később neked is olyan lesz, akkor máris jobban tetszik a mostani.

- Ha ezt már ilyen jól kiveséztük, akkor most járunk egymással? - kérdezte Kinga, és már egészen Péter előtt állt, ölelésre emelt karokkal.

- Már csak egyet beszéljünk meg - ölelte erősen magához Kingát -, hogyan szólítsalak? Éva vagy Kinga?

- Ahogy neked tetszik - csókolta szájon most először, amióta megismerték egymást. - Ha lehet, én az Évát szívesen elfelejteném - lépett kicsit távolabb Pétertől.

- Igazad van - húzta ismét magához Péter, és most ő kezdeményezett. Megcsókolta most már egész hosszan. - Jobban teszem, ha én is elfelejtem Évát.

- Most jut eszembe, indultál valahova? Veled mehetek? Már olyan régen tekintünk egymás mellett, vagy ha akarsz, versenyezhetünk is.

- Versenyre még nem vállalkoznék - szabadkozott Péter -, de Seres professzor tanácsára hallgatva, meg akartam mozgatni a kicsit elpuhult izmaimat - magyarázta. - Mellesleg hozzád indultam, és már meg is érkeztem.

- Akkor induljunk el csak úgy vaktában - javasolta Kinga.

Kerekeztek egymás mellett, szó nélkül. Kinga engedte, hogy Péter diktálja a tempót. Hosszú ideig nem szóltak egymáshoz, mégis mintha azonos gondolatok járnának a fejükben, időnként egymásra néztek szélesen mosolyogva. Még soha nem voltak ilyen boldogok együtt.

- Honnan tudtad, hogy nem mentem vissza Pestre? - törte meg a hosszú hallgatást Kinga.

- Nem tudtam - válaszolta Péter.

- Azt mondtad, hozzám indultál.

- Igen, de azt nem tudtam, hogy találkozunk-e, csak abban voltam biztos, hogy látni szeretnék - magyarázta Péter. - De tényleg, miért nem vagy Pesten?

- Szabadságot vettem ki erre a hétre, gondoltam, jól esne, ha ápollak.

- Eddig nem valami sok ápolást kaptam - állapította meg Péter.

- A vonaton nagyon felhúztam magam azon, amit mondtál.

- Nem akartalak megbántani.

- Sokat gondolkodtam rajta, amikor hazaértem - nézett maga elé Kinga, kicsit szégyenkezve -, és akkor jöttem rá, hogy semmi jogom megsértődni. Én hoztalak ebbe a helyzetbe. Belegondoltam, én hogy éreztem volna magam, és már megbántam, amit tettem. Évek óta kétségek közt tartottalak, de már nem fedhettem fel magamat úgy,

hogy odaállok eléd, és azt mondom, én vagyok Éva. Akkor biztos megutáltál volna. Várom kellett, amíg magadtól arra az elhatározásra jutsz, hogy nem kergetsz tovább egy fantomot. Ezért találtam ki, hogy még egyszer magamra veszem a jelmezt.

- Elég rizikós vállalkozás volt - állapította meg Péter -, mert mi van akkor, ha megörülök Évának és utána hallani sem akarok rólad.

- Mindent egy lapra tettem fel - válaszolta határozottan Kinga. - Ha mégis Évát akartad volna, akkor nem fedem fel a kiléteimet, és én, azaz Éva szakított volna veled, csak még mindig lehetett volna probléma abból, ha odaugrasz és lekapod az álarcomat. Ezért álltam olyan távol tőled. A fájós lábaddal nem értél volna utol. Szerencsére nagyon jól alakult az egész. Jól esett, amit rólam mondtál Évának.

- Komolyan is gondoltam - nyugtatta meg Péter.

- Nagyon régóta vártam ezt a napot - nézett ismét mosolyogva Péterre. - Amikor először megláttalak az iskolaudvaron, már akkor beléd szerettem.

- Én nem tudom, mikor. Elég hosszú folyamat volt - gondolkodott el Péter. - Eleinte utáltam, hogy annyira ragadsz rám. Aztán, hosszú idő múlva, kezdtem jól érezni magam veled, utána azt vettem észre, hogy ha egy nap nem találkozunk, akkor már hiányzol. Persze még ekkor is úgy gondoltam rád, mint jó barátira. Amikor Pesten, többször egymás után, mindig más és más rákérdezett, hogy te vagy-e a barátnőm, én meg azt hajtogattam, hogy csak a legjobb barátom, akkor jöttem rá, hogy ez hazugság. Akkor már szerelmes voltam beléd. Ezért vallottam be a vonaton, elég bénán.

- Nem volt béna - vigasztalta Kinga -, csak akkor, még nem fogtam fel, hogy mit csináltam veled.

Ekkorra visszaértek oda, ahonnan elindultak. Péter leszállt a kerékpárról.

- Nekem egy napra ennyi sport elég volt - nézett Kingára. - Bejössz? - kérdezte.

- Ma nem - válaszolta Kinga -, szeretnék egy kicsit egyedül lenni, hogy megemésszem, ami ma történt.

Odalépett Péterhez, lágyan és hosszan szájon csókolta.

- Holnap meglátogatlak - bontakozott ki Péter öleléséből, felpattant a kerékpárjára és sebesen eltekert.

30. fejezet

Reggel, már korán csengetett Kinga Péteréknél. Kis időbe beletelt, amíg kisántikált a kapuhoz.

- Fáj a lábad? - kérdezte Kinga.

- Igen - válaszolta Péter -, lehet, hogy tegnap kicsit túlterheltem. Akkor fel sem tűnt.

Sikerült kinyitni a kaput, így végre Péter nyakába ugorhatott Kinga, amitől kicsit felszisszent, de állta a sarat. Az első csók után kicsit hátrább lépett.

- Ne haragudj, nem tudtam magam visszafogni. Semmit nem aludtam az éjjel, legszívesebben rohantam volna hozzád.

- Én sem - válaszolta Péter -, minden gondolatom nálad járt, csak ritkán zavarta meg, amikor belenyilallt a fájdalom a sebbe. Dr. Seres figyelmeztetett rá, hogy ez már így lesz, ha időváltozás jön.

- Tudod milyen jól meg lehet élni az időjósaslásból? - ugratta Kinga. - Ráadásul, ha odafigyelsz, te még el is tudod találni, hogy milyen idő jön.

- Bejössz? - kérdezte csak úgy mellékesen Péter. - Vagy figyeljük az időjárást itt a kapuban? - mosolygott talányosan Kingára. - Most jól jönne a noteszod, felírhatjuk, hogy milyen az időjárás, én meg elmondom, milyen fájdalmakat éreztem éjjel.

Kinga szokásával ellentétben most nem boksolt az oldalába, hanem újból megölelte.

- Nem hoztam noteszt - mondta széles mosollyal -, szabadságon vagyok és nem hagyom, hogy felbosszants.

- Eszembe sem jutott - puszilta meg Kinga homlokát. - Örülök, hogy ilyen korán jöttél - ölelte meg ismét kicsit szorosabban.

- Mit szeretnél csinálni a nap folyamán?

- Nem terveztem semmi különöset - nyitotta Kinga előtt a bejárati ajtót. - Majd elütjük valahogy az időt. Meddig érsz rá? - kérdezte Péter.

- Egész nap ráérek, nincs otthon semmi munkám - nézett Péterre, mert érezte, hogy kérni akar valamit. - Miért kérdezed?

- Eddig nem sikerült beszélnem a szüleimmel Jolánról - válaszolta magyarázatként Péter. - Ma korán érnek haza, ráadásul együtt. Arra gondoltam, ma megemlítem a dolgot.

- Ehhez szeretnél egy kis háttértámogatást? - kérdezte Kinga.

- Igen, nem mintha félnék előhozakodni a témával, de biztos kíváncsiak lennének a véleményedre.

- Maradhatok, ha ez segít, de én alig ismerem - válaszolta Kinga.

- Jó emberismerő vagy - tessékelt be a nappaliba Péter -, ezt a szüleim is tudják, így biztos, hogy kikérik a véleményedet.

- Annyit mondhatok, hogy nekem szimpatikus.

- Ez bőven elég lesz - nyugtatta Péter.

Hamar eltelt a nap, sokat nevettek beszélgetés közben. Ebéd után sétáltak egy keveset. Péter lába ma hamarabb elfáradt, mint előző nap. Délután kártyáztak egy keveset és társasjátékot is játszottak.

Nyílt a bejáratú ajtó, amin először Sára lépett be, de szorosan mögötte ott volt Péter apja is. Kinga azonnal felugrott, hogy üdvözlje őket.

- Csókolom, Sára néni, Pali bácsi - puszilta meg mind a kettőt.

- Szervusz, Kinga - ölelte meg Sára -, hányszor mondtam már, hogy felejtsd el a nénizést meg a bácsizást. Amíg gyerekek voltatok, elfogadtam, de azóta felnőttem.

- Azt is nehezen szoktam meg, hogy tegezhetlek benneteket, de erről nem tudok leszokni - magyarázta. - Nálam a megszólításokhoz hozzá tartozik. De ha nagyon zavar, megpróbálom magamra erőltetni, hogy elhagyjam. Remélem, sikerül - tette még hozzá.

- Nem zavar és nem is leszúrásképpen mondtam, csak szeretném, ha éreznéd, hogy te itt már régóta családtag vagy - simogatta meg Kinga arcát. - Amúgy, hogy telt a napotok? - kérdezte -, örülök, hogy nem hagyod egyedül unatkozni Pétert.

- Jól eltelt - lépett oda Péter is üdvözölni a szüleit -, de örülök, hogy ilyen korán megjöttek, mert valamit meg szeretnék beszélni veletek - kezdte mondandóját Péter, és nem véletlen többes számban.

- Miről akartok beszélgetni? - üdvözölte Pál is Pétert és Kingát. Közben megfordult a fejében, hogy itt valami komoly bejelentés jöhet, ha a fia így kezdi a mondandóját.

- Gyertek be a nappaliba - invitálta őket Péter -, üljetelek le.

Péter apja most már biztos volt benne, hogy a fiatalok bejelentik az eljegyzésüket - fűzte tovább korábbi gondolatát, és egyre szélesebb mosollyal foglalt helyet. Megfogta Sára kezét és jelentőségteljesen ránézett. - Hallgatunk, fiam - nézett Péterre. - Mit akarsz mondani?

- Eddig nem sokat beszélgettünk, azaz nem sokat meséltetek apu bátyjáról, Sándor nagybátyámról - kezdte felvezetni a történetet Péter -, én nem is találkoztam vele soha.

- Régi história ez, Péter - nézett szomorúan fiára Pál, mert kénytelen volt rájönni, hogy itt most nem lesz eljegyzés, és ez a téma őt elég kínosan érinti -, nem kellene bolygatni a múltat.

- Nem bolygatni akarom, csak érdekel, hogy miért nem tartottátok a kapcsolatot ilyen hosszú időn keresztül?

- Jó, elmesélem - adta meg magát Pál. - Nagy volt a korkülönbség kettőnk között. Én felnéztem rá, bíztam benne, erős támaszom volt, amíg itthon lakott. Nagyon egyedül maradtam, amikor elköltözött.

- Azt hiszem, én, mint kívülálló - szólt közbe Sára -, jobban el tudnám mesélni.

- Jó, akkor mondd el te - hagyta jóvá Pál. - Nekem úgysem menne részrehajlás nélkül.

- Igen, nagy volt köztük a korkülönbség - kezdett bele Sára -, és itt a faluban a fiúk a koruknak megfelelő csoportba tudtak csak bekerülni. Abban az időben bandák-

nak hívták őket - magyarázta Sára. - Sándor beemelte apádat az ő bandájába, ahol ő vezető szerepet töltött be. Mivel nem találkoztaál vele, nem tudod, hogy Sándor lényegesen erősebb felépítésű volt, mint öccse. Már gyerekkorában szeretett fával dolgozni, állandóan a fészeken volt és fűrészelt, kalapált, mindig fabrikált valamit. Ettől a felsőteste úgy ki volt dolgozva, mintha konditerembe járt volna. Abban az időben sokat számított a fiúk között, hogy ki milyen erős. Mellette apád, elég csenevésznek tűnt - nézett bocsánatkérően férjére Sára. - Ne sértődj meg - kérte Pált -, de fontos, hogy így meséljem, mert ebből fogja a legjobban megérteni.

- Meséld tovább, ahogy te láttad - törődött bele Pál -, úgy is látják, hogy most sem vagyok egy díjbirkózó. Én anyámra hasonlítottam, ő törékeny, alacsony asszony volt. Apám mellette óriásnak tűnt, Sándor az ő alkatát örökölte.

- Testi erejének köszönhetően - folytatta Sára a történetet -, mindent el tudott érni a bandatagoknál. Még azt is, hogy a testvérét teljes értékű tagként kezeljék. Amikor felköltözött Pestre, Pál egyedül maradt a bandában. Nem tudta magát a továbbiakban se megvédeni, se elfogadtatni. Kénytelen volt otthagyni őket. A korosztályának megfelelő társaság pedig már nem fogadta be.

- Egyedül maradtam - vette át a szót Pál -, és nemcsak a testvéremet, a védelmezőmet veszítettem el, hanem azt a közösséget is, ahol voltam valaki - nézett maga elé szomorúan. - Igaz, csak a bátyám jóvoltából lehettem. Akkor még alig múltam tíz éves, és nagyon egyedül maradtam, és emiatt őt okoltam, meg azt a lányt, aki miatt elhagyott.

- De hát ő nem tehet róla - szólt közbe Péter -, már én is tudom, hogyha valakibe beleszeret az ember, akkor

menni kell utána, még akkor is, ha a végén rosszul sül el a dolog. Ráadásul ők tényleg megtalálták a boldogságot, szépen éltek, míg a nagybátyám meg nem halt.

- Ezt meg honnan tudod? - nézett rá csodálkozva apja.

- Találkoztam Jolánnal - mondta ki határozottan, mint aki tudja, hogy itt az alkalom -, ti csak Jolinak hívjátok.

- Hol és hogyan találkoztál vele? - kérdezte Sára, és megfogta férje kezét, mintha félne valamitől.

- Meséltem, hogy mikor először jártam Pesten - kezdte mesélni a történetet most Péter -, egy hajléktalan asszony segített először abban, hogy éhen ne haljak, utána meg, hogy legyen pénzem a hazaútra.

- Joli volt az? - kérdezte Sára és könny szökött a szemébe. - Milyen kicsi a világ - mondta alig hallhatóan.

- Igen - válaszolta Péter. - Nagyon rossz körülmények között él - tette még hozzá.

- Miért? - nézett Pál csodálkozó szemekkel fiára. - Jól menő asztalosműhelyük volt Pesten. Szép nagy házban laktak. Amikor eltemettük Sándort, egy szóval sem említette, hogy nehézségei vannak.

- Akkor még lehet, hogy nem is tudta - magyarázta Péter.

- Amúgy is - szólt közbe Sára -, ha tudott volna róla, gondolod, téled kért volna segítséget?

- Igazad lehet - mondta Pál. - De mi történt?

- Ez is hosszú történet - kezdte Péter.

Pál felállt, kiment a konyhába, behozott egy üveg bort négy pohárral, töltött mindenkinek és visszaült eddigi helyére. - Ráérünk - mondta fiának -, meséld el nekünk.

Péter részletesen elmesélte, amit Jolántól hallott. Nem hagyta ki azokat a részeket sem, hogy milyen odaadással ápolta már akkor is, amikor még nem tudta, hogy rokonok.

A mesélés közben néha anyjára tévedt a tekintete és látta rajta, hogy megrázza a történet. Péter szorosan fogta Kinga kezét, mintha abból erőt tudna meríteni a folytatáshoz.

- Megígértem Jolánnak, hogy befogadjuk - zárta le a mondandóját.

- Ezt hogy gondoltad anélkül, hogy velünk meg nem beszéled? - kérdezte apja, de a hangjában nem volt semmi harag, semmi elutasítás. - Kinga - fordult, most először a lányhoz -, te is találkoztál vele?

- Igen, ha jól emlékszem kétszer.

- Háromszor - helyesbített Péter.

- Ez mindegy - szakította félbe vitájukat Pál -, jó emberismerőnek tartalak, mi a véleményed róla?

- Nekem szimpatikus - válaszolta határozottan Kinga -, kedves, művelt, csak sajnos meglátszik rajta, hogy az utcán él egy ideje. Láttam rajta, hogy Pétert nagyon megszerette, és ez akkor is így lenne, ha nem derül ki, hogy rokonok.

- Mikor költözne? - kérdezett közbe Sára, aki már eldöntötte, segíteni kell.

- Várjál már, kedvesem - intette le Pál -, befogadjunk egy idegent?

- Nem idegen - szögezte le Sára -, a bátyád felesége, és segítségre van szüksége.

- Hova fektetnék? - kérdezte még mindig ellenkezve Pál.

- A vendégszobát kisajátítottad műhelynek - mondta a kész tervet Sára -, azt kiköltöztetjük a fészerbe és régi funkciója szerint fogjuk használni azt a helyiséget. Péter szobájában két heverő van, az egyiket átvisszük, azon alhat Joli.

- Ha Kinga itt akar aludni, akkor hova fektetjük? - kérdezte feleségét, próbálva megvédeni Kinga érdekeit, mintha rászorulna.

- Legfeljebb nem alszom itt egy darabig - mondta Kinga, hogy segítsen Sára tervének megvalósításában.

- Ha befogadjuk, akkor etetni is kell - szögezte le Pál.
- Miből?

- Nem egy nagyigényű asszony - próbálta megnyugtítani apját Péter -, a fizetéséből mind a ketten meg fogunk élni.

- Segíthet is nekünk - terelte másfelé a beszélgetést Sára. - Teljesen el van hanyagolva a kertünk. Nekünk a munka mellett nincs rá időnk. Ha ő rendben tartaná, annak még haszna is lehetne.

- Jól van, úgy látom, alul maradtam, fogadjuk be - mondta ki az áment Pál. - Hiába ellenkezem, minden mondatomra van két-három ellenérvetek, és amúgy is többen vagytok. Pedig leendő menyemtől elvártam volna, hogy mellém áll.

Ezt a megjegyzést, Kinga kivételével, mindenki elengedte a füle mellett. Ő elmosolyodott, de csak úgy, hogy a többiek ne vegyék észre. - Ezen dolgozom elég régóta - gondolta és megszorította Péter kezét.

31. fejezet

Péter elhatározta, hogy szombaton ismét felutazik Pestre, összepakolja Jolán csekély mennyiségű poggyászát és hazahozza. Biztos volt benne, hogy rövid idő alatt megszeretteti magát minden új családtaggal.

Kinga minden napot Péterrel töltött és fel sem tűnt neki, hogy egyre bensőségebbé a kapcsolatuk. Természetessé vált, hogy minden idejüket egymással töltik. Szépen lassan, ahogy Péter könnyen elfáradó lába engedte, berendezték Jolán szobáját. Annak érdekében, hogy minél tisztább és otthonosabb legyen, ki is tapétázták. Kinga hozott egy posztert, amit be is kereteztetett. Van Gogh napraforgói voltak a képen, amitől a szoba olyan lett, mintha mindig besütne a nap. Az egyik munkával telt nap után, már hanyatlott a nap fénye, leültek egymás mellé arra az ágyra, amit eddig Kinga használt, ha Péteréknél aludt. Kinga megfogta Péter kezét és körbenézett a szobában.

- Szerinted tetszeni fog neki? - kérdezte.

- Igen - mondta Péter, és ő is körüljárta tekintetét -, ilyen szép helyen az utóbbi pár évben biztosan nem aludt. Remélem tetszeni fog neki a tapéta - gondolkozott el, és visszatért tekintete Kingára. - Azt sem tudom, hogy milyen az ízlése. Jóformán nem is ismerem - állapította meg alig hallhatóan.

- Nagyon jó az ízlése - próbálta megnyugtatni Pétert Kinga -, szereti a tiszta, világos szobákat. A kényelmes heverőket. A mindig kellemesen meleg otthont.

- Akkor szeretni fog itt lakni - állapította meg Péter. - Ez a szoba minden igényét ki fogja elégíteni.

- Mikor indulsz érte? - kérdezte Kinga. - Veled menjek?

- Úgy terveztem, hogy szombat reggel indulok - válaszolta Péter -, akkor ebédidőben érek az ételosztóba. Gondolom, ott találom, ha nem lesz más dolga, de mi lenne? - gondolkodott el Péter. - Ha akarsz, velem jöhatsz.

- Szeretnék - szögezte le Kinga. - Legalább segíték a vonatra való felszállásnál meg a leszállásnál.

- Olyan jó vagy hozzám - állapította meg Péter és megölelte Kingát -, nem is tudom, hova tettem a szemem, amikor Évába beleszerettem.

- Ezt én sem tudom - adott egy rövid, határozott csókot Péternek -, ha megkérdezném, hogy mi tetszett rajta, azt mondanád, a melle?

- Az lehet - nevetett Péter Kingára -, de vedd figyelembe, hogy az arcát eltakarta, arról nem mondhatok semmit. Azért, mivel megtanítottad, hogy mindenkit jól meg kell figyelni, mást is el tudok mondani, ami tetszett rajta.

- Mik tetszettek? - kérdezte Kinga.

- Először is - kezdte Péter a felsorolást -, nagyon jól táncol, odaadó a táncban, simulékony, minden rezdülésre figyelt és mindig úgy mozdult, ahogy vártam tőle. Nagyon kedves, hálás, előzékeny, segítőkész, gyönyörű volt a haja - nevette el magát Péter.

- Nem csoda - válaszolta Kinga -, jó drága volt a páróka. Egyszer majd táncolsz velem is? - kérdezte és megölelte Pétert.

- Remélem - nézett a távolba Péter. - Az esküvőnkön biztos.

- Nekem milyen tulajdonságaim vannak? - kérdezte Kinga, és hagyta elmenni a füle mellett a burkolt lánykért.

- Undok vagy, erőszakos, soha nem azt csinálod, amit elvárnék tőled - incselkedett Péter.

- Nem is ilyen vagyok - bökte oldalba Kinga.

- Vicceltem - ölelte át szorosan Péter -, minden, amit Évára mondtam, azt rád gondoltam. Közben rájöttem, hogy igazad van, nem is ismertem, csak megőrültem érte.

- Nagyon sajnálom, hogy kitaláltam ezt az egészet - nézett a távolba Kinga. - Csodálom, hogy még szóba állsz velem. Ha nem lett volna Éva - nézett kérdő tekintettel Kinga -, akkor is így alakulnak a dolgok?

- Mire gondolsz? - kérdezte Péter.

- Belém szerettél volna akkor is? - tette egyértelművé a kérdést.

- Mindig úgy gondoltam rád, mint testvéremre - válaszolta Péter -, de egyszer csak rájöttem volna, hogy te vagy az egyetlen nő a lakatlan szigeten.

- Volt az osztályban még egy pár lány - emlékezett vissza Kinga -, volt, aki szebb és csinosabb volt nálam.

- Volt, tudom - nyugtázta Péter -, de mindig együtt voltunk, esélyem sem volt szemet vetni másik lányra.

- Sajnálod?

- Végül is nem. Mindegyik elég sekélyes volt. Egyikkel sem tudtam volna megmenteni az öngyilkos jelöltet.

- Azt én mentettem meg - szögezte le Kinga.

- Nem mindegy? Ott voltam én is. Velük nem kaptak volna el a drogtermesztők, nem kötöznek a székhöz, aztán nem töltjük a rendőrségen az éjszakát - folytatta Péter a visszaemlékezést a Kingával folytatott kalandos életről.

- Nem kellett volna egyiket sem kimenteni a templom pincéjéből. Szerintem velük unalmas életem lett volna.

- Tudsz te is izgalmat hozni az életedbe, nem kellek én ahhoz - emlékeztette Kinga. - Egyedül mentél Pestre, egyedül kerültél a hajléktalanok közé. Még szerencse, hogy az őrangyalod veled volt és oda küldte Jolánt.

- Van valami igazad.

- Másodszor is egyedül mentél Pestre, akkor meg megszúrattad magad. Szögezzük le, nélkülem is tudsz kalandos életet élni.

- Mondtam már, hogy igazad van.
- De erről jut eszembe - váltott témát Kinga. - A temp-lom pincéjébe vissza kellene menni.
- Felejsd el, én nem megyek veled - nézett bosszúsan Péter.
- Miért? - csodálkozott Kinga. - Jól meg kell szervezni az expedíciót és akkor sikerülhet. Annak a sok arany-nak ott kell lenni valahol, csak múltkor hamar kimerült a lámpám.
- Nem akarok még egyszer oda menni - szögezte le Péter. - Múltkor is a frász tört ki, pedig ott voltak a szü-leid. Sötét, szűk, nyirkos ott minden. Remegett kezem-lábam - ismerte be Péter -, és nem magamat féltettem, hanem attól féltem, hogy már nem is élsz. Lehet, hogy van egy kis szűktér-iszonyom, és a sötétség sem segített feldolgozni. Amikor maghallottam a hangod, akkor kezdtem megnyugodni és már gondolkodni is tudtam.
- Megmentettél - ölelte meg szorosan Kinga -, csak ez számít, meg az, hogy akkor éreztem meg, hogy rád szá-míthatok. Bevallok neked valamit. Amikor kinyílt az aj-tó, amit nagyon ügyesen kinyitottál, és megláttam, hogy ott térdelsz előttem, én már tudtam, hogy mi egymásnak vagyunk teremtvé.
- Azért egy kis gúnyolódástól nem riasztott el.
- Gondold át a helyzetet - magyarázta Kinga. - A szü-leim ott álltak mögöttem, nem ugorhattam a nyakadba, közölve, hogy te vagy életem nagy szerelme.
- Szerintem, ők már régen tudták - jelentette ki, mint kész ténym Péter.
- Akkor mikor megyünk? - kérdezte Kinga.
- Hova? - nézett csodálkozva Péter.

- Vissza a templomba.
- Én nem megyek sehova - vágta rá Péter határozottan.
- Jobb, ha beadod a derekadat, addig úgysem hagylak békén.
- Kinga, könyörgöm, ne csináld ezt velem - tette össze kezeit Péter, mintha imádkozna -, tudod, hogy nem tudok neked nemet mondani.
- Ezt szerettem volna hallani tőled - mosolygott Kinga. - Akkor mikor indulunk?
- Mondtam már, hogy soha.
- Én arra gondoltam, hogy szombatig - kezdte győzködni Pétert Kinga - van még két napunk, ha holnap reggel elindulunk és még ha valami nem-várt közbe is jön, akkor is szombaton indulhatunk Pestre.
- Semmi nem-várt nem fog közbejönni - szögezte le Péter.
- Én is ezt mondom, hogy nem jön, de ha mégis?
- Nem jön közbe semmi, mert nem megyünk. Nincs semmi keresnivalónk abban a templomban - ellenkezett Péter.
- Ott a sok arany - mondta Kinga -, azt keressük.
- Nem keressük, csak te keresed.
- Azt akarod, hogy egyedül menjek? - kérdezte Kinga Péter lelkére hatva.
- Azt akarom, hogy ne menj sehova, se velem, se nélkülöm.
- Márpedig - nézett Péterre elszántan Kinga -, én megkeresem azt az aranyat. Holnap odamegyek, csak jobban felkészülök és nem számítok segítségre.
- Nem mész egyedül!
- De megyek! - mondta Kinga már kiabálva.

- Nem mész egyedül - kiabált már Péter is -, akkor inkább veled megyek.

Kinga egyből a nyakába ugrott, össze-vissza csókolta.

- Bízom benne, hogy meg tudlak győzni.

32. fejezet

Hamar eljött a reggel. Péter nem aludt sokat. Ha kicsit elbóbiskolt, rémálmok gyötörték. Sötét, nedves falak próbálták összenyomni. Amikor felriadt, az orrában ott érezte a nedves, penészes levegőt. A lepedő alatta hurkába csavarodott és hiába igazította ki, minden felriadáskor nyomta az oldalát. A párnáját háromszor fordította meg, hogy száraz oldalt találjon, pedig csak két oldala volt. Reggel úgy érezte, megkönnyebbülés, hogy felkelhet. Még alig derengett az ég alja, már talpon volt és próbálta átgondolni, mire lehet szükségük ahhoz, hogy ez a kaland ne végződjön katasztrófával. Félt attól, hogy minden váratlan eseményre úgysem tud felkészülni. Érezte, hogy Kinga felkészültségére nem nagyon számíthat, mert még eddig egyszer sem gondolta át kellőképpen a várható és nem is annyira lehetetlen következményeket. Már tele volt a hátizsákja, amikor kopogást hallott. Csendben ment ajtót nyitni, mert nem akarta, hogy a szülei felébredjenek ilyen korán.

- Csakhogy kinyitod - méltatlankodott Kinga az ajtóban -, már azt hittem, hogy még alszol.

- Alsom? - méltatlankodott Péter. - Egész éjjel nem aludtam.

- Pedig egy ilyen kalandra kipihenten kell indulni - közölte Kinga, mintha ez nem lett volna világos Péternek.

- Tudom - méltatlankodott Péter -, rémálmaim voltak attól a „kalandtól”, amit megint kitaláltál - nyomta meg Péter a *kaland* szót.

- Nem lesz semmi baj - nyugtatta Kinga -, mindenre felkészültem - mutatott a kis reklámszatyorra a kezében.

- Mivel raktad tele ezt a hatalmas szatyrot? - kérdezte némi gúnyjal a hangjában.

- Hoztam csipszet, csokit, ásványvizet - sorolta Kinga az elengedhetetlen kellékeket -, meg egy zseblámpát - fejezte be a felsorolást azzal, amivel Péter szerint kezdeni kellett volna.

- Tiszta fehérenemű, nincs nálad? - gúnyolódott tovább Péter. - Pedig lehet, hogy szükséged lesz rá.

Kingának csak most szúrt szemet a Péter kezében lógó, kövérre tömött hátizsákja. - Te meg hány napra készültél? - nézett csodálkozva Kinga. - Mi az a sok minden, amivel így kitömted.

- Csipsz az nincs benne - válaszolta Péter -, de induljunk, mert minél előbb túl akarok lenni az egészen.

Kinga a kerékpárját az utcán hagyta, így ő nyitotta a kaput Péternek, hogy a sajátját áttolhassa megállás nélkül. Kényelmes tempóban tekertek egymás mellett. Ilyen korán csak ők ketten voltak az úton. Sokáig nem szóltak egymáshoz.

Kinga is csak akkor szólalt meg, amikor meglátták a keresett templom beomolni készülő harangtornyát.

- Örülök, hogy velem jöttél - mondta, továbbra is egyenesen előre nézve.

- Én nem - válaszolta Péter -, de sokkal jobb, mint-hogy otthon idegeskedjek.

Közben odaértek a bejárat elé. A nehéz tölgyfa ajtó egyik szárnya résnyire nyitva, pont ahogy a legutóbbi kalandkor hagyták. Péter körülnézett, megállapította, hogy senkit nem érdekel ez az elhagyott templom.

A bejárat előtti homokos területen a szeles idő elfújta legutóbbi látogatásuk nyomait. Mintha száz éve nem járt volna itt senki. Kinga letámasztotta kerékpárját és már nyitotta is az ajtót.

- Nem jössz? - kérdezte Pétertől.

- Tényleg muszáj oda bemennünk? - kérdezte Péter, de válasz nélkül is tudta, hogy Kinga, ha elindul valahova, akkor nem áll meg félúton.

- Gyere - intett Kinga -, nem lesz semmi baj.

Péter összeszedte minden bátorságát, félretette szűk-tér-iszonyát és a nedves, nyirkos helyektől való viszolygását, és odalépett Kinga mellé.

- Menjünk - mondta nem túl lelkesen.

Nem kellett keresni a lejáratot, egyenesen a sekrestyé-hez mentek. A közepén lévő pincelejárát is nyitva volt, ahogy hagyták. Péter ment elől, ahogy az illemtankönyvekben tanulta, csak hátraszólt Kingának: - Világíts elé, akkor te is látod, merre megyek.

Felgyulladt a nem túl erős fénnel megáldott zseblámpa, amit Kinga hozott.

- Hát ehhez nem kell napszemüveg - állapította meg Péter, persze csak magában.

Gyorsan haladt a szűk folyosón, mivel nem szeretett volna sok időt itt tölteni. Kinga időnként alig bírta követni. Ezt csak abból vette észre, hogy megelőzte a fénykévét, de nem lassított. Emlékezett rá, hogy milyen gödrök

és váratlan lejtők, emelkedők tarkítják az alagutat. Hamarosan ott álltak az előtt az ajtó előtt, ami Kingát egy éjszaka fogva tartotta. Péternek vissza kellett húznia Kingát, nehogy azonnal beszaladjon.

- Várj - figyelmeztette Péter -, megint benn akarsz ragadni?

Letette hátizsákját a földre és kotorászni kezdett benne. Kinga világított neki a gyér fényű lámpával. Elsőnek egy akkumulátoros lámpát vett elő és felkapcsolta. Kinga hátra lépett, mint aki megijedt a fénytől.

- Ez igen - szólalt meg tágra nyílt szemekkel -, azt hittem kisütött a nap.

- Így van az, ha az ember felkészül minden eshetőségre - mondta Péter, és egyáltalán nem azért, hogy cikizze Kingát. - Ezzel világíts, akkor jobban fogok látni.

Tovább kotorászott a zsákban és egymás mellé rakott három ékformára fűrészelt fát.

- Nem emlékeztem, hogy mekkora a rés az ajtó alatt, ezért több méretet is hoztam - magyarázta Kingának.

Kiválasztotta a legmegfelelőbbet és beigazította az ajtó alá. Cipője orrával meg is rugdosta, hogy biztosan álljon. Hátizsákját ott hagyta az ajtófélfánál, hátha mégis beakarna csukódni.

- Most bemehetsz - szólt Kingának.

- Te tényleg mindenre gondoltál.

Indult befelé, de mielőtt átlépte volna a küszöböt, egy gyors csókot lehelt Péter szájára. - Jó szerencsét - mondta, mint a bányászok, mielőtt leszállnak a tárnába.

Péter követte, ott volt egy méterre mögötte. Kinga alig két méterre az ajtótól rálépett egy mozgó padlóra, abban a pillanatban az ajtó hangos súrlódással tolva maga előtt

az éket, mintha ott sem lett volna, becsapódott. Ha Péter nem hagyja ott a hátizsákot, akkor ismét csapdába esnek.

- Mi volt ez? - ugrott le a deszkáról Kinga.

- Csapda - állapította meg Péter. - Számítottam valami hasonlóra, ezért hoztam az ékeket, de azt nem gondoltam, hogy semmit nem ér.

- Még jó, hogy az ajtóban felejtetted a hátizsákokat - állapította meg Kinga.

- Nem ott felejtettem - méltatlankodott Péter -, direkt hagytam ott, mert valahol tudat alatt számítottam valami hasonlóra.

- Milyen csapda volt ez és miért? - kérdezte Kinga, kicsit elbizonytalanodva a küldetésben.

- Valahol olvastam arról a korról, amikor ez a templom épülhetett. Akkoriban nem volt különlegesség a pincék és pincerendszerek védelmére ilyen, vagy ehhez hasonló csapdákat beépíteni.

- Miből gondoltad, hogy itt is van ilyen? - kérdezte Kinga.

- Szerintem első látogatásod alkalmával is ráléptél arra a deszkára - magyarázta Péter. - Ekkora ajtó becsapásához nagy huzatra van szükség, de itt az alagútban és itt a teremben is szinte áll a levegő, tehát, ha nem volt itt rajtad kívül még valaki, aki rád zárja, akkor csak egy ilyen mechanika volt képes rá.

- Már emlékszem - mondta Kinga -, de a csapódástól úgy megijedtem, hogy a deszkamegmozdulás lényegtelennek tűnt.

Péter visszament az ajtóhoz és ismét kinyitotta. Az éket, habár mint kiderült, nem sokat ér, azért visszanyomta az ajtó alá. Megpróbálta kicsit erősebben berug-

dosni. A hátizsákot, mint második biztosítást továbbra is a nyílásban hagyta.

- Na, látsz valamit? - lépett Kinga mellé. - Ha lehet, azt a deszkát kerüljük el - tanácsolta Kingának, mintha neki nem lett volna ez egyértelmű.

- Eddig neked világítottam - válaszolt Kinga az eredeti kérdésre -, még nem tudtam körülnézni. Szerinted mit kellene keresnünk?

- Te vagy a nyomozó - mondta Péter, megvonva a vállát -, mit tanultál a főiskolán?

- Lehet, hogy akkor hiányoztam, amikor azt tanították, hogy egy elhagyott templom pincéjében hogyan kell keresni, ha valamit meg akarunk találni - mosolygott Péterre, pedig tudta, hogy nem látja ebben a sötétben.

- Nem értek hozzá - vette át az irányítást Péter -, de szerintem először nézzük át alaposan a falat, nincs-e valahol egy titkos ajtó. Ahova ilyen ajtócsukót beépítenek, nem lehetetlen, hogy az is van.

- A falon mit keressek? - kérdezte Kinga, elismerve, hogy Péter irányít.

- Olyan helyet, ahol a téglák közötti fuga folyamatos - tanácsolta Péter.

- Hogy érted, hogy folyamatos? - értetlenkedett Kinga.

- Nézd ezt a falrészt - magyarázta Péter -, itt a téglák kötésbe vannak rakva, tehát a fuga cikk-cakkban halad.

- Értem - nyugtázta Kinga.

- Megjegyzem - kezdett aggályoskodni Péter -, lehet olyan ajtó is, ahol cikk-cakkban megy a fuga.

- Akkor most mit keressünk? - kérdezte Kinga.

- Inkább azt kellene figyelni, hogy a fugában van-e habarcs - talált ki újabb lehetőséget Péter. - Vagy keressünk egy téglát, ami nincs egy síkban a fallal.

- Azzal mit kezdünk, ha olyat találunk? - kérdezte Kinga, még most sem igazán értve a dolgot.

- A titkos ajtót működtetni kell valamivel - magyarázta Péter, már teljesen beleélve magát, hogy ő a nagy kincskereső -, mivel nincs a falon elhelyezve kar, amivel nyitni lehetne, feltételezve, hogy van ajtó, akkor kell lenni valamilyen rejtett működtető egységnek.

Mivel a Kinga által hozott lámpa már az alagútban leszerepelt, maradt Péter akkus lámpája, amivel Kinga pásztázta a falat, Péter pedig mellette állva követte a fénycsóvét.

Már negyedszer értek körbe a kis helyiségen föntről lefelé haladva, mikor Péter rászólt Kingára.

- Állj meg - mondta izgatottan.

- Láttál valamit?

- Igen - mondta Péter -, világíts a padlóra.

Kinga, mint szófogadó beosztott, azonnal lefelé irányította a lámpát - elég vastagon áll a por a padlón - nyugtázta a látottakat.

- Igen - helyeselt Péter -, és érdekes, hogy az idevezető alagút milyen nedves, ahhoz képest ez a helyiség csontszáraz. Ez a mi szerencsénk - tette még hozzá.

- Mi abban a szerencse, hogy már térdig porosak vagyunk? - méltatlankodott Kinga.

- Ezért - mutatott a hosszanti résekre a porban Péter.

- Deszka a padló, rések vannak közte, ott lehullik a por - értetlenkedett Kinga -, mi a jó ebben nekünk?

- Mert ha nem lenne alatta üreg, akkor egy idő után megtelne porral - magyarázta Péter. - Világíts máshova, ott nem látod a csíkokat.

- Tényleg - nézett körbe Kinga. - Akkor alattunk van még egy szoba? - kérdezte.

- Az nem biztos, de hogy egy üreg van, az igen.

Péter visszament a zsákjához, Kinga azonnal arra fordította a lámpát. Rövid kotorászás után egy kerékszerelő vas jelent meg Péter kezében. Ezzel még nem elégedett meg, tovább kutatózott, amíg meg nem találta a bekészített munkáskesztyűt.

- Te tényleg mindenre gondoltál - állapította meg Kinga, egyre jobban bízva benne.

Péter figyelmen kívül hagyta a bókot, felvette a kesztyűket és a feszítő vasat a résbe illesztette. Túl keskeny volt, de addig húzta a porban lévő vonal mentén, amíg egyre mélyebbre nem tudta nyomni. Amikor már több mint öt centi mélyen bent volt, megfeszítette. Meglepően könnyen kimozdult a helyéről. A vassal tartotta, a másik kezével pedig alányúlt. Emelés közben szólt Kingának: - Állj egy kicsit odébb, nehogy megüsselek - de ekkor már rég a hatósugáron kívül volt, helyet biztosítva Péternek.

- Világíts a résbe - kérte Péter. Mikor a fény átvilágított a padlóban keletkezett nyíláson, megállapította: - Nem túl mély, ez biztos csak egy üreg a padló alatt.

Kinga végigjártatta a csóvát a lyukon. - Ebbe az irányba lejt, mintha itt mélyebb lenne - állapította meg.

Péter újabb pallót feszített fel.

- Ezek nincsenek leszögelve - mondta. Félretette a következő, majd a következő gerendát is. A padlótól megszabadított terület így már majdnem fél méter széles lett.

- Itt már leférek - állapította meg Kinga.

- Az lehet, de te nem mész sehova - közölte Péter, zárva a vita lehetőségét. - Kérem a lámpát - szólt Kingának. Eltakarította a port kesztyűs kezével és oda térdelt.

Először jobbra világított, de ott az egyre szűkülő résben falnak ütközött a fény. Balra azonban egy alagút sötétsége nyelte el a csóvát.

- Igazad volt, arra szélesedik - állapította meg -, és egy alagútban folytatódik.

Ismét a hátizsákjához lépett és minden keresés nélkül egy gondosan feltekert hegymászó kötél köteget emelt ki Kinga csodálkozástól megnyúlt arca elé. Kiszabadította az egyik végét, a többit a földre ejtette. A kezében lévő végét a derekára tekerte.

- Te meg mit csinálsz? - kérdezte Kinga idegesen.

- Bemászok a résbe, te meg biztosítasz a kötéllel - felelte Péter.

- Nem engedem - lépett oda Kinga, elvette a kötél végét Pétertől és elkezdte a dereka köré tekerni. - Ha téged baj ér odalent, én biztos nem tudlak onnan kihúzni, ezért én megyek - szögezte le a Kingára jellemző, vitát nem tűrő hangszívallyal.

Péter mivel most egyet értett Kingával az erőviszonyok tekintetében, ezért nem vitatkozott, hanem elkezdte felkészíteni.

- Ígérj meg valamit: nagyon lassan haladsz. Ötször körbevilágítasz minden lépés előtt. Mennyezet, oldalfalak, föld. Mennyezet, oldalfalak, föld.

- Értem, mit mondasz, nem vagyok hülye - méltatlankodott Kinga.

- Most csak rám figyelj - hagyta elmenni a füle mellett Kinga méltatlankodását -, odalenn megnézel minden, a szokványostól eltérő dolgot. Ott is lehet csapda, ha itt fenn volt. Figyelj a kiálló vagy besüllyedő, a ferdén álló vagy éppen egyenesen álló dologra. Ha értelmezhetetlen, amit látsz, azonnal visszajössz. Ha ajtót találsz, nem mész át rajta - sorolta Péter -, érted, amit mondok?

- Igen - felelte Kinga egyre feszültebben.

- Akkor sorold, amit mondtam - adta ki az utasítást Péter.

- Péter - szólt rá Kinga -, felfogtam, amit mondtál, és mindent megjegyeztem.

- Legalább, azt ismételd meg, amit az ajtóról mondtam - erősködött Péter.

- Rendben - kezdte Kinga a mondatot. - Ha ajtót találok, nem megyek át rajta.

Megölelték egymást, gyors csókot váltottak.

- Vigyázz magadra - búcsúzott Péter Kingától, majd segített neki belépni a mélyedésbe.

A lejtő irányában haladva, hamarosan elérte a padlóban feltárt nyílás végét. Ott már csak a vállá fölötti rész látszott ki. Lehajolt és belépett az alagútba. Péter átvette a kötelet a vállán. A hátulról jövő végét bal kezével a csípője magasságában tartotta. Hegymászóktól így látta. Lazán engedte jobb kezével Kinga után, hogy ne akadályozza a mozgásban, de azért erősen markolva, hogy bármilyen hirtelen rántásra azonnal vissza tudja tartani. Már a kötél fele elfogyott, amikor utána szólott:

- Minden rendben? - kérdezte.

Semmi válasz nem érkezett a lyukból, pedig a kötél lassan és folyamatosan fogyott. A homlokán lüktető érből érezte, hogy a vérnyomása emelkedik.

33. fejezet

Péter egyre feszültebben, de nagy odafigyeléssel végezte feladatát. Engedte a kötelet Kinga után, legalábbis bízott benne, hogy még ő húzza a másik végét, mert lassan fél órája nem válaszolt azóta többször megismételt

kérdésére. - Lassan elfogy a kötél - gondolkodott el Péter, lenézve a lába mellett már csak pár tekerésből álló kupacra. Még egy adagot húzott a hátán keresztül és engedte Kinga után, de ekkor észrevette, hogy így lényegesen lazább lett, mint ahogy eddig tartotta. Gyorsan visszahúzta a megszokott feszességre. - Megállt - állapította meg magában. Feszülten figyelte a kettőjüket összekötő „köldökszínór” minden rezdülését. Ismét lazább lett, húzott rajta. - Elindult vissza, csak nincs valami baj? - merült fel benne a kérdés nem először. Már egyre határozottabb tempóban kellett újra feszíteni a kötelet. A lába mellett egyre nőtt a visszahúzott kötélkupac.

- Nem találtam semmit - bukkant elő Kinga feje.

- Hússzor szólítottalak - tört ki az eddigi feszültség Péterből -, miért nem válaszoltál?

- Csak ötször - incselkedett Kinga és tetszett neki a felismerés, hogy Péter ennyire féltette -, ha nem emlékeznel, annyi feladatot magoltattál be velem, hogy nem volt időm válaszolgatni. Volt elég bajom anélkül is.

- Mit láttál? - higgadt le egy kicsit Péter.

- Nem sokat - válaszolta Kinga. - Az alagút beljebb egy kicsit kiszélesedik, olyan két méter magas lehet, de tizenennyolc méter után vége szakad, mintha nem akartak volna tovább ásní - mesélte Kinga és közben a lámpával pásztázta azt a területet, amerre el sem tudott indulni.

Nem figyelte, hogy hova világít, de egyszer odakapta a fejét, mert mintha valami visszaverte volna a lámpa fényét.

- A nyílás túlsó végén van valami, - mondta Péternek - ha benyúlsz a fel nem szedett palló alá, ki tudod venni.

Péter ledobta a hátáról a kötelet, és odament ahhoz a részhez, amit Kinga mutatott. Vakon matatott, de nem érzett semmit.

- Neked kicsit jobbra - irányította Kinga.

Alig mozdította a megadott irányba, valóban beleütközött valamibe a keze. Megfogta és megpróbálta kihúzni. Nem volt könnyű, de ekkor már Kinga is ott térdelt mellette. Benyúlt Péter keze mellett, és ami először a kezébe akadt, megfogta és ő is húzni kezdte. A közös erőfeszítést siker koronázta, hamarosan előbukkant a nyílásban egy gyertyatartó talpa. Az elágazó másik vége egy zsákba gabalyodott és húzta maga után. Innen már pillanatok alatt kiemelték a zsákkal együtt.

- Ezt kerestük - nyugtázta Kinga -, megmondtam, hogy itt kell leni.

- És most mi van? - kérdezte Péter. - Gazdagok vagyunk?

- Nem - válaszolta Kinga, rosszállóan nézve Péterre. - A törvény szerint a föld alatt talált kincsek a magyar állam tulajdonát képezik. Ezt egy templom alatt találtuk, tehát az egyház tulajdona.

- Elég deficites volt ez a vállalkozás - állapította meg Péter.

- A becsületes megtaláló szokott valami jutalmat kapni - gondolkodott el Kinga -, persze ez függ a megtalált érték nagyságától.

- Ez mennyit ér szerinted? - kérdezte Péter, fellelkesülve, hogy mégis lehet belőle valami haszon.

- Nem vagyok műkincs szakértő, de ha tényleg arany, akkor komoly értéket képviselhet - forgatta a kezében az egyik gyertyatartót Kinga.

- Mi az, hogy tényleg arany, mi lenne? - kérdezte Péter. - Nézd meg, még ilyen koszosan is milyen szépen csillog.

- Én csak azt tudom, hogy manapság az ilyen kis templomokban a kegytárgyak csak aranyozottak. Arról viszont nincs információm, hogy a XX. század elején ez hogy működött. Lehet, hogy volt egy gazdag ember, aki ebben a templomban imádkozott és valódi arany kegytárgyakat adományozott a gyülekezetnek - mondta Kinga, nem túl nagy meggyőződéssel. - Mehetünk? - fordult oda Péterhez.

- Várj - fogta vissza Péter -, előbb visszarakunk mindent eredeti állapotába.

- Igazad van, erre nem is gondoltam - lépett a korábbi helyére, hogy teret engedjen a gerendákkal való forgolódásra.

Péter hamar befejezte a rendrakást, majd visszapakolt a hátizsákjába. Hátára vette, mert most mind a két kezére szüksége volt a megnövekedett csomagszám miatt. Ő ment elől, Kinga mögüle világította a keskeny nyirkos folyosót. Hamar felértek a sekrestyébe, itt már biztos volt benne Kinga, hogy a küldetésük sikeresen befejeződött.

- Köszönöm, Péter - fogta meg hátulról a könyökét, hogy megállítsa.

- Nincs mit - válaszolta Péter flegmán.

Kinga elé lépett, megölelte, majd a fülébe súgta: - Bevallom, nagyon félttem az alagútban.

- Akkor miért mentél be? - kérdezte Péter. - Mondtam, hogy bemegyek én.

- Mert téged még jobban féltettem - válaszolta Kinga és hosszan megcsókolta.

- Azt hiszed, hogy én nem féltettelek? - kérdezte Péter és egy kicsit szorosabban ölelte. - Amikor nem válaszoltál a kérdésekre, minden hülyeség eszembe jutott. A kötelet csak húztad, közben az jutott eszembe, lehet, hogy már nem is te húzod. Egy medve felfalt a derekadra kötött kötéllal együtt és most így húzza tovább. Hiába szólítottalak többször, nem válaszoltál.

- Láttál te a környéken medvét? - kérdezte Kinga mosolyogva.

- Attól, hogy nem láttam, az még nem jelenti azt, hogy nem is lehet - válaszolta Péter, és ismét hosszan megcsókolta Kingát. Azután kibontakozott az öleléséből, kézen fogta és elkezdte vonszolni kifelé a templomból.

- Menjünk ki innen, nyomaszt ez a sötétség - javasolta Kingának.

Végre ismét nap sütött Péter arcára, mikor kilépett a templomkapun és égre emelte tekintetét. Csak annyit mondott magában: - Köszönöm.

- Még nem is mondtam - szólalt meg mögötte Kinga -, hogy le voltam nyűgözve odabent, hogy mennyire fel voltál mindenre készülő. Honnan tudtad, hogy ezekre szükség lesz, amiket bepakoltál?

- Nem tudtam - válaszolta Péter, elhárítva a kitörni készülő hálálkodás hullámot. - De most te következel, hogy bizonyítsd felkészültségedet. Mutasd, mit rejt az a „tekintélyes” csomag, amit összepakoltál? Most vettem csak észre, hogy amíg bent voltunk, még inni sem volt időnk.

Letette a valószínűleg arannyal teli zsákot a kerékpárok mellé, és elsétált a közelben lévő nagy lapos természetű kőhöz. Leült úgy, hogy Kingának is maradjon hely mellette. Felnézett ismét az égre.

- Hamarosan dél lesz - állapította meg a nap állásából, mintha nem lett volna óra a karján.

Kinga is mellé telepedett és nekikezdett a terítésnek. Először papírszalvétával borította a kettőjük között szabadon maradt területet. Kitett rá két ásványvizes palackot, majd meggondolta magát és az egyiket odaadta Péternek. Amíg Péter ivott egy pár kortyot, tovább kotorászott a reklámszatyorban. Kiemelt két gondosan becsomagolt szendvicset. Az egyiket odanyújtotta Péternek, aki rögtön kicsomagolta, nagyot nyelt a látványtól és beleszipantott a levegőbe, ami azonnal megtelt a friss rántott hús illatával.

- Ezt meg mikor sütötted? - kérdezte Kingát.

- Háromkor keltem - válaszolta Kinga -, amikor becsomagoltam, még meleg volt.

Csendben falatoztak, amíg minden el nem fogyott. Mint kiderült, csipsz nem is volt a szatyorban, viszont csokoládé igen. Az ebéd végén azt is megették, mint desszertet.

Másnap kiderült, hogy a sikeres akciójuk anyagilag mégsem bizonyult annyira sikeresnek. A beszolgáltatott két gyertyatartó, két serleg és egy tányér csak aranyozott volt. A legértékesebb lelet a tányér volt, mert az legalább ezüstből készült. A tárgyakat visszaszolgáltatták az egyháznak, mint jogos tulajdonosnak.

Ők pedig, mint becsületes megtalálók, kaptak tízezer forintot.

- Ez téged illet - nyújtotta a pénzt Kinga Péternek.

- Nem - hárította el a lehetőséget Péter. - Te találtad a cikket, te következtetted ki, hogy ezeknek még ott kell lenniük, én csak segítettem megkeresni.

- Én egyedül sose találtam volna meg - szögezte le Kinga, mint kész tény.

- Van egy ötletem - mondta Péter -, meghívlak a részből ebédre a Metróba.

- Az Fehérgyarmat legjobb étterme - nézett nagy szemekkel Péterre -, ott nem ebédelünk meg ketten ötezer forintból.

- Tudom - válaszolta Péter -, én meghívlak téged, te meg engem - magyarázta az ötletét. - Tízezerből már csak jóllakunk.

- Benne vagyok - karolt Kinga Péterbe -, indulhatunk.

34. fejezet

- Ez a nap is eljött - fogta meg Péter kezét Kinga -, mehetünk Jolánért. Miért kellett megvárni a hétvégét?

- Úgy gondoltam - kezdte magyarázni Péter -, hogy a lehető legtöbb időt engedélyezem magamnak a lábam gyógyulására. Már egész jól működik, nem fárad el olyan hamar.

Leültek egy padra a debreceni pályaudvar peronján, mivel még nem érkezett meg a vonatuk.

Kinga szorosan odabújt Péterhez és mind a ketten az érkező vonatot várva abba az irányba fordultak, ahonnan hamarosan feltűnik. Átfutottak az utóbbi idők eseményei Péter emlékezetén. Ha nem szakad el a zakója, talán soha nem ismerkedik meg Jolánnal. Ha nem megy vissza még egyszer, akkor soha nem derül ki, hogy rokonok. Nem ismeri meg Évát, aki nem is az az Éva, akinek először gondolta. Amikor ki akarta belőle csikarni a vallomást, hogy vele táncolt, valószínűleg azt hihette, hogy nem

csak megszárták, de a fejét is beverhette, hogy ennyi nem létező dolgot beszél össze-vissza farsangi bálokról meg álarcról.

- Csöng a mobiltelefonod - zökkentette vissza a valóságba Kinga -, nem veszed fel?

- De - nyúlt a zsebébe Péter és határozottan beleszólt.
- Tessék.

- Jó napot kívánok - hallott egy ismeretlen hangot a vonal túlsó végéről. - Tóth százados vagyok a kispesti rendőrkapitányságról.

- Miben segíthetek? - kérdezte Péter és elgondolkodott, hogy a késelés után kétszer is kihallgatták, mi lehet az, amit elfelejtettek megkérdezni?

- Ismerős önnek a Fazekas Sándorné név? - tette föl első kérdését a rendőr.

- Így most nem ugrik be, ismernem kellene? - kérdezett vissza Péter.

- Lánykori nevén Kovács Jolán - próbálta más irányból a százados.

- Igen, már tudom - válaszolt Péter -, a nagynéném, de már nem a férje nevét használja, legalábbis nekem ezt mondta.

- Az igazolványában ez a név volt - mondta a rendőr, csak úgy mellékesen. - Ön, ugye Fazekas Péter? - tette fel a következő kérdést az egyre idegesebb Péternek.

- Igen, de miért hívott, mondja már! - mondta Péter a kelleténél kicsit hangosabban. - Kinga csodálkozó szemeket meresztett rá és csak a száját mozgatva kérdezte: - Ki az?

Péter válaszolni nem tudott, mert a fülében ismét megszólalt a rendőr.

- Sajnos rossz hírt kell közölnöm önnek - halkult le észrevehetően a hangja, mielőtt kimondta. - Fazekasné, született Kovács Jolán tegnap éjjel meghalt.

- Hogyan, hol, mitől? - törtek ki sorban a megválaszolóra váró kérdések.

- A kispesti Kossuth téren találtak rá reggel a járőrök egy padon fekvő - próbált megfelelő tájékoztatást nyújtani Tóth százados. - A halál okát ott nem tudtuk megállapítani, a boncolás eredményét még nem kaptam meg. Jelenleg hol tartózkodik? Ide tudna jönni azonosítani? Azért önt hívtam, mert ezt az egy telefonszámot találtam nála.

- Én adtam meg neki - nyugtázta Péter, hogy nem neheztel a hívásért -, kérdésére válaszolva a debreceni pályaudvaron vagyok, éppen Pestre indultam Jolánért.

- Ha Kőbánya-Kispesten száll le, akkor ott fogom várni - közölte a rendőr ellentmondást nem tűrően. Így tudjuk a legrövidebb idő alatt lerendezni az azonosítást.

- Legalább azt mondja meg, hogy mi történt? Megölték? - fakadt ki a kérdés Péterből.

- Nem - válaszolta rendőr határozottan. - Az idegenkezűséget azonnal kizártuk. Várom az állomáson, viszont-hallásra - búcsúzott a százados és bontotta a vonalat.

Péternek hatalmas könnyek folytak az arcán, mire ő is bontotta a vonalat. Átölelte Kingát és utat engedett határtalan bánatának. Kinga érezte, hogy az a legjobb, ha most nem faggatja, csak öleli és próbálja megvigasztalni. Percek teltek így el, mire Péter meg tudott szólalni: - Meghalt.

- Ki halt meg? - kérdezte alig hallhatóan.

- Jolán - mondta ki a nevet elcsukló hangon.

- Mikor? - kérdezte, hogy beszéltesse Pétert, bízva benne, hogy így hamarabb feldolgozza a váratlan hírt.

- Éjjel - válaszolta Péter, valamivel nyugodtabb hangon. - Járókelők találtak rá egy padon ma reggel.

- Mit mondott még a rendőr?

- Azt, hogy azonosítanom kell - válaszolta Péter, és ismét rázkódni kezdett a válla. - Kőbánya-Kispesten fog várni, elvisz hozzá.

Közben a szerelvény, amire vártak, begördült eléjük. Kinga felállt és nyújtotta kezét Péternek, nem azért, hogy segítsen, inkább azért, hogy érezze, nincs egyedül.

A szerelvény még félig sem volt, így könnyen találtak üres kabint. Alig helyezték el kevéske csomagjukat és ültek le egymással szemben, már is felhangzott a kalauz sípja, jelezve az indulást. Enyhe rántással megindult a szerelvény Pest felé, Péter pedig elkezdett egyre közelebb kerülni a nagyon nem várt, de elkerülhetetlen, kegyetlen valósághoz. Legszívesebben visszafordult volna, de rájött, ezt már meg nem törtéنتté nem teheti. Eszébe jutott a szép szoba. Milyen szeretettel, odaadással rendezték be Kingával. Jolán nem is láthatta. Nem is tudta, hogy neki csinálják, azt sem tudta, hogy indul érte. Azért, hogy megszabadítsa a sanyarú élettől, amit férje halála óta kénytelen volt élni.

- Miben halt meg? - kérdezte Kinga, bízva benne, hogy beszélgetéssel ki tudja zökkenteni a láthatóan sötét gondolataiból.

- Nem tudom, - válaszolta Péter, még félig gondolataiba mélyedve. - Azt nem mondta a százados, csak annyit mondott, hogy a gyilkosságot kizárták.

- Beteg volt? - folytatta a kérdezősködést Kinga.

- Nem mondta, hogy beteg lenne - nézett Péter Kingára, már kitisztult tekintettel. - Mégis, ha végiggondolom az ismeretségünket az elejétől fogva, az a kép áll össze, hogy nem volt egészséges.

- Mire gondolsz?

- Amikor először találkozunk, már akkor feltűnt, milyen sovány - kezdte összeszedni a gondolatait Péter -, kicsit előre hajolva, elég nehézkesen járt. Amikor rákérdeztem, elhessegette a kérdést, és csak annyit mondott, hogy öreg és fáradt. Nem tudott sokáig állni sem.

- Fájdalmai lehetnek? - kérdezett közbe Kinga.

- Amikor a kórházban meglátogatott, már nem tudta titkolni. Kezét a hasára szorította és nagyon sápadt volt. Rá is kérdeztem azonnal, de megint elbagatellizálta a dolgot. Azt felelte, hogy fáj a hasa, de biztos csak elrontotta valamivel. Akkor nem tűnt fel, de most, hogy visszagondolok, nem is a hasát szorította, hanem valahol a vakbele és a veséje között.

- Lehet, hogy daganata volt és elhanyagolta? - kérdésnek hangzott, de inkább megállapításnak szánta Kinga.

- Lehet, de nem hiszem, hogy elhanyagolta - vette védelmébe Jolánt, mintha még szüksége lett volna rá. - Talán nem tudott róla. A hajléktalanok nem járnak szűrővizsgálatokra - gondolkodott el röviden. - Az is lehet, hogy tudott a daganatról, mert amikor a gyomorrontásra hivatkozott, javasoltam neki, hogy megkérem Seres professzort, hogy vizsgálja meg. Nagyon határozottan visszautasította.

Kinga megfogta kezét, és csak annyit mondott még: - Nagyon sajnálom.

- Én is - nézett hálás szemekkel Kingára -, és köszönöm, hogy te is így érzel, pedig alig ismerted. Azt is köszönöm, hogy most itt vagy velem.

Sokáig ültek egymással szemben szó nélkül, csak fogták egymás kezét, gondolataikba mélyedve.

A kerekék ütemes kattogása hirtelen egyenetlen zakatolássá változott, kizökkentve őket gondolataikból. Péter az ablak felé fordította fejét.

- Már Vecsésnél vagyunk - állapította meg az ismert látványból -, hamarosan leszállunk. Gyorsan ideértünk. Gyorsabban, mint szerettem volna - tette még hozzá.

Kinga felállt és elkezdett készülni a leszállásra. A csomagjaikat maga köré gyűjtötte. Úgy gondolta, Péternek nem hagy semmit, ő csak hozza magát, most neki elég nagy a teher így is.

Időnként csikorgó hangot hallatva lassulni kezdett a szerelvény. Ritkult a zakatolás is. A szerelvény már csak lépésben gurult be a pályaudvarra. Sokan várták az érkezőket.

- Hogy hívják a rendőrt, aki telefonált? - kérdezte Kinga.

- Tóth századosnak mutatkozott be - válaszolta Péter gépiesen és továbbra is Kinga kezét fogva, követte. A tömegben keresztülvergődve, néha egy-egy szembejövőnek nekiütközve közeledtek a lépcső felé.

- Ottó? - kérdezte Kinga, válaszra nem várva. - Őt ismerem, amikor Kispesten voltam egy hetet, akkor találkoztunk. Állandóan cukkolják a neve miatt, pedig nagyon rendes kolléga. - Már közeledtek a sínek fölött húzódó gyalogos felüljáróhoz, amikor Kinga előrekiabált: - Ottó! - egyre gyorsabban vonszolva maga után Pétert, igyekezett a rendőr felé.

- Kinga! - nézett csodálkozva Tóth százados. - Nem téged vártalak, habár azt szívesebben tettem volna.

- Tudom - mondta Kinga -, ő itt Fazekas Péter, szerintem őt várod.

- Már gondolkoztam, hogy előveszem a papírt, amire kinyomtattam a nevét, hogy fel tudjam mutatni a tömegben, nehogy elkerüljük egymást - mondta hálásan Kingára mosolyogva. - Honnan tudad, hogy őt várom? - kérdezte meg mellékesen. - Mondtam én, hogy te átkozott jó zsaru leszel. Hallottam ám az 1922-es gyilkosság zsákmányolt kincseinek megtalálásáról. Zseniális volt.

- Csak azért sikerült, mert volt egy nagyon jó segítségem - mondta Kinga minden álszerénység nélkül.

- Ki segített? - faggatta a százados.

- Most mutattam be neked - mondta Kinga büszkén Péterre mutatva. - Ő a barátom. Együtt szálltunk fel a vonatra, amikor telefonáltál, onnan tudom, hogy őt várod.

- Már mindent értek, de induljunk a kocsizhoz, essünk túl minél előbb a kellemetlen részen.

- Tudsz már valamit a halál beálltának körülményeiről? - tért át hivatalosabb hangnemre Kinga.

- Igen - kezdte a választ a százados. - Rákos volt és nagyon előrehaladott stádiumban. Vastagbélrákkal kezdődhetett, amit nem kezeltetett, pedig akkor még meg lehetett volna menteni.

Péter szó nélkül hallgatta a beszélgetést, nem akart beleszólni, mert az is elég volt, amit így megtudott.

- Áttétekkel voltak tele a vékonybelei, az egyik veséje, a mája és a tüdeje - magyarázta tovább Ottó. - Egy-két kisebb gócot már az agyában is találtak. Valószínűleg először a mája állt le, utána a veséje, aztán összeomlott az egész keringése. Ha akkor mentőt hív valaki, akkor is

csak tíz százalék alatt lett volna az esélye a túlélésre, de az is csak esetleg egy hónappal hosszabbította volna meg az életét, amit kórházban, nagy szenvedések között töltött volna.

- Neki jobb ez így - szólt közbe most először Péter.

- Egyetértünk - mondta a százados.

Közben odaértek a nyomozó autójához. Kinga és Péter a hátsó ülésre ültek. Alig csukták be az ajtót, már indultak is.

- Hol boncolták? - kérdezte Kinga kicsit előrehajolva.

- Az István Kórház patológiájára megyünk - válaszolta és beletaposott a gázba, mintha már nem érnének rá lassan menni.

35. fejezet

Hamar a kórházhoz értek, igaz, kihasznált minden lehetőséget az előzésre Tóth százados.

Az István Kórház oldalkapuján hajtottak be, onnan csak 150 méterre van a kórbonctan. Az onkológia előtt találtak egy szabad parkolóhelyet, ott hagyták az autót. Ez a kórbonctan hátulja. A kórház területén minden épület csúnya és sötét, de ez a legcsúnyább. Ráadásul lehet, hogy ez egy tervezői fogás, de ez az egyetlen, amelyik hátat fordít az összes többinek. Mintha nagyképűség tükröződne belőle. - Lehettek ti akármilyen jók, úgyis egyszer mindenki ide kerül. Csak nézzétek a hátamat, én haladok elöl - gondolja magáról, mintha egy épület tudna gondolkodni. Péter és Kinga követték a rendőrt, hagyták, hadd vezesse őket, ő tudja, hova kell menni.

- Meséltem már? - kérdezte Kinga. - Egyszer elvittek minket egy boncolásra.

- Nem - nézett mérgesen Péter, arra gondolva, hogy most sem kellene.

- Egy huszonéves drogos férfit boncoltak - kezdte mégis mesélni Kinga -, először zavarban voltam, mikor megláttam a teljesen meztelen testet. Elég sokkoló volt, amikor hosszan felvágták, utána ipszilon alakban mind a két válláig. Szétfűrészelték a szegycsontját, egészen az álláig, de nem is ez volt a legérdekesebb - lendült bele egyre jobban Kinga -, hanem amikor felnyitották a koponyáját.

- Kinga! - ripakodott rá Péter. - Abbahagynád, nem ez a megfelelő alkalom ehhez a történethez.

- Bocsáss meg - esett le a tantusz Kingának -, de olyan ideges vagyok, hogy azt sem tudom, mit beszélek.

Közben beértek az épületbe. Belülről, ha lehet, még kevésbé volt bizalomgerjesztő, mint kívülről. Az elmúlásra jellemző szagok terjengtek a levegőben. Komor arcú emberek mászkáltak mindenfelé. Tóth százados az alagsorba vezette őket. Ahogy beléptek a folyosóra formalin, hypo és még valamilyen édeskés szag keveréke - talán hullaszag - gondolta Péter - csapta meg az orrukat. A második ajtón kopogott a százados. Mintha várták volna a kopogást, az ajtó szinte azonnal kinyílt.

- Kovács doktor - mutatta be Tóth százados Péterének. - Ő boncolta a nagynénjét. Fazekas Péter és kolléganőm, Zoltán Kinga hadnagy - tette egyértelművé az orvos számára is a kísérői kilétét.

- Részt vett már ilyen azonosításon? - kérdezte a korboncnok.

- Nem - válaszolta Péter, mikor sikerült lenyelnie a gombócot a torkából.

- Halottat látott már? - tette fel a következő kérdést a doktor.

- Még azt sem - vallotta be Péter.

- Akkor jobb, ha felkészítem arra, ami bent történni fog.

- Jó - adta meg magát Péter.

- A teremben, ahova megyünk, csak egy tetem lesz, a rokonáé. Le lesz takarva. Ahhoz, hogy azonosítani tudja, le kell vennünk a takarót a fejéről. Csak akkor vesszük le, ha úgy érzi, hogy felkészült a látványra. Számítson rá, hogy nem olyan lesz, mint ahogy ismerte. Ha rosszul lenne, kérem, időben szóljon - fejezte be a rövid oktatást dr. Kovács. - Mindent megértett?

- Igen, azt hiszem - válaszolta Péter megadóan. Legszívesebben már túlesne az egészen, de az lenne a legjobb, ha meg sem kellene történni - gondolta.

A folyosó legvégében lévő ajtóhoz mentek, a doktor nyitotta az ajtót előttük. Tóth százados lépett be elsőnek, mintha otthon lenne és felkapcsolta a világítást. Péter szorosan Kingába kapaszkodva lépett a helyiségbe. Próbált erőt meríteni a lány közelségéből.

Középen, a nem túl nagy teremben, egy gurulós ágyon feküdt a tetem. Tóth százados, már ott állt a fejénél. Péternek egy örökkévalóságnak tűnt, mire megtették a két métert az ágyig. A rendőr most Péterre nézett és megkérdezte: - Felkészült?

Péternek hang nem jött ki a száján, csak bólintott és még szorosabban fogta Kinga kezét.

A doktor felhajtotta a lepedőt Jolán fejéről. - Egyáltalán nem ijesztő - gondolta Péter. Enyhén ki van sminkel-

ve. Azért volt furcsa, mert Jolánt soha nem látta még csak rúszosva sem. Elengedte Kinga kezét és közelebb lépett az ágyhoz, mintha az előző helyéről nem látta volna elég jól.

- Miért hagytál itt minket? - tette fel a kérdést anélkül, hogy belegondolt volna, egy hullához beszél. - Már készen van a szobád, biztos tetszene.

Kinga mögé lépett és megfogta a kezét, közben intett Ottónak, hogy takarja be. A százados engedelmeskedett és megjegyezte: - Az azonosítást sikeresnek minősítem.

Kinga az ajtó felé fordította Pétert és elindult vele kifelé. Ahogy átléptek a küszöbön, Péter egyre sietősebben lépkedett, érezte, hogy friss levegőre van szüksége. Az épületen kívül kibontakozott Kinga szorításából.

- Egyedül hagynál egy kicsit? - kérdezte. - Szeretném felhívni a szüleimet. Nekik is meg kell tudni.

Kinga szó nélkül elengedte és hagyta, hogy előre menjen, ő meg ott maradt, megvárta a századost. Pár perccel utánuk jelent csak meg az ajtóban és szabadkozni kezdett.

- Elnézést, de el kellett intéznem bent a papírmunkát - mondta -, de te tudod, hogy működik ez. Péter hol van? - nézett körül.

- Előre ment - magyarázta Kinga. - Felhívja a szüleit, ők még nem tudnak semmiről.

Együtt indultak az autó felé. Az onkológia előtt lévő padon találták Pétert, két térdére könyökölve ült, arcát a tenyerébe temette. Kinga mellé ült, simogatni kezdte a hátát.

- Jobban vagy? - kérdezte.

- Igen - válaszolta Péter a tenyerei közül. - Olyan szép volt - állapította meg -, soha nem láttam sminkelve.

A rendőr a kocsinál várakozott, tudta, hogy kell egy kis idő, amíg feldolgozza Péter a történeteket. Tudta, amikor értesítik a családtagot a tragédiáról, megérti, de tudatosodni csak akkor szokott, amikor szemtől szemben ott állnak a halott előtt.

- Érzel magadban annyi erőt, hogy elinduljunk? - kérdezte Kinga, és nem azért, hogy sűrgesse Pétert.

- A százados ránk vár? - nézett az autó felé Péter. - Menjen nyugodtan, kiismerjük magunkat Pesten, nem kell, hogy fuvarozgasson.

- Nem fuvarozgat minket - válaszolta Kinga -, de mindenképpen be kell mennünk a kispesti őrre, mert alá kell írnod a jegyzőkönyvet.

- Jó, akkor menjünk, ne várakoztassuk - állt fel Péter indulásra készen -, habár még egy-két kilométer ezzel az emberrel és mi is itt végezzük - jegyezte meg nem kevés iróniával.

Negyedóra alatt az őrre értek, pedig az Üllői úton korra délután jelentős forgalom volt. Hamar elvégezték a papírmunkát és már kint voltak az épület előtt. Kinga belekarolt.

- Hogyan tovább? - kérdezte és közben Péter elgyötört arcát tanulmányozta.

- El kellene mennünk az ételosztóba? - nézett kérdő tekintettel Kingára. - Utána keresnünk kellene valami szállást. A temetést csak hétfőn tudom elintézni.

- Tudod, hogy nekem van egy bérelt szobám a XVIII. kerületben - emlékeztette Kinga. - Egyszemélyes heverő van benne, de ketten talán elférünk rajta - ajánlotta fel, mint lehetőséget Kinga.

- Veled szívesen - ölelte magához Péter.

Gyalog indultak, keresztül az Ady Endre úton.

- Nem is dicsekedtél, hogy már hadnagy vagy - fordult Kingához Péter, kicsit kizökkenve a halálesetből.

- Változtatott volna valamin? - kérdezte Kinga és büszkén nézett Péterre.

- Persze - mosolyodott el Péter - felnéztem volna rád.

- Ha nem lennék hadnagy, nem néznél fel rám? - állt elé Kinga felszegett állal.

Péter megölelte, röviden szájon csókolta. - Első találkozásunk óta felnézek rád - vallotta be.

Az ételosztó ajtaja nyitva állt, mintha őket várta volna.

Kingát előre engedve léptek be a már ürülőfélben lévő helyiségbe. Végéfelé járt az ebédidő. Péter gyorsan körülnézett, ismerősöket keresve. A kiadóablakhoz közel lévő asztalnál ült Éva, mellette egy testes, ötvenes éveiben járó, szakállas és elég ápolatlan hajú férfi. Éva a férfi karjára tette a kezét és olyan hangerővel, hogy mindenki hallhassa, annyit mondott: - Örülök, hogy elmondtad.

Péter arra gondolt, hogy ez a mondat jelzés lehet a még teremben várakozóknak. Vége ennek a beszélgetésnek, készülhet a következő.

- Köszönöm, hogy meghallgattál - állt fel beszélgető partner -, máris jobban érzem magam.

Éva kedvesen rámosolygott és csak bólintással nyugtázta a hálálkodást. Észrevette a frissen belépőket, ezért feléjük fordult. Felismerve Pétert, széles mosollyal az arcán megindult feléjük.

- Péter, Kinga, ismét Pesten vagytok? - kérdezte ölelésre tárt karokkal. - Már nem is sántítasz, ilyen hamar meggyógyult a lábad? Jolánt sajnos ma még nem láttam - ömlött belőle a szó, rá nem jellemző módon. - Gyertek, üljetek le, hátha benéz még - invitálta őket az asztalához.

- Nem jön be - mondta Péter és leült az egyik székre. -
Meghalt - mondta ki ismét az egyelőre alig hihető szót.

- Mi az, hogy meghalt? - hallotta a háta mögül Juli máséval össze nem téveszthető hangját. - Tegnap ebéd-időben még itt járt, igaz, nem kért ebédet. Azt mondta, fáj a hasa, biztos elrontotta valamivel.

- Mikor halt meg? - kérdezte Éva, véget vetve Juli szóáradatának.

- Tegnap éjjel - válaszolta Péter. -, a Kossuth téren találták meg reggel az egyik padon.

- Akkor sajnos nem lett igaza - állapította meg Éva.

- Miben nem lett igaza? - kapta fel a fejét Péter.

- Tavalý, kora ősszel - kezdte mesélni Éva -, ide ült az asztalomhoz. Ez az asztalom - mutatott a jobb időket is látott bútorra -, terápiás célra használok - magyarázta. - Leülök ide egyedül és akinek mondanivalója van, az ide ülhet és nekem elmondhatja. Már évekkal ezelőtt rájöttem, hogy ezeknek az embereknek a lelki segítség legalább annyira hiányzik, mint az, hogy ehessenek és ihasanak valamit. Felgyűlnek bennük olyan problémák, amiket egymással nem tudnak vagy nem akarnak megbeszél-
ni. Ha nem segíték, akkor egyedül nem tudják feldolgozni, ettől bezárkóznak, később pedig ebből lesz a depresszió. Azt gondolom tudjátok, hogy a depresszió hova vezet?

- Jolánról kezdte mesélni - szólt közbe Péter kicsit türelmetlenül.

- Igen - mondta Éva -, ezt a kis kitérőt csak azért tettem, hogy értsétek, miért ülök itt, amilyen sűrűn csak tehetem - fejezte be az előző történetet.

- Tehát, mint az előbb kezdtem, ide ült az asztalomhoz és minden kérdés nélkül azzal kezdte, hogy beteg. Gondolom, azért vágott így a közepébe, mert ha nem mondja

ki azonnal ezt a szót, akkor meggondolja magát. Felajánlottam neki, hogy elviszem orvoshoz - mesélte Éva. - Az István Kórházban elég sok orvost ismerek, biztos, hogy el tudtam volna intézni, hogy befeküdjön pár napra, amíg kivizsgálják.

- Mit mondott, mi baja volt? - kérdezett ismét közbe Péter.

- Azt mondta vastagbélrákja van - válaszolta Éva -, de nem akart kórházba menni és nem is tudtam rábeszélni. Azt mesélte, hogy a férje is ebben halt meg, ismeri a betegséget. Őt megműtötték, de fél év múlva így is meghalt, ráadásul többet szenvedett. Nem akarta megműttetni magát, mert úgy gondolta, ha nem bolygatják, akkor még két-három évet élélhet - fejezte be a történetet Éva. - Erre mondtam, hogy tévedett.

- Értem - hajtotta le a fejét Péter -, de már az sem segített volna rajta, ha akkor megműtik - mondta Péter. - Ebben viszont igaza volt.

- Ezt honnan veszed? - kérdezte Éva.

- A korboncnok mondta, hogy már tele volt áttétekkel - válaszolta Péter -, már az agyában is volt.

- Ne haragudj, de most jut eszembe, hogy őszinte részvétem - fogta meg Éva Péter kezét.

- Mi is nagyon sajnáljuk - mondták a közben köréjük gyűlt hajléktalanok.

Péter felnézett a csoportra és látta, hogy már csak azok maradtak, akik ismerték Jolánt.

- Én is szeretném kifejezni részvétemet - kapcsolódott ismét be Juli, s felemelte Pétert ültő helyzetéből és szorosan dús kebleire ölelte.

Mikor végre ismét normális ütemben kapta a levegőt, mert Juli elengedte, körülnézett fájdalomtól fátyolos mo-

sollyal és csak annyit mondott: - Mindenkinek köszönöm az együttérzést.

Többet nem tudott mondani, mert az ajtóból Károly öblös hangja törte meg a pillanatnyi csendet.

- Üdv mindenkinek - köszönt és egyetlen lépéssel Juli mellett termett, felkapta, megpörgette -, és neked is, szerelmem.

Juli méltatlankodva püfölte a mellét.

- Azonnal tegyél le - kiabálta, de a szeme nem haragot, hanem szerelmet sugárzott a férfi felé. - Hányszor mondtam még, hogy nem vagyok a szerelmed?

- Akkor leendő szerelmem - tette le Károly, majd körbenézett. - Péter, Kinga, mi járatban errefelé?

- Azért jöttek, hogy elmondják, Jolán meghalt.

- Az nem lehet - rendült meg egy pillanat alatt a nagydarab ember. Könny szökött a szemébe. - Az az asszony vashól volt - kicsit összeszedve magát, széttárta termet beölelő karjait, magához szorította egyszerre Pétert és Kingát. Belekiáltott a terem levegőjébe: - Annyira sajnálom. Nagyon fog hiányozni.

Amikor Károly kezdett megnyugodni, elengedte őket és visszaültek Éva asztalához. Egy darabig csak mindenkivel elgondolkozva üldögélt. Péter törte meg a csendet.

- Szeretnék elnézést kérni - fordult oda Évához. - A kórházban elég sok értelmetlen dolgot hordtam össze neked.

- Mire gondolsz? - nézett csodálkozva Éva.

- Emlékszel? A bál, a tánc, az álarc, ezeket biztos nem értetted - idézte fel a beszélgetést címszavakban Péter.

- Nem értettem - válaszolta Éva. - Az elszenvedett traumára fogtam, hogy össze-vissza beszélsz. Nem vettem komolyan.

- Pedig, igaz csak számomra, de minden mondat értelmes és akkor kézenfekvő volt.

Éva szakmájából adódóan jó hallgatóság volt. Péter elejétől elmesélte Kinga megtévesztő akcióját.

Azzal fejezte be a történetet, hogy amióta felfedte magát Kinga, azóta együtt járnak.

- Gratulálok nektek - mondta Éva a történet végén -, neked Kinga, elismerésemet fejezem ki, mert ahogy elnézlek, nagyon nem hasonlítunk egymásra, és ha Pétert ennyi ideig sikerült félrevezetned, az azt jelenti, hogy az álcázásod tökéletesre sikerült.

- Köszönöm - mondta Kinga szerényen.

Kezdett közeledni az este. Károly érces hangja törte meg a közben beállt csendet.

- Na, ki jön velem terepre? - nézett jelentőségteljesen Péterre.

- Ezt most szeretném kihagyni - hárította el a lehetőséget Péter.

Juli, Károly és Éva bepakoltak a furgonba, Kinga és Péter pedig elindultak éjszakai szállásuk felé.

36. fejezet

Már egy hét eltelt a temetés óta. Péter lassan feldolgozta az utóbbi pár hónap eseményeit. Ismét a tükör előtt állt és hosszan vizsgálta régen használt öltönyét. Mindenki azt várta, hogy ebben megy a temetésre, de jobbnak tartotta, ha az érettségi öltönyét veszi fel. Jolán különben is azok táborát erősítette, akik nem vettek volna ilyen öltönyt. Most viszont kötelezőnek érezte, hogy ez

legyen rajta. Még egyet igazított a zakón, aztán odafordult édesanyjához és megkérdezte:

- Jó leszek így?

- Nagyon csinos vagy - lépett hozzá és mind két oldalon megpuszilta.

Péter kezébe fogta hátizsákját és elindult az ajtó felé. Most először megy ki az utcára a Boss öltönyében.

Kingáék kapujában állva kicsit remegett a lába, de azért megnyomta a kapucsengőt. Az elektromos zár pár másodperc múlva berregni kezdett. Belépett a kapun és látta, hogy már nyílik is a ház bejárati ajtaja.

- Mindenki itthon van, ahogy kérted - nézett csodálkozva végig rajta Kinga -, nagyon jól áll rajtad még mindig ez az öltöny, de miért jöttél ki benne az utcára? Ilyet még soha nem tettél - hadarta a meglepetéstől Kinga.

- Majd megtudod - lépett oda Péter, és hosszan megcsókolta. - Menjünk be, ott mindent elmondok.

Kinga becsukta az ajtót és követte Pétert a nappaliba, ahol a szülei egymás mellett ülve a kanapén, már várták őket.

- Péter - állt fel Kinga édesanyja -, még soha nem láttuk rajtad ezt az öltönyt, de tényleg lenyűgözően nézel ki benne. Minek köszönhetjük, hogy megmutatod nekünk?

Péter kicsit megköszörülte a torkát.

- Most vettem fel utoljára - kezdte mondandóját -, de úgy éreztem, erre az alkalomra ezt kellett felvennem. Doktor úr - fordult most Kinga apjához. - Már régóta ismer engem, remélem megbízhatónak tart és érdemesnek arra, hogy engedélyt adjon, hogy megkérjem a lánya kezét.

Dr. Zoltán felpattant a kanapéről, odalépett Péter elé és szorosan megölelte.

- Régóta családtagnak tekintünk - mondta. - Örülünk neki, hogy erre az elhatározásra jutottál, de mit szól ehhez Kinga?

- Mindjárt megtudjuk - mondta Péter, odafordult Kinga felé és két térdre ereszkedett. - Olyan régen ismerjük egymást, hosszú ideje viseljük el egymás rigolyáit és én még nagyon hosszú ideig szeretném elviselni a tieidet, ezért reménnyel a szívemben, megkérdezem tőled, hozzám jössz feleségül? - közben benyúlt a zsebébe és elővett belőle egy rubintköves eljegyzési gyűrűt, amit most Kinga elé tartott. Kinga lesütött szemmel, halvány pírral az arcán, mint aki nem számított a kérdésre, elvette a gyűrűt Péter kezéből és elcsukó hangon, csak annyit tudott mondani:

- Igen, hozzád megyek - felhúzta a gyűrűt, majd felsegítette Pétert és szorosan magához ölelte. - Régen várom már ezt a kérdést - mondta alig hallhatóan. - Mégis most meglepett és nagyon meghatott, hogy miattam hoztad ki az utcára először a számodra legkedvesebb ruhát.

A hosszú ölelkezés alatt Zoltán doktor kiment a konyhába és a hidegtől gyöngyöző üveg pezsgővel tért vissza.

- Ezt a pezsgőt két évvel ezelőtt hűtöttem be - magyarázta elsősorban feleségének, aki többször szóvá tette, hogy minek hűti a pezsgőt, ha soha nem bontja ki - és ez most magyarázat anyukádnak is, mert erre a napra vártam. Most kibontjuk.

Visszaült a kanapéra és töltött mindenkinek. Felemelte a poharát és csak annyit mondott:

- Legyetek boldogok.

Mindannyian kiitták a poharukat, de alig tették le az asztalra, Zoltánné megszólalt:

- Azt mondtad, hogy most vetted fel utoljára ezt a szép öltönyt. Én azt hittem, ebben vezeted az oltár elé Kingát.

- Nem ebben - mondta visszavonhatatlanul Péter. - Kölcsönzők egy szmokingot, mert mint mondtam, ezt az öltönyt nem veszem fel többet.

- Miért döntöttél így? - kérdezte Kinga.

- Jolán miatt - mondta Péter. - Eddig, ha felvettem ezt az öltönyt és a tükör elé álltam, más embernek éreztem magam. Azt hittem, több vagyok, jobb vagyok benne másoknál. Megismerkedtem Jolánnal, a kopott ruhájában, széttaposott cipőjében. Ha ránéztem, így is többnek és jobbnak láttam mindenkinél. Lehetett volna rajta Versace kosztüm, a szíve akkor sem lett volna nagyobb.

Mind a hárman elérzékenyülve hallgatták Pétert és nem mertek közbeszólni.

- Túl kell lépnem az öltönymániámon - mondta ki magára először azt, amit már többen a szemére vetettek. - Igen, belátom, hogy mánia volt - nézett Kingára és kitörölte a szeméből a gyülekező, éppen legördülni készülő könnyet.

- Ez egy nagyon nagy lépés volt a gyógyulás útján - fogta meg Péter kezét Kinga -, ha már te is látod, hogy ez mánia volt és beismered, az már majdnem egyenlő a gyógyulással.

- Nem voltam beteg, kikérem magamnak - mosolygott Péter mindenkire -, csak egy kicsit mániákus.

- Mi lesz most az öltönnyel? - kérdezte Zoltán doktor. - Eladod?

- Nem - válaszolta Péter határozottan -, nem adom el soha. Veszek egy próbababát, felöltöztetem bele, és egy

vitrinben fogom őrizni mementóként, hogy mindig emlékeztessen gyengeségemre.

- És mi lesz a tükörrel? - kérdezte Kinga.

- Milyen tükörrel? - nézett csodálkozva Péter.

- Ha öltöny nélkül belenézel, mit fogsz látni? - tette fel a kérdést Kinga egyértelműbben.

- Már ha melegítőben állok elé, akkor is „valaki” néz vissza rám, már nem kell hozzá az öltöny.